Inspirate de
cel mai îndrăzneț serial TV
al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de
Chris Carter

VÎRTEJUL

Adevărul e dincolo de noi...

CHARLES GRANT

CHARLES GRANT
Vârtejul

Whirlwind, 1995

Traducere de IULIA ARSINTESCU

Pe baza personajelor create de Chris Carter

v.1.0

Cover illustration by Rick Lieber

Ediţia I

Pentru Kathryn Ptacek, dintr-o mulţime de motive, dar mai ales, de data aceasta, pentru că am mai îndrăznit să pun piciorul în New Mexico, ţinutul ei de baştină, şi încă nu m-a împuşcat.

MULŢUMIRI

Întreaga mea recunoştinţă şi preţuire sărmanelor persoane nevoite să mă asculte, să mă sfătuiască şi să-mi intre în voie în ultimele luni:

Caitlin Blasdell, care, din motive numai de ea ştiute, mi-a răspuns întotdeauna la telefon şi nu mi-a spus niciodată să n-o mai bat la cap şi să mă întorc la treabă;

Steve Neseheim, doctor în medicină, pentru numeroasele detalii îngrozitoare pe care mi le-a furnizat şi pentru posibilităţile ce s-au născut din ele;

Profesorul Wendy Webb din Royal Navy, pentru că mi-a explicat aceste detalii şi le-a făcut să pară nostime;

Geoffrey Marsh, pentru amabilitatea cu care mi-a permis să-i "împrumut" pe indienii Konochine şi să-i folosesc după dezgustătorul meu plac;

Criminalii din Jersey, ca de obicei, pentru că de data aceasta mi-au furnizat mai multe cadavre decât aveam nevoie, plus un beţivan;

Robert E. Vardeman, care nu conteneşte să-mi aducă aminte ce grozav este să ai prieteni buni în locuri îndepărtate.

UNU

Soarele era alb şi fierbinte, iar vântul sufla neîntrerupt.

Annie Hatch şedea singură pe verandă, masându-şi uşurel stomacul şi încercând să se hotărască ce să facă. Soarele dimineţii târzii o silea să închidă ochii; temperatura urcase deja la 35 de grade.

Vântul care se rostogolea peste deşert o îmboldea, pentru prima oară după multă vreme, să-şi dorească să fie iar în California. Briza şuiera şi-i susura uşor la ureche.

Sigur, îşi spuse, acolo aş fi putut ajunge de-a dreptul o hoaşcă nebună.

Zâmbi în treacăt, oftă şi mai în treacăt, apoi inspiră încet, adânc, trăgând în piept arşiţa, mirosul de pin pitic şi – atât de palid, încât părea o închipuire – un iz dulceag de ienupăr.

Vânt sau nu, voci sau nu, una peste alta, tot era incomparabil mai bine decât la Hollywood.

Cu mulţi ani în urmă – atât de mulţi, încât acum părea o închipuire – ea şi Burt făcuseră bani acolo; aici însă îşi desăvârşiră o viaţă, nu mai încăpea nici o îndoială.

O undă de melancolie îi atinse pleoapele închise pentru o clipă. Nu-i uşor să fii văduvă, chiar şi după atâţia ani. Încă se mai întâmpla de multe ori să i se pară că-l aude tropăind, în timp ce se întorcea din grajdul din spatele casei, fluierând în timp ce-şi făcea de lucru cu generatorul sau bătând-o uşurel după ceafă.

Aşa cum făcea acum vântul.

Destul, mormăi ea, înaintând nerăbdătoare până la marginea verandei.

Se aplecă peste balustrada de lemn cioplit care-i

ajungea până la talie şi se uită pe lângă casă, înspre grajd. Fluieră de două ori, ascuţit şi tare, apoi chicoti încetişor când îl auzi pe Nando cum înjură, avertizând-o nu prea delicat că încă nu terminase să pună şaua pe Diamond; ce naiba voia, să-l calce în picioare?

După o clipă apăru el însuşi în uşa deschisă, cu mâinile în şoldurile late, fixând-o de sub pălăria Stetson.

Ea flutură veselă din mână; el făcu un gest acrit şi dispăru din nou.

— Eşti crudă, rosti în spatele ei o voce moale. Ea râse şi se întoarse.

— Îi place, Sil, ştii şi tu.

Silvia Quintodo o privi sceptic şi cât putu de lung. Pe urmă zâmbi cu toată gura şi clătină din cap, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil prea drăgălaş ca să-l poată pedepsi. Era o femeie rotundă şi la chip şi la trup, cu părul negru şi drept, prins veşnic într-o coadă care-i atârna pe spate. Avea pielea aproape arămie şi ochi mari, de culoarea nopţii înstelate. Purta – ca în fiecare zi – o rochie largă, simplă, albă, lungă până la jumătatea gambei, şi pantofi maro roşcat din piele de căprioară.

— Ai încremenit? o dojeni Silvia uşor. Annie clipi.

— Da? Îmi pare rău, îmi umblă mintea razna. Fixă cu privirea scândurile uscate ale duşumelei. Cred că azi tocmai mi-am dat seama ce vârstă am.

Silvia dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi spus *ah, te rog, nu începe iar,* apoi intră în casă să pregătească prânzul.

Annie îi mulţumi în gând că nu-i dăduse apă la moară să-şi plângă de milă.

Adevărul era, ştia prea bine, că nu se ţinea prea rău pentru o bătrânică de şaizeci şi unu de ani. Faţa îngustă, ochii verzi bine conturaţi şi buzele roşu

închis, nu prea groase; ridurile erau mai mult de la soare decât de la bătrâneţe. Avea părul alb, dar încă mătăsos, tuns scurt şi dat după urechi. Practic şi drăguţ. Silueta îi rămăsese zveltă şi, în ciuda anilor, destule capete se întorceau după ea atunci când se ducea în oraş sau la Santa Fe.

Măgulitor, nu-i aşa?

O, Doamne, îşi zise, e chiar mai rău decât am crezut.

Începuse una dintre zilele acelea când absenţa lui Burt parcă o punea pe jar. Nu exista nici un motiv special, nici un fel de lucru nu-i venea în minte. Se întâmpla, pur şi simplu. Aşa, ca astăzi. Singurul leac era să-l ia pe Diamond şi o ploscă şi să călărească prin deşert.

Poate, dacă avea destul curaj, să ajungă chiar până la Mesa.

Sigur, îşi spuse, iar mâine, când o să mă trezesc, o să-l găsesc pe Burt lângă mine în pat.

Un fornăit în spatele ei o făcu să tresară.

Se întoarse chiar când Diamond îşi rezema capul de balustradă, împingând-o cu nasul în stomac şi făcând-o să se retragă înapoi un pas.

— Hei! îl certă ea. Încetează, pramatie uriaşă.

Calul aştepta, cu şaua şi frâul puse; era negru, scund şi avea în frunte o pată albă în formă de romb. Nando şedea lângă el şi zâmbea, cu o mână pe crupa animalului, cu pălăria plină de pete împinsă pe ceafă.

— La dispoziţia dumneavoastră, zise el cu îngâmfare. Părea fratele Silviei, nu soţul ei, în afară de şuviţele cărunte din păr şi de nasul lătăreţ, spart de prea multe ori ca să mai poată fi considerat frumos. Cei ce nu-l cunoşteau şi-l închipuiau fost boxer sau fost soldat, în nici un caz îngrijitorul unei ferme care nici nu prea mai era fermă.

Annie făcea un spectacol din a nu-l lua în seamă şi din a-i ignora reproşurile. Îşi potrivi pe cap pălăria de cowboy, îi fixă cureluşa sub bărbie şi-şi trecu uşor picioarele peste balustradă. Fără să se oprească sau să ezite, se prinse de şa şi sări uşor în scări. Abia atunci privi în jos spre el.

— Nu-i rău pentru o băbuţă, ai?

— În ziua când o să fiţi băbuţă, *señora,* răspunse solemn Nando, eu n-o să-mi mai câştig zilele rânind în grajd, o să mă las şi o să mă duc la Santa Fe, să mă apuc de vândut turcoaze false.

Diamond îşi scutură coama, nerăbdător. O rafală fierbinte îl făcu să se întoarcă şi femeia apucă să vadă expresia de pe chipul îngrijitorului. Era sumbră.

— Vântul vorbeşte.

— Nu vreau să ştiu. El clătină din cap.

— Ştii. Întotdeauna ştii. Ea apucă furioasă hăţurile.

— Nu ştiu nimic de genul ăsta, Nando.

Se pregătea să plece, când Nando o atinse pe picior.

— Ce mai e?

El se căută la spate şi scoase o ploscă. Rânji din nou.

— Nu plouă, nu-i apă.

I-o îndesă în coburii cu ţinte de argint.

Îi mulţumi scurt cu un gest al capului şi-l conduse pe Diamond peste pajişte, către o deschizătură în gardul cu uluci pe care-l vopsise în alb anul trecut. Trecu, apoi o ţinu tot înainte, verificând dacă iarba se uscase sau nu.

Peste tot, băgă ea de seamă; peste tot.

În ciuda sistemului subteran şi foarte scump pe care fostul ei soţ îl instalase chiar el şi pe care-l conectase la unul dintre cele mai adânci puţuri din

fermă, iarba rareori supravieţuia peste vară. Şi totuşi, îşi zise ea, în timp ce ferma rămânea undeva în spate, scump sau nu, tot e mai bine decât nimic.

Măcar mai avea culoare.

Măcar nu murise.

— Gata, se răsti ea la umbra care călărea alături. Gata, Annie, ajunge, ajunge!

Mâna dreaptă slăbi frâul; mâna stângă o ţinea în şold şi tremura.

Nu se mai gândi, concentrându-se la pământul rostogolit sub copite, verificând mecanic dacă vântul sau viiturile nu stricaseră punţile înguste de lemn pe care Burt şi Nando le construiseră peste albiile de pâraie încolăcite peste tot prin cei patru sute de acri de pământ. Se uita des în dreapta, la colina înaltă şi arsă de căldură care ascundea soarele în fiecare dimineaţă.

Dealul, semănând cu o rădăcină cioturoasă a unui copac bătrân, flanca drumul proaspăt pavat ce ducea la est spre drumul naţional, iar la vest spre Mesa.

Spre rezervaţie.

Nu se vedea de aici.

Colina ieşea în calea drumului jumătate de milă mai încolo, la fel de semeaţă, la fel de împănată de tufişuri înalte şi smocuri de iarbă ascuţită, în stare să taie palma, la fel de împodobită de stânci maronii.

Ca un zid menit să ţină departe restul lumii.

Sau menit să adăpostească înăuntru tribul indian Konochine.

Şi totuşi, pentru unii nu era destul de înalt sau destul de puternic.

Unii plecau să vadă cum arată lumea; să vadă ce mai avea lumea de oferit altceva decât viaţa din rezervaţie.

Ei lumea i-l dăruise pe Burt şi o carieră scurtă, dar rodnică, la Hollywood; altora le oferise, din nefericire, numai necazuri, suferinţă şi, în cele din urmă, un mormânt prea departe de casă.

Diamond tresări brusc, silind-o să devină atentă şi să se uite repede pe jos după urme de şerpi cu clopoţei. Probabil că deja îşi părăsiseră vizuinile – soarele era destul de sus şi de fierbinte – şi se încolăceau acum înşelător pe stâncile ce le ieşeau în cale.

Nu văzu nimic şi se încruntă, nedumerită; armăsarul începuse să se ridice în două picioare, avertizând-o că nu era dornic să se apropie de colină.

Abia atunci observă uliii.

Erau cinci şi se roteau jos, aproape de drum. Annie mormăi o înjurătură şi îmboldi calul într-acolo. Nu-i mai rămăseseră multe vite; vânduse cea mai mare parte dintre ele la puţină vreme după moartea lui Burt şi rareori le înlocuise pe cele pierdute. Destul de des câte una rămânea încurcată în sârma ghimpată care împrejmuia păşunea. Altele cădeau în albiile secate sau le muşca vreun şarpe; uneori nu găseau apă sau mâncare şi se întindeau pur şi simplu pe jos, aşteptând să moară.

Apropiindu-se, văzu o furgonetă parcată de partea cealaltă a gardului.

Valuri de căldură tremurătoare se ridicau deasupra drumului, estompând contururile vehiculului.

— Ce zici? îl întrebă pe Diamond. Turişti?

Deşertul de dincolo de Munţii Sandia era de o frumuseţe frustă şi dezolantă, plin de pete de culoare, cu atât mai frumoase cu cât erau atât de rare. Dar era şi o capcană. Se întâmpla uneori ca unui turist nepriceput să-i vină să tragă pe dreapta şi să se

plimbe puţin, să-şi dezmorţească picioarele sau să caute să vadă ce-i în jur. La fel de des se întâmpla şi restul: căldura şi distanţele amăgitoare conspirau să-l piardă.

Vreme de un minut se vedea totul în jur; o clipă mai târziu, te trezeai părăsit.

Uneori nepricepuţii nu mai reuşeau să se întoarcă.

Mai făcură douăzeci de paşi şi Diamond se cabră scurt.

— Hei, se răsti ea. Haide, nu fi prost.

Calul scutură violent din cap şi se întinse peste umăr ca s-o muşte de picior. Era un semn că nu se clinteşte nici măcar cu un centimetru.

Annie se uită deznădăjduită cum dă din urechi. Nu folosea la nimic să-l fi silit. Era la fel de încăpăţânat ca şi ea, numai că era mai puternic.

— Poţi să spui "clei"? mormăi ea acru, în timp ce sărea din şa şi-i comanda să rămână pe loc. Tâmpitule!

Îşi şterse palmele de blugi şi-şi târî picioarele spre furgonetă, căutându-l din ochi pe cel care fusese atât de prost încât să se depărteze de maşină.

Nu făcu nici zece metri şi auzi muştele.

Stomacul i se strânse, anticipând, dar nu se opri. Cercetă gardul, fără să găsească sârme rupte sau stâlpi răsturnaţi. Furgonul era verde închis, prăfuit şi plin de pete de noroi uscat.

— Hei, zise ea, pentru orice eventualitate. Muştele bâzâiau de parcă ar fi fost albine. Vântul o împingea din spate.

Ocoli un ienupăr întins pe jos, apoi mâna i se încleştă zdravăn peste stomac.

— O, Doamne, şopti ea. Isuse! Nici gând de vacă rătăcită.

Erau doi; zăceau cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele desfăcute, răsucite aiurea. Muştele se înghesuiau în valuri unduitoare deasupra lor, grase şi negre, zburând mereu în sus şi în jos. Cinci metri mai încolo, cu aripile strânse, aştepta un uliu.

Pocni din cioc o dată.

Annie se întoarse şi se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi, cu ochii închişi şi stomacul întors pe dos; înghiţea des, încercând să stăvilească fierea ce-i urca în gât.

Îşi dăduse seama că în faţa ei zăceau două trupuri omeneşti.

Dar numai după formă.

În ciuda muştelor, în ciuda soarelui, se vedea limpede că fuseseră jupuite.

DOI

Soarele era alb şi fierbinte, iar vântul nu bătea.

Traficul în capitală se scurgea urâcios şi greoi, în timp ce pietonii, dacă mai circulau, se uitau absent la asfalt, rugându-se ca în următoarea clădire în care aveau să intre aerul condiţionat să funcţioneze. De când cu valul prelungit de căldură din iulie, nu aveau norocul ăsta întotdeauna.

Lumea îşi ieşea din fire din nimic, crimele pasionale se înmulţiseră şi numai rareori vina cădea pe căldură.

Biroul de la subsolul clădirii J. Edgar Hoover reprezenta, după părerea unora, un monument al luptei ordinii cu haosul.

Era o încăpere lungă, nu foarte îngustă, împărţită în două de rămăşiţele unui glasvand a cărui uşă fusese scoasă demult. Afişe şi note zăceau înţepate sau lipite peste tot pe pereţi şi practic orice

suprafaţă plată fusese acoperită de cărţi, dosare şi teancuri de hârtii. Lumina era scăzută, dar nu mohorâtă, şi, ca de obicei, aerul condiţionat nu prea funcţiona.

În partea din spate a camerei, doi bărbaţi şi o femeie se uitau la o serie de dosare cu şiret roşu întinse pe o planşetă. Fiecare dosar fusese deschis la fotografia alb-negru a unui cadavru dezbrăcat; fiecare cadavru zăcea în mijlocul a ceea ce părea să fie pardoseala unei băi.

— O să înnebunim, vă spun eu, se plânse primul bărbat.

Un tip înalt, solid, roşcovan, tuns perie. Purta un costum maro, prea strâmt ca să-i vină bine. Îşi lărgise cravata şi-şi descheiase cămaşa la gât – singura concesie făcută aerului fierbinte şi neclintit. Îşi şterse cu palma obrazul bronzat, apoi îşi şterse palma de picior.

— Adică ştiu că-i vorba de o semnătură, dar să fiu al naibii dacă pot s-o citesc.

— O, Stan, pune-ţi ochelarii, mormăi femeia. Aproape la fel de înaltă ca şi el, avea faţa rotundă şi netedă, aproape prietenoasă, cu buze subţiri şi ochi înguşti sub nişte sprâncene negre. Spre deosebire de hainele bărbatului, costumul ei de in crem părea făcut de comandă.

— Nu-i nici o semnătură, nu-s decât nişte dungi. Tu eşti cel care o să înnebuneşti!

Stan Bournell închise ochii, de parcă s-ar fi rugat. Nu spuse nimic.

— Ceea ce contează e baia, adăugă ea, cu o voce plictisită.

Cel de-al doilea bărbat îşi dădea seama limpede că femeia mai spusese asta de o sută de ori. Aceasta scoase o batistă din buzunar Şi se şterse deasupra

buzei de sus.

— E mai uşor de curăţat, e prea mică pentru ca victima să se poată ascunde sau să fugă şi…

— Beth, Beth, zise Bournell obosit, ştiu asta, bine? Am şi eu ochi. Văd cu ei.

Cel de-al doilea bărbat stătea între ei, cu mâinile sprijinite uşor de coapse. Îşi lăsase haina pe spătarul unui scaun din camera de alături, laolaltă cu cravata, şi-şi suflecase mânecile cămăşii albe. După faţa neridată ar fi putut să aibă orice vârstă între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani, în funcţie de generozitatea celui care aprecia.

Acum se simţea de cincizeci.

Ciondăneala începuse când cei doi agenţi năvăliseră în birou; după ce întinseseră dosarele, începuse tocmeala.

Se trase un pas mai aproape de poliţa cu fotografii.

Amândoi aveau dreptate.

La cererea şefului de secţie, citise şi el dosarele – în urmă cu câteva zile – dar nu le spusese agenţilor; erau deja destul de iritaţi.

Pufni şi-şi plimbă gânditor un deget peste muchia nasului.

Toate cele cinci victime – sau, cel puţin, cele cinci de care se ştia la FBI – fuseseră atacate în alte camere ale casei. Case, nu apartamente; suburbii, nu oraş. Toate urmele indicau că nu avusese loc nici o luptă în afara asaltului iniţial, ceea ce însemna fie că atacatorul era cunoscut, fie că era vorba de o surpriză totală. Li se aplicase cloroform doar atât cât să fie imobilizate, apoi târâte în altă parte. Toate femei, toate trecute de treizeci de ani, toate ucise în baie.

Strangulate fie cu un cordon, fie cu o fâşie de piele crudă; fuseseră apoi vărgate pe piept şi toate

aveau o tăietură de brici pe sâni.

O singură tăietură fiecare.

Nici una nu fusese violată.

Beth Neuhouse mârâi şi se trase de bluză.

— Doamne, da' aerul condiţionat nu merge aici? Cum poţi lucra aşa? E ca în saună.

Fox Mulder ridică nepăsător din umeri, apoi îşi trecu o mână prin păr.

Verifică din nou totul, fotografie cu fotografie, trecând repede cu ochii peste ele, de parcă le-ar fi citit.

— Ei? întrebă Bournell. Ai vreo vrăjitorie la îndemână pentru noi? Ai pus ochii pe vreun iepure, să-l vânăm?

Mulder ridică o mână, făcându-i semn să tacă, apoi trase fotografiile din dosare şi le înşiră una după alta. O clipă mai târziu le schimbă între ele pe a doua şi a patra.

— Mulder, zise Neuhouse, n-avem toată ziua. Ai găsit ceva sau nu? Nu te juca, bine?

Mulder se îndreptă de spate şi surâse.

— Beth, dă-mi te rog o foaie de hârtie. Arătă vag cu mâna stângă spre cealaltă cameră.

Tonul o făcu să se mişte, nu rugămintea. Cei care mai lucraseră cu el auziseră tonul acesta cel puţin o dată. Unul dintre agenţii mai bătrâni spusese că semăna cu primul lătrat al unui copoi care în sfârşit simţise mirosul; nu stai la discuţii cu el, pur şi simplu îl urmezi.

Te asiguri numai că ai puşca încărcată.

Bournell se încruntă.

— Ce-i? Nu-mi dau seama.

Mulder apropie şi mai tare fotografiile una de cealaltă şi arătă cu degetul.

— Aici. Aşa cred.

— Poftim.

Neuhouse îi îndesă în mână bucata de hârtie. Se uită la trupuri, apoi vocea i se linişti.

— Mulder, mă uit la femeile astea de mai mult de o lună. Le văd şi în somn.

Ştia şi el ce înseamnă.

Fotografiile alb-negru sunt într-un fel tot atât de rău de văzut ca şi trupurile. Chiar dacă nu au culoare, violenţa rămâne. Dispare doar mirosul, dar nu-i nevoie de cine ştie ce efort să ţi-l închipui.

— Să te-aud, ce avem aici? întrebă Bournell.

— Nu sunt sigur. E o nebunie. Neuhouse râse încet.

— Păi, suntem în locul potrivit, nu?

Mulder zâmbi. Nu încercase să-l jignească, iar el nu se simţise ofensat. Ştia bine ce reputaţie avea în Birou şi nu-i mai păsa demult de ea. Era considerat un ciudat, un rătăcitor, unul de pe malul celălalt. Se folosea de logică şi raţiune la fel de mult ca şi ceilalţi, numai că uneori nu înainta pas cu pas.

Uneori salturi bruşte ale intuiţiei îl duceau direct la ţintă.

Şi adeseori erau salturi atât de mari, încât păreau o vrăjitorie.

Păreau, oricum, cam trăsnite.

Renunţase să le mai explice, pentru că reputaţia ajunsese să-i convină.

— Haide, Houdini, se rugă Bournell. Nu mă ţine pe jar.

Beth îi trase o scatoalcă glumeaţă peste umăr.

— N-ai vrea să taci şi să laşi omul să gândească?

— Ce să gândească? N-are de făcut decât…

— Aici, zise Mulder, punând hârtia pe planşetă, hotărât. Trase un stilou din buzunarul cămăşii. Uitaţi-vă la asta.

Ceilalţi i se aplecară peste umăr, urmărind ce le arăta la prima fotografie. Nu însă şi prima victimă.

— Tăietura porneşte chiar de deasupra sânului drept şi merge până sub cel stâng. La următoarea e invers.

— Şi? zise Bournell. Mulder arătă iar.

— S-ar putea ca ucigaşul să se aplece pur şi simplu şi să taie la întâmplare.

Se ridică brusc şi ceilalţi se feriră când reteză ferm aerul cu mâna stângă.

— S-ar putea, dar eu nu cred. Nu acum. Arătă spre a treia femeie. Aici e şi mai clar că e o literă, nu?

— R, poate, dacă o combini cu următoarea, răspunse Neuhouse, uitându-se la partenerul ei şi invitându-l să o contrazică. Atâta ştiu.

— Mizerabilul, zise Bournell.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stan, a ciopârţit-o! La ce naiba te aştepţi?

Mulder copie urma tăieturii pe foaia de hârtie, o întoarse şi o ridică.

Se uitară şi ei, nedumeriţi, întâi la foaie, apoi la el. Bournell era încurcat; Neuhouse părea neîncrezătoare, cu buzele gata să se desfacă într-un zâmbet.

— Se iscăleşte, spuse Mulder. Vă spune şi cine este. Literă cu literă.

Cârciumioara era două străzi mai încolo de cartierul general al FBI-ului – o sală îngustă cu o tejghea lungă şi douăsprezece separeuri de sticlă, decorată predominant în albastru pal şi alb. Geamurile colorate atenuau ceva din strălucirea soarelui, dar, de fiecare dată când Mulder trăgea cu coada ochiului la trafic, simţea că-l ameninţă o feroce durere de cap.

După ce terminase cu cei doi parteneri, apucase

cravata şi haina de pe spătarul scaunului şi dispăruse, cu stomacul ghiorăind fără milă şi ameninţând să depăşească orice limită. Dar chiar şi acum parcă îi mai auzea certându-se, unul cu altul şi amândoi cu el, în legătură cu ceea ce născuse mintea lui ciudată. Ucigaşii nu-şi scriu numele pe trupul victimelor; sau, cel puţin, e sigur că n-o fac în greaca veche.

Până la urmă, când acceptaseră fără tragere de inimă că ar fi fost cu putinţă, începuseră să întrebe cine putea să fie ucigaşul şi de ce o făcuse.

Mulder nu ştia ce să răspundă, le-o spusese de mai multe ori.

În cele din urmă renunţaseră şi se năpustiseră afară la fel de furtunos cum năvăliseră înăuntru, iar el rămăsese un minut uitându-se la uşă, până ce hotărâse că mai bine pleca acum, înainte ca ecourile gâlcevii să-i provoace o insuportabilă durere de cap.

Necazul era că, în ciuda protestelor stomacului, vorbăria şi canicula se combinaseră şi îi tăiaseră apetitul.

Burgerul şi cartofii prăjiţi arătau destul de plini de grăsime ca să i se pară delicioşi, dar nu reuşi să se convingă să ia măcar o înghiţitură. O prostie, probabil, dar nu se simţea în stare.

Pe stradă urlă o sirenă. O maşină de poliţie zorea către centru pe strada aglomerată.

În separeul din faţă două perechi sporovăiau despre base-ball şi în acelaşi timp blestemau valul de căldură care năpădise Washingtonul de aproape două săptămâni.

La dreapta, stând pe ultimul loc de la tejghea, un bătrân îmbrăcat într-o jachetă tricotată şi cu o şapcă de golf asculta la un radio portabil un *talk-show;* cei care sunau voiau să ştie ce avea de gând guvernul în legătură cu lipsa de apă şi cu economia la iluminatul

public. Unul dintre ei fusese destul de vârstnic ca să dea vina pe ruşi.

Mulder oftă şi îşi întoarse privirea.

În vremuri normale, îi făcea plăcere să ştie că însuşirile lui erau apreciate; acum, însă, cu simţurile exacerbate de îndelungata caniculă, nu voia decât ca lumea să-l lase naibii în pace.

Apucă un cartof prăjit şi-l privi posac.

Radioul anunţă un festival de film pe unul din canalele de televiziune prin cablu. Filme vechi, din anii patruzeci-cincizeci. Nici o garanţie că vor fi bune, dar vor fi nostime, cu siguranţă.

Se încruntă şi vârî cartoful în gură. Bine, îşi zise, am să stau o vreme acasă, cu Bogart.

Zâmbi în sinea lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai tare. De fapt, îşi spuse, apucând burgerul, părea exact ce îi trebuia.

Termină de mâncat mai înainte să-şi dea seama că începuse.

Semn bun.

Zâmbi cu toată gura când o femeie se strecură în separeul lui, uitându-se dezgustată la farfurie.

— Ştii, zise partenera lui, cred că arterele tale sunt o minune pentru ştiinţă.

El se întinse după ultimul cartof, dar Dana Scully îl plesni peste mână.

— Opreşte-te şi ascultă. Suntem căutaţi.

Aveau cam aceeaşi vârstă; ea era mai scundă, cu faţa aproape rotundă, iar părul castaniu deschis îi ajungea până la umeri. Adeseori subiecţii descinderilor lor o considerau prea feminină ca să le poată sta în cale. Nici unul dintre ei însă nu avusese motive să păstreze multă vreme această impresie.

Mulder se şterse la gură cu un şerveţel şi schiţă

un fel de zâmbet.

— Căutaţi?

— Skinner, spuse ea. Dimineaţă la prima oră. Nu se admite nici o scuză.

El continuă să zâmbească, dar în ochi i se ivi ceva nou. Anticiparea evenimentului, o umbră de atracţie.

Directorul-adjunct Skinner îi chema la el acum, în timp ce lucrau la nişte cazuri care aşteptau rezolvarea – în general, asta însemna un singur lucru.

Undeva prin preajmă se ivise un Dosar X.

— Poate, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Apucă ultimul cartof prăjit şi-l rupse pe din două.

Ridică o sprânceană.

— Sau poate ai din nou necazuri.

TREI

Amurgul coborî peste deşert şi peste oraşul de la poalele Munţilor Sandia, aducând cu sine răcoarea serii. Căldura începuse deja să se risipească şi o briză mult dorită ridica vârtejuri şovăitoare de praf de-a lungul graniţei interstatale ce se întindea de la Albuquerque la Santa Fe. Şerpii îşi căutau vizuinile. Un cal evadă din ţarc, spre deliciul grupului de copii care nu voiau să plece de la lecţia de călărie. Un şoim plana în sus şi în jos, purtat de curenţii calzi.

Pe malul puţin înalt al lui Rio Grande, sub coroanele întinse ale plopilor, Paulie Deven arunca pietricele şi bulgări în apa mică, înjurând de fiecare dată când nimerea în petecele de nămol uscat.

Ura New Mexico.

Se spunea că Rio Grande e un fluviu larg şi grozav, adânc, cu bulboane şi stânci şi cu tot soiul de

chestii grozave.

Dar nu aici. Aici aproape că puteai scuipa pe malul celălalt şi mai tot timpul nu prea era apă. Cât despre bulboane şi stânci, nici gând.

Apucă încă o piatră.

Putea auzi în spate, înăbuşit, muzica ce răzbătea din rulota pe care părinţii lui o închiriaseră până ce avea să fie gata construcţia noii lor case. Ar fi trebuit să se încheie încă de acum trei luni, când sosiseră de la Chicago. Însă nu ştiu ce autorizaţie fusese greşită, iar pe urmă avusese loc un fel de grevă şi... şi... Mormăi şi mai aruncă o piatră, atât de tare, încât simţi un junghi în umăr.

Crezuse că avea să meargă să trăiască în vest. Poate nu chiar în Far-Westul de pe vremuri, dar în vest.

Însă babacii nu făcuseră altceva decât să schimbe un blestemat de oraş cu un altul. Iar el se simţea un tip din Chicago; acolo nimeni nu-l judeca după cum arăta şi după cum vorbea.

Un zgomot de pietricele îl făcu să tresară, însă nu se întoarse. Probabil că era scaiul de soră-sa, care coborâse să-i spună că mama şi tata îl cheamă în rulotă, înainte ca cine ştie ce animal sălbatic să-l târască în deşert şi să-l halească la micul dejun.

Corect.

Numai că pe-aici nu era nimic destul de mare ca să poată mânca pe cineva clădit ca un jucător de fotbal, aşa ca el.

— Paulie?

Se uită peste umăr.

— Eşti chioară sau ce?

Patty zâmbi batjocoritor şi se trânti alături.

Avea un an mai puţin decât cei şaptesprezece ai lui, ochelari groşi, un creier de invidiat, iar părul

împletit neîndemânatic în două cozi ce i se bălăbăneau pe piept. Paulie nu era chiar prost, dar se simţea aşa de fiecare dată când apărea ea prin preajmă.

Fata îşi îndoi picioarele la piept şi-şi îmbrăţişă genunchii.

— Nu-i cine ştie ce apă, nu-i aşa?

— Ai ochi buni.

— Iar se ceartă.

— Mare scofală.

De când se mutaseră în rulotă se certau în fiecare zi – de la casă, de la mutare, de la tata care era gata-gata să-şi piardă slujba, practic din orice. Iar când Paulie îşi cumpărase din economii un breloc indian atârnat de un şirag de mărgele, începuse un adevărat război. Taică-său îi spusese că nu-i decât o blestemată de muiere *hippie,* maică-sa îl apărase, iar băiatul plecase trântind uşa, înainte să-şi iasă complet din fire.

Patty rămăsese cu bărbia pe genunchi şi se uita la apa mocirloasă. Întoarse capul.

— Paulie, ai de gând să fugi? Nu-i veni să creadă.

— Ce?

Ea ridică din umeri, uitându-se din nou la fluviu.

— După cum te-ai purtat, am crezut… nu ştiu… M-am gândit că poate vrei să încerci să te întorci la Chicago.

— Aş vrea. Aruncă un bolovan şi nimeri în noroiul de pe malul celălalt. Te gândeşti şi tu?

— Tot timpul.

O iubea. Patty era creierul, deşteaptă, cea care nu lăsa niciodată să-i scape nimic. N-avea încotro şi trebuia să admită că pierduse socoteala dăţilor când îl scosese din încurcătură numai vorbind cu babacii, până ce-i făcuse să uite că se înfuriaseră. Să fugă, să se întoarcă acasă – genul de gânduri care-i treceau

prin cap lui, dar nu ei.

Soarele apuse.

Noaptea se furişa printre plopi.

Câteva luminiţe rătăcite – de la rulotă, de la vecini şi de la casele de pe celălalt mal – se oglindeau sclipind în apă, doar cât să-ţi aducă aminte că acolo era un fluviu.

Dintr-o dată, ideea de a fi singur nu-i mai plăcu lui Paulie.

— Tu n-ai de gând s-o faci, nu-i aşa? Ea chicoti.

— Eşti nebun? Să plec din rai? Chicoti din nou.

— Îmi pare rău, Paulie, dar mai am încă doi ani până la absolvire. N-am cum să forţez nota în nici un fel.

Întoarse capul şi el îi văzu ochii.

— Pe urmă, însă, jur pe Dumnezeu, am s-o şterg din oraş atât de repede, că nici n-o să-ţi mai aduci aminte cum arăt.

Fu rândul lui să chicotească.

— Nici nu-i prea greu.

— Şi ai să uiţi şi calul pe care l-ai călărit?

— Nu-mi plac caii. Bălegarul lor pute a rahat.

O secundă de linişte, iar pe urmă izbucniră în hohote de râs. Cei doi îşi acoperiră gurile cu mâna, închizând ochii pe jumătate, bâţâindu-se pe fese; Patty începu să sughită, iar lui Paulie îi făcu mare plăcere să o tot bată pe spate, până când fata îi împinse mâna deoparte.

— Vorbesc serios, insistă ea, cu faţa strălucind. Nu glumesc.

— Da, bine. Nici eu.

Voci furioase acoperiră murmurul muzicii.

Undeva aiurea se trânti o uşă şi un camion ambală motorul până se auzi scrâşnetul cauciucurilor.

În stânga lor, undeva în spatele ultimului pom,

ceva începu să foşnească, să sâsâie.

Primul auzi Paulie; se încruntă, încercând să zărească ceva prin întuneric.

— Pat?

— Da?

— Şerpii ies şi noaptea?

— Despre ce vorbeşti? Care şerpi? El îi făcu semn să tacă.

Fâşâitul continua, încet şi neîntrerupt, aproape prea firav ca să se audă.

— Nu, şopti ea, cu vocea tremurând uşor. Sau cel puţin aşa cred. E prea frig, ştii… Lor le place căldura.

Poate că avea dreptate, dar băiatului i se părea că şuierul semăna cu sunetul scos de un şarpe. Sau, mai degrabă, de o grămadă de şerpi adunaţi acolo unde nu bătea lumina, la vreo sută de metri distanţă.

Patty îi atinse mâna în semn că auzea şi ea. Ce-o fi fost?

Nu vedeau nimic.

Deasupra lor, briza se strecura printre frunze; se uitară în sus, ţinându-şi respiraţia, până îşi dădură seama că despre ea era vorba.

Altă chestie pe care Paulie o ura aici: prea multe zgomote greu de identificat, mai ales după apus.

Şi fiecare dintre ele îi dădeau fiori.

Foşnetul se deplasa.

Acum semăna cu o şoaptă iute, răguşită. Paulie se ridică într-un genunchi, încercând să distingă ceva, orice, un semn despre cine era acolo şi ce făcea.

Patty se înghesui în el, ţinându-i o mână pe spate.

— Hai s-o ştergem, Paulie, ce zici?

El clătină încăpăţânat din cap. Era oricum destul de rău că ajunsese aici, numai pentru că babacii avuseseră nu ştiu ce idee tâmpită s-o ia de la capăt, când le mergea destul de bine acolo, în nord. N-avea

de gând să-i lase pe bizonii locali să-l sperie.

Băiat de la oraş. La şcoală îi spuneau "băiat de la oraş" – cu buzele lor încreţite, cu vocile alea batjocoritoare, nelăsându-se impresionaţi nici de cât era de mare şi nici de căutăturile fioroase pe care le arunca în jur.

Sigur, cum să nu. Ca şi cum ăsta n-ar fi fost tot oraş, nu? Ca şi cum ei n-ar fi avut blocaje de trafic, nu? Ca şi cum cei de pe-aici nu s-ar fi împuşcat, nu s-ar fi înjunghiat şi nu s-ar fi înghiontit unii pe alţii ca la Chicago, nu?

Bezna se deplasa.

Fâşâitul se deplasa şi el.

— Paulie?

Se ridică în picioare, încercând să nu facă prea mult zgomot. Îşi şterse palmele de blugi şi strânse pumnii. Acum chiar că-l înfuriaseră.

— Haide, Paulie.

— Du-te acasă, îi ordonă el, fără să se întoarcă.

Nu încăpea îndoială, acolo se mişca ceva, probabil o gaşcă de isteţi încercau să se târască spre el. Păşi într-o parte pe malul accidentat; piciorul lui călcă pe o creangă uscată. Fără să-şi desprindă ochii de la beznă, se întinse şi o apucă.

— Paulie.

— Pleacă! şopti el mai tare decât ar fi vrut. Fir-ar să fie, Patty!

Efortul de-a privi în întuneric îl ameţea. Ca şi cum ar fi încercat să străpungă marginile unei ceţe negre.

Cu mâna liberă se frecă repede şi apăsat la ochi, dar nu se schimbă nimic.

Pur şi simplu nu era destulă lumină.

Mare tâmpenie, îşi zise. Mai bine şi-ar mişca fundu' de-aici înainte să se întâmple cine ştie ce!

Simţi un braţ pe umăr şi se ţinu atât de tare să nu ţipe, încât se înecă.

Patty deschise mâna şi-i arătă capul lucios al unei brichete. Băiatul o luă şi se întoarse pe jumătate, întrebându-se când începuse soră-sa să fumeze. Văzu pe chipul ei un rânjet care părea să spună *nu acum, prostule* şi-şi dădu seama că nu era momentul potrivit; îşi smuci bărbia şi-i întoarse iarăşi spatele.

Nici el nu mai zâmbea vesel.

Mută băţul în mână până ce simţi că-l potriveşte bine. Apoi făcu un pas mare înainte şi îşi încordă umerii.

— Fiţi atenţi, rahaţilor; dacă vreţi să o-ncurcaţi, dacă vreţi să fiţi răniţi, treaba voastră.

Nu răspunse nimeni.

Doar fâşâitul.

Ridică bricheta şi o aprinse, mijindu-şi ochii şi încercând să-şi adapteze vederea. Era înconjurat de umbre care se furişau mai departe sau mai aproape de el, după cum ţinea lumina mai sus sau o muta dintr-o parte într-alta. Copacii se mişcau; frunzele păreau cenuşii, malul avea contururi inexistente în realitate.

— Hei! încă un pas.

— Hei!

Şi încă unul.

Briza îi sufla în spate, agitând flacăra şi făcând umbrele să se zvârcolească.

Dar tot veneau, tot foşneau; apucă ciomagul şi îşi depărtă picioarele, gata să izbească în prima faţă apărută din întuneric. N-ar fi fost prima dată când lovea zdravăn numai cu un braţ.

O creangă mai joasă îşi fâlfâi frunzele chiar lângă obrazul lui, înainte să aibă vreme să se ferească.

I se păru că o aude pe Patty strigându-l, dar nu putea fi sigur. Zgomotul părea că se redusese la

sunetul scos de adidaşii lui când alunecau pe pământ, la briza ce adia printre ramuri şi la şoapte.

Se încruntă.

Nu, nu erau şoapte.

Era, aşa cum i se păruse prima oară, un fâşâit. Tare straniu. Nu semăna deloc cu sâsâitul şerpilor, ci cu ceva... ca un fel de perii aspre trecând peste o suprafaţă la fel de aspră.

Voci şoptind.

Stătu pe gânduri, lingându-şi buzele.

Mă rog, poate că nu erau oameni acolo, iar Patty spusese că, probabil, nu erau nici şerpi, iar fluviul sigur nu se auzea aşa.

Atunci ce naiba era?

Briza fâşâi prin frunze; se uită iute în sus, apoi se uită în spate şi zâmbi.

Aha – cineva târa pe jos o creangă. Frunze; foşnetul era al frunzelor.

Se auzi mai tare.

Bricheta se încinsese prea rău şi n-o mai putu ţine. Înjură neauzit şi o stinse, mişcându-şi mâna înainte şi înapoi, ca să răcorească degetele şi metalul şi s-o folosească din nou, cât mai repede.

Timpul conta acum mai mult decât orice.

Avea să aştepte până ce nemernicul se apropia destul, pe urmă avea să aprindă lumina şi să lovească în acelaşi timp. Ticălosul n-o să ştie niciodată ce l-a pocnit.

Ascultă încordat; un colţ al gurii îi zvâcnea. Îşi potrivea uşurel corpul, ca la base-ball.

Nu se auzea încă nici un pas, dar nu conta.

Se uită în spate, însă n-o văzu pe Patty; în faţă zări o umbră slabă, parcă mai înaltă decât ar fi trebuit să fie, pesemne din cauza luminii.

Dă tare!

Foarte tare!

Băiat de la oraş, îşi spuse el furios şi aprinse bricheta.

Nu se balansă ca să lovească.

Sora lui ţipă.

Nu putu să se balanseze ca să lovească.

Sora lui urlă sălbatic.

Paulie la fel.

PATRU

Directorul-adjunct Walter Skinner şedea la birou, cu mâinile în poală; înainte să-şi coboare privirea, fixă absent tavanul vreme de câteva secunde. Nu zâmbea. Un dosar deschis era întins în mijlocul biroului. Îl privi dispreţuitor, clătină din cap şi-şi scoase ochelarii cu rame de sârmă. Îşi masă cu două degete şaua nasului.

Mulder nu spunea nimic, iar în scaunul de alături Scully arbora o mină perfect evazivă.

Întâlnirea nu debutase bine.

Copia unei întregi filiere mafiote din Pittsburg, stoarsă vreme de şase luni de la un grangur, fusese pusă într-un loc nepotrivit, iar Mulder, sosind primul, ajunsese chiar în mijlocul furtunii pe care Skinner o revărsa asupra secretarei şi a câtorva agenţi roşii la faţă. Mulder fusese şi el – altădată – victima furiei directorului-adjunct, aşa că se strecură iute în birou, indicând din cap că va aştepta acolo.

Pe urmă comisese o greşeală de protocol, aşezându-se înainte să fi fost invitat. Când intrase Skinner, exasperat şi nervos, Mulder nu reuşise să se ridice destul de repede şi directorul îi răspunsese la salut atât de scurt, încât parcă restul s-ar fi topit într-un furnal încins.

Totul ameninţa să se ducă de râpă; chiar şi după

venirea lui Scully, Skinner tot mai tuna din cauza celor care, din neatenţie, periclitaseră o investigaţie importantă.

Mulder suportă totul fără comentarii.

Cel puţin tipul nu se luase de el, aşa, pentru variaţie, cum mai făcuse altădată.

Atunci, ca de obicei, mărul discordiei dintre ei fuseseră Dosarele X.

Mandatul FBI se răsfrângea asupra unei mulţimi de delicte federale, de la răpiri la extorcări, asasinate politice şi jafuri de bănci; el le permitea, de asemenea, investigarea unor cazuri locale atunci când autorităţile de acolo cereau sprijin sau când delictul putea fi considerat că prezenta un potenţial interes federal şi implica securitatea naţională.

Nu întotdeauna, însă.

Uneori se iveau cazuri care sfidau orice interpretare legală, ba chiar şi raţională.

Cazuri ce păreau să vizeze fenomene paranormale, inexplicabile şi bizare, sau declaraţii în care erau invocate OZN-uri.

Dosarele X.

Asta era preocuparea permanentă, uneori obsesivă, a lui Mulder; esenţa convingerilor lui o reprezenta credinţa – cu sau fără Dosare X – că adevărul nu este întotdeauna atât de evident pe cât pare. Şi că nu este mereu dorit şi binevenit.

Dar exista un adevăr şi el se arăta hotărât să-l descopere.

Şi să-l facă să fie cunoscut.

Nu pentru o răsplată materială; avea motivele lui.

Skinner lăsă o mână grea peste dosarul de pe birou.

— Mulder…

Lentilele ochelarilor reflectau lumina, ţinând la adăpost ochii vlăguiţi ai directorului care clătină încet din cap.

— Mulder, cum naiba te aştepţi să cred că ucigaşul chiar îşi scrie numele pe sânii victimelor?

Din ton mai mult decât din cuvinte, Mulder îşi dădu seama că pe director îl preocupa de fapt altceva.

— Mi s-a părut evident, domnule, o dată ce am stabilit un tipar care se repetă.

Skinner îl fixă câteva clipe, apoi spuse sec:

— Bine.

Un schimb de priviri cu Scully îi confirmă lui Mulder că nu se înşelase în privinţa a ceea ce îl interesa într-adevăr pe director. Ceva îi spunea că iarăşi călcase pe cineva pe bătături. Ca de obicei.

Era, aşa cum i se spusese, clovnul Biroului.

Dar ceva îl nemulţumea mai mult decât intrigile interne. Presupunea că ar fi fost mai înţelept, date fiind personalităţile celor implicaţi, să-i lase pe Neuhouse şi Bournell să vină cu soluţia, ca şi cum ar fi fost a lor. Ar fi trebuit numai să-i conducă spre ea. Să o sugereze, în loc să o numească.

Şi, tot ţinând cont de personalităţile celor implicaţi, probabil că Bournell se plânsese că Mulder încerca să-i fure cazul şi să-l facă de râs.

— Domnule? Vorbise Scully.

Skinner nu-şi mişcă decât ochii.

— Dacă înţeleg bine, suntem foarte presaţi de timp. După programul respectat până acum, ucigaşul ar trebui să acţioneze din nou în următoarele două săptămâni. Poate chiar mai devreme. Dacă agentul Mulder este în stare să furnizeze, în acest stadiu al investigaţiei, vreun indiciu de orice fel – mai ales că îl presează şi pe el cazurile proprii – atunci nu ne poate fi decât de folos. Nu înseamnă un amestec, ci un

ajutor.

Mulder dădu uşor din cap; dacă s-ar fi putut, ar fi izbucnit în râs.

— Şi pe urmă, adăugă Scully blând, în timp ce directorul îşi scotea ochelarii, mă îndoiesc că Mulder consideră acest caz destul de straniu ca să-l intereseze.

Skinner îl privi, fără să clipească.

— Aşa cred şi eu, agent Scully.

Mulder nu reuşi să-i descifreze expresia feţei. Nu putea uita că, mai demult, Skinner închisese dosarele X, la ordinele superiorilor cărora nu le plăcea că Mulder afla prea multe lucruri care, considerau ei, nu-l priveau deloc. Dar nu putea uita că tot Skinner ordonase redeschiderea Dosarelor X, iar agentul era convins că nu se bucurase de prea mult sprijin atunci când o făcuse.

Nu ştia ce să mai creadă.

Skinner nu se arăta niciodată pe deplin prieten sau duşman. În ciuda poziţiei lui, era o umbră, iar Mulder nu ştia ce ascundea această umbră. Spuse atent:

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunt mustrat pentru că am acordat sprijin atunci când mi s-a cerut?

— Nu, agent Mulder, răspunse obosit directorul. Nu eşti mustrat.

Îşi frecă din nou coama nasului, de data asta fără să-şi mai scoată ochelarii.

— Trebuia însă să te convoc aici. Nu-i nevoie să spui despre ce am vorbit. Dar data viitoare fă-mi favoarea şi scapă-mă de neplăceri şi de telefoane şi lasă pe altcineva să-şi imagineze soluţia. Aşa cum a sugerat agentul Scully, fii doar ghid.

Nu zâmbea.

Nici ceilalţi nu zâmbeau.

În cele din urmă, directorul închise dosarul şi le făcu semn din cap că puteau pleca. Când ajunseră la uşă, adăugă:

— Greacă, Mulder?

— Greacă veche, domnule. Directorul dădu din cap.

— Evident.

Mulder rezistă ispitei de a saluta milităreşte şi ieşi după Scully pe coridor; ea propuse o cafea şi un ceai cu gheaţă la cafenea.

— Uite, Scully, zise agentul, în timp ce se îndreptau într-acolo, apreciez sprijinul tău, dar să ştii că n-am nevoie să fiu apărat. Chiar n-am.

Ea se uită la el şi oftă.

— Ba ai nevoie, Mulder, zău că ai. O privi fără expresie.

— Crede-mă, zise ea, atingându-i braţul. În problema asta trebuie să mă crezi.

Nu izbucni cu adevărat decât după-amiază.

Triase fără tragere de inimă o serie de cazuri noi, care-i fuseseră aruncate pe birou pentru evaluare. Faptul că studiase la Oxford un curs special de expertizare a comportamentului criminal şi talentul lui natural de a descoperi urme acolo unde nu le vedea nimeni reprezentau un adevărat magnet pentru cazurile ajunse brusc şi inevitabil într-o fundătură.

Nu-i păsa, chiar îi făcea plăcere.

Ceea ce-l scotea acum din sărite rămânea presupunerea că Bournell şi Neuhouse procedaseră intenţionat astfel încât el să fie mustrat. Nu erau incompetenţi. Şi categoric nu erau proşti. Dacă ar fi avut destul timp, cu siguranţă că ar fi descoperit ei înşişi ceea ce le arătase Mulder. Iar Biroul era doldora de experţi – fie aici, fie la Quantico – în stare să ajungă

la aceeaşi concluzie.

Se lăsă pe spate în scaun, întinse picioarele şi se uită fix la uşa închisă.

O picătură de sudoare i se scurgea pe obraz.

Nu s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că sunt din nou cu ochii pe el – *ei,* forţele acelea necunoscute pe care el le numise Guvernul din Umbră; adică oamenii care ştiau mai mult decât lăsau să se afle despre ceea ce el însuşi ştia că se ascundea în Dosarele X.

Nu, nu era paranoic.

Încercaseră de mai multe ori să-l discrediteze şi să facă în aşa fel încât să fie concediat.

Încercaseră de mai multe ori să-l ucidă.

Şi pe Scully.

Numai faptul că avea şi prieteni în lumea aceea cenuşie de umbre îl păstra în viaţă şi în funcţie, o ştia foarte bine.

Probabil că acum se ţineau iarăşi după el. Sâcâindu-l. Distrăgându-i atenţia. Sperând că, poate din neatenţie, va face vreo greşeală la vreunul dintre cazurile pe care le studia. Învăţase cu greu că numai Skinner şi nişte necunoscuţi îl puteau apăra.

— Ar fi trebuit să le spun că-s litere ruseşti, şopti el spre podea.

Şi râse.

Uşa se deschise brusc şi se trânti de perete, aproape răsturnându-l din scaun. În prag stătea Bournell, cu arătătorul întins spre el.

— Mulder, cine ştie greaca veche? întrebă răguşit agentul.

Mulder ridică din umeri.

— Habar n-am. Vechii greci?

Bournell clipi încet şi făcu un pas în birou, chiar în clipa în care ventilatoarele începură să împrăştie aer rece. Se întoarse să închidă uşa după el, dar se

răzgândi. Băgă o mână în buzunar.

— Preoţii, Mulder. Seminariştii. Profesorii de la seminar. Predicatorii, Mulder. Oficianţii. Cei care studiază Biblia.

Mulder aşteptă răbdător, fără să se mişte. Se gândea dacă ar fi bine să menţioneze că lista putea include şi pe profesorii de limbi clasice, pe arheologi şi pe cine mai ştie cine. Ca să nu mai vorbim de emigranţii care învăţaseră în Grecia. Sau pe cei care studiau încă vreo douăsprezece discipline, ştiinţifice sau nu. Dar tipul din faţa lui era agitat dintr-un motiv oarecare şi Mulder nu voia să-l întrerupă.

— M-am gândit mai bine, continuă Bournell, bătând cu un deget într-un biblioraft de lângă el. Ai avut dreptate cu greaca şi mi-am tras un car de şuturi pentru că nu mi-a trecut prin cap mai devreme. Însă trebuie să-ţi spun că mi se pare că te înşeli în legătură cu numele.

Mulder se ridică încet, îşi întinse picioarele, îşi îndreptă capul şi îl privi, cu ochii îngustaţi.

— Cum aşa?

— Când eram la facultate am făcut parte dintr-o frăţie.

— Una de fete ar fi fost cea mai nostimă.

Bournell îl privi plin de dezgust şi Mulder ridică o mână în semn de scuză.

— Okay. Aşadar, ai făcut parte dintr-o frăţie. Ce legătură are asta cu…

— Alpha Chi Ro, aşa se numea.

Întinse mâna dreaptă; purta un impresionant inel cu pecete, un rubin şlefuit şi montat în aur. Făcu un pas spre Mulder, apropiindu-se ca să poată fi văzut mai bine.

— Pe margine, Mulder, uită-te pe margine.

Se uită, văzu cele trei litere gravate şi-şi ţinu

răsuflarea. Mâna se trase înapoi.

— Chi Ro. Simbolul lui Cristos, Mulder. Avea o voce veselă şi dădea mereu din mână.

— Asta scrie: Chi Ro. Dădu scurt din cap şi se lovi cu palmele peste coapse. Femeile acelea nu sunt târfe, ar fi fost prea uşor. Dar pun pariu că fermele, casele de la fermă înseamnă ceva, o legătură, ceva ce poate trece prin mintea unui fanatic religios… Nu ştiu ce, din păcate.

Mulder se aşeză, plin de admiraţie.

— Fir-aş al naibii!

Bournell zâmbi, îşi frecă palmele şi se uită spre ventilatoare.

— Bătrâne, dar aici la tine parcă-i congelator. Termostatul tău e defect, sau ce?

Se îndreptă spre uşă, apucă clanţa şi se opri înainte de a ieşi.

Mulder observă umerii încordaţi destinzându-se.

— Mulţumesc, Mulder. Fără glumă. Sincer să fiu, nu ştiu dacă aş fi observat vreodată chestiile alea greceşti. Am inelul dintotdeauna şi abia l-am băgat în seamă. Dar tocmai l-am curăţat şi, când să-l pun pe deget azi dimineaţă… mi-a dat de gândit, pricepi? Şi m-am uitat la el ca şi cum nu l-aş mai fi văzut niciodată.

Ezită să mai spună ceva, apoi dădu din cap în semn de mulţumire şi închise uşa după el.

Mulder rămase multă vreme nemişcat.

CINCI

Şeriful Chuck Sparrow îşi scoase pălăria, trecu cu mâna peste ceea ce-i mai rămăsese din păr, apoi puse pălăria la loc, trăgându-i borul cât mai jos.

— Ce părere ai? întrebă femeia de lângă el, cu

vocea sugrumată de efortul de a nu lăsa mâncarea de la prânz să-i iasă pe gât.

Sparrow clătină din cap. Nu-şi putea imagina decât fie că cineva avusese o nevoie disperată să-şi exerseze priceperea de tăbăcar, fie că una dintre sectele acelea blestemate se cuibărise iarăşi pe undeva printre dealuri. Pe de altă parte, nu trebuia să fii foarte deştept ca să-ţi dai seama că aici o să fie mai mult de lucru decât avea el chef.

Stăteau unul lângă altul la gura unei caverne micuţe din partea de vest a unei coline izolate, la vreo două mile vest de ferma Hatch. În faţă era împrăştiat ceea ce mai rămăsese dintr-un juncan; furnici şi muşte se străduiau acum să cureţe animalul mort de ceea ce nu dispăruse încă.

— Ce crezi?

— Donna, zise el, al naibii aş vrea să ştiu!

Donna era o femeie înaltă, cu trupul ascuns în cizme, blugi largi şi o cămaşă bărbătească prea mare. Părul castaniu şi tuns scurt şi-l dădea după urechi, iar pe mâna dreaptă purta cel mai mare inel de argint pe care-l văzuse vreodată Sparrow. Venise cu un Cherokee parcat cincizeci de metri mai în spate; maşina lui de teren fusese oprită în spatele maşinii ei.

Femeia arătă cu bărbia spre peşteră:

— Nu te uiţi înăuntru?

— Ba da, răspunse el, cu o răbdare exagerată. M-am mai uitat.

— Şi?

— Şi tot ceea ce am găsit sunt paisprezece feluri diferite de rahaţi, eşti mulţumită? Şi oase. Oase mici, adăugă el iute. Gunoiul obişnuit.

— Am citit că aşa obişnuiesc. Un fel de adăpost temporar.

El se uită peste coastă, trăgând cu coada ochiului

la maşini.

— Uite, să nu mi-o iei în nume de rău, bine? Dar pe-aici n-a existat niciodată vreo blestemată de puma de când sunt eu în serviciu. Şi, în caz că n-ai reţinut, pumele nu-şi jupuiesc victimele înainte să le mănânce.

— N-am nevoie de bătaia ta de joc, Chuck.

Nu, îşi spuse el, ţie îţi trebuie numai o scatoalcă zdravănă, ca să nu mă mai baţi dracului la cap.

Necazul era că avea de-a face cu cel de-al patrulea animal măcelărit în numai o săptămână, iar el n-avea nici măcar un semn sau o urmă, n-avea nici cea mai mică indicaţie despre cine naiba le ucidea. Sau măcar de ce le lua pieile. Din cine ştie ce motiv pe care nu l-ar fi putut preciza, nu credea că animalele fuseseră mai întâi ucise. După socoteala lui, muriseră fie din cauza şocului, fie pentru că pierduseră tot sângele.

Numai că, dacă n-o ştergeau repede de-aici, aveau să-şi dea duhul din cauza mirosului.

Îşi puse mâna la gură, se întoarse şi o luă spre maşină. Donna îl urmă, mormăind în barbă şi trosnindu-şi degetele.

Indiferent despre ce-ar fi vorba, îşi zise Sparrow, în timp ce se lăsă să alunece în albia puţin adâncă şi trecu dincolo din doi paşi, indiferent cine face măcelul, ar fi trebuit să se fi mulţumit cu animalele şi situaţia de la birou n-ar fi ajuns atât de împuţită.

Numai că muriseră şi trei oameni, în mod clar din acelaşi motiv – indiferent care naiba o fi fost acela – iar asta aruncase lucrurile în aer, dacă expresia se potrivea. De aceea, de fiecare dată când telefona cineva cu o nouă plângere, Sparrow se ducea personal să cerceteze. Şi nu din cauză că n-ar fi avut încredere în ajutoare. După treizeci şi cinci de ani de umblat pe toate drumurile deşertului, de discuţii cu indienii din

Santo Domingo, San Felipe şi alte *pueblos,* ajunsese să cunoască dealurile şi munţii atât de bine, încât ar fi putut să le străbată practic legat la ochi. Când unui om i se întâmplă una ca asta, atunci ajunge un aşa-zis expert al zonei, chiar dacă nu vrea, chiar dacă n-are chef, chiar dacă ar fi în stare să-şi taie braţul drept numai ca să fie prost toacă.

Căută în sertarul şoferului şi apucă microfonul staţiei; îl deschise şi-i spuse dispecerului ce găsise şi unde. Donna se uită la el plină de neîncredere. Şeriful n-o băgă în seamă şi continuă să vorbească; ordonă să vină cât mai repede un furgon ca să ridice scheletele şi un veterinar care să examineze ce mai rămăsese. Când termină, puse microfonul la loc şi se rezemă cu spatele de uşă, încrucişându-şi braţele pe pieptul aproape la fel de încăpător ca şi stomacul.

— Te gândeşti să te duci să vorbeşti cu Annie? întrebă femeia.

Stătea în mijlocul drumului, chiar între cele două urme lăsate de roţile maşinilor care trecuseră pe drumul acela, şi desena figuri fără noimă în praful de pe caroserie.

— Pentru ce? Făcu un semn vag spre dreapta. Stă prea departe.

— Poate că-i una dintre vitele ei.

— Probabil, încuviinţă el. Pe urmă arătă spre dealul de la vreo milă mai încolo, adică spre ceea ce localnicii numeau Zidul Konochine. Ar putea să fie şi unul dintre ei, ţi-a trecut prin cap?

Nu se uită într-acolo, iar el zâmbi. Donnei Falkner nu-i prea plăceau indienii Konochine. De-a lungul anilor, tot refuzaseră ofertele femeii de-a negustori ce meştereau ei pe-acolo şi-ar fi putut să vândă. Ba o dată chiar o alergaseră prin rezervaţie, ca s-o alunge. Fusese de-a dreptul o vânătoare, urlaseră

şi fluturaseră tot ce le căzuse în mână, ca şi cum ar fi hăituit-o, silind-o să urce pe Sangre Viento Mesa pentru ca de acolo să o arunce în hău, la fel cum făcuseră preoţii spanioli şi cu soldaţii în timpul revoltei din *pueblo,* acum mai bine de trei sute de ani.

Cu singura diferenţă că spaniolii nu se mai întorseseră niciodată la Konochine. Nu ştia nimeni de ce.

Acum Donna lucra cu un intermediar – Nick Lanaya se numea – aşa că nu fusese nevoie să mai pună vreodată piciorul în rezervaţie.

— Satanişti, sugeră Donna, împungând în continuare caroseria cu piciorul, cu mâinile băgate în buzunarele de pe coapse.

Sparrow pufni. Parcursese o listă întreagă a suspecţilor obişnuiţi, de la satanişti la tot soiul de ticăloşi şi de ameţiţi care cred că pot ajunge într-o lume mai bună spintecând viţei şi ţapi. Dar nici unii dintre ei, din câte ştia, nu ucideau şi oameni şi animale; mai ales nu cu atâta brutalitate şi lăsând leşurile în urma lor.

Totuşi nu se simţea un expert în materie, aşa că oftă, silit să admită că poate venise timpul să-i cheme pe experţi. Mândria şi lipsa de grabă îl vârâseră în fălcile ziarelor.

Doi bărbaţi şedeau pe o coastă de deal, cu hainele largi la fel de maronii şi de arse de soare ca pământul din jur. Primul era un bătrân cu părul alb şi drept căzându-i pe umerii osoşi. Avea chipul ascuţit, iar pielea era întunecată şi adânc brăzdată în jurul gurii şi a ochilor adânciţi în orbite. Purta în jurul gâtului un colier din os de şarpe.

Cel de-al doilea bărbat era mai tânăr, fără însă să fie tânăr cu adevărat. Dar avea părul încă negru, prins

la spate într-o coadă de cal fixată într-un inel de aur bătut cu turcoaze. Şedea pe vine, cu mâinile atârnându-i între genunchi şi degetele în continuă mişcare, ca nişte trestii legănate de vânt.

Când vorbeau – nu prea des – o făceau într-o combinaţie de spaniolă şi dialect Konochine.

— Tată, zise cel tânăr, respectuos şi obosit, trebuie să-i pui capăt.

Bătrânul clătină din cap.

— Dar ştii bine ce face. Ne osândeşte pe toţi. Nici un răspuns.

Bărbatul mai tânăr se întinse după un smoc de iarbă; se opri chiar înainte să-l apuce. Firele erau ascuţite; dacă le-ar fi atins, i-ar fi dat sângele. Apucă o piatră şi o aruncă tare în josul coastei.

Dedesubt se întindea drumul care ducea la trecătoare şi, pe lângă ferma lui Annie Hatch, spre autostradă. În spate era Sangre Viento Mesa.

— Mor oameni, Dugan, zise tânărul în cele din urmă, renunţând la formulele de politeţe. A ajuns acum până la Albuquerque.

Nu întoarse capul; ştia că bătrânul nu-l privea.

— E prea mult de-acum, nu mai poate fi ascuns. Autorităţile tot or să vină, mai devreme sau mai târziu. Nu vom fi în stare să le ţinem la respect.

Bătrânul îşi atinse colierul.

— N-au decât să vină, Nick. N-au decât să caute. Nu vor găsi nimic.

— Şi dacă vor găsi? insistă tânărul. Bătrânul aproape că zâmbi.

— Nu vor crede.

Donna urmări maşina şerifului cum se îndepărta, ridicând trâmbe de praf cu roţile din spate. Îşi dădea seama că orgoliul ei încasase o lovitură zdravănă din

cauză că nu reuşise încă să-şi dea seama ce cult stătea în spatele atrocităţilor. Credea însă că nici ea şi nici poliţia locală nu căutaseră în locul potrivit. N-avea nici un rost să vânezi prin barurile din Albuquerque şi nici să trimiţi agenţi sub acoperire la Universitate; nu rezolvai nimic, erau doar ore suplimentare de plătit.

Aruncă o privire spre cer şi nu văzu decât o scamă de nor rătăcită în imensitatea albastră.

Cotidienele *Journal* şi *Tribune* cereau sângele cuiva; dacă Sparrow nu era atent, aveau să-l ia pe-al lui.

Ei bine, îşi zise acum, în timp ce se întorcea la maşină, problema n-o privea pe ea. Şeriful se făcuse băiat mare. Putea să-şi poarte singur de grijă. Nu ţinuse cont de nici o idee de-a ei, atunci când încercase să-i dea o mână de ajutor. O considera o excentrică şi nu îi acordase atenţie, chiar dacă i-o ceruse pe şleau…

— Rahat! exclamă ea, trăgând un şut în roata din faţă a Cherokee-ului. Un idiot!

Sări în maşină şi ţipă ascuţit când atinse cu degetele volanul încins. Îşi trase mâinile înapoi. Pe scaunul de alături zăcea o pereche de mănuşi. Şi le puse pe mâini, trăgând cu ochiul în oglinda retrovizoare spre colină, la norul de muşte după care recunoştea locul unde zăcea scheletul juncanului. Stomacul îi urcă în gât; respiră adânc şi îl trimise la loc.

Nu era câtuşi de puţin în apele ei.

Văzuse lucruri mai rele în deşert şi mult mai rele în oraş, după câte vreo bătaie cu cuţite sau un schimb de împuşcături. Nu-şi dădea seama din ce cauză povestea de acum o marca într-atât!

Întoarse cheia în contact şi porni motorul, dar o scurtă privire în retrovizor o făcu să ţipe.

Un camion mai mult ruginit şi plin de praf decât roşu se îndrepta cu viteză maximă direct spre bara din spate a maşinii ei; soarele îi exploda în parbriz, iar grătarul din faţă părea o gură feroce de rechin.

Se apără cu braţele de lovitură, din instinct, dar camionul viră în ultima clipă, dintr-o dată, şi trecu pe lângă ea atât de liniştit, încât femeia, uimită, se întrebă dacă într-adevăr se năpustise cu viteză spre ea, dacă nu cumva i se păruse.

Se uită spre dreapta; şoferul camionului se uită şi el la ea.

Doamne, Dumnezeule, îşi spuse femeia.

O pălărie cenuşie trasă pe ochi, ochelari de soare negri, păr negru lung, prins la spate într-o coadă de cal ajungând până la şale.

Leon Ciola.

Nu-şi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea până când camionul nu se făcu nevăzut în spatele norului de praf pe care-l ridicase. Abia atunci se lăsă pe spate în scaun, îşi sprijini capul de spetează şi închise ochii. Aerul condiţionat îi sufla în poală; tremura, dar nu-l închise şi nici nu-l îndreptă în altă direcţie. Ţinu ochii închişi până nu mai putu. Când îi deschise, era singură; dispăruse până şi praful.

Haide, îşi spuse, înghiţind în sec; hai acasă, fetiţo.

Trecură zece minute până când se simţi în stare să apuce volanul fără să tremure şi încă zece până să-şi dea seama că nu plecase şi să apese pe accelerator, fără să ţină seama că motorul lătra sub capotă ca o mitralieră. Suportă zgâlţâiala şi se luptă cu ea, până ce maşina se smulse din loc şi soarele o orbi, făcând-o să nu se mai gândească decât la drum.

Întâi să ajungă acasă şi să bea ceva. Pe urmă avea să-l sune pe Sparrow şi să-i spună că Ciola se

întorsese.

Presimţea că şeriful o să fie al dracului de supărat.

Bărbatul mai tânăr se ridică în picioare, gemând uşor şi frecându-şi şalele, în timp ce întindea picioarele ca să scape de amorţeală. Mai încercă o dată:

— Dugan, nu trebuie să lăsăm să se întâmple una ca asta. Tot ceea ce ne-am străduit să facem se va nărui.

Bătrânul se ridică şi nici nu se uită la el. Părea că privirea lui se concentrase undeva în depărtare, la norii alburii de acolo.

— Nu putem opri nimic, Nick.

— Poate că nu totul, dar măcar pe el.

— Nu ştim sigur.

La naiba, ba ştim, îşi zise furios tânărul. Ştim foarte bine că el este şi nu facem nimic în plus. Absolut nimic. Bătrânul îşi urmă gândul, întrebând cu blândeţe:

— Şi dacă te înşeli?

Nick clătină din cap, deşi ştia că bătrânul n-avea cum să-l vadă.

— Şi dacă mă înşel, ce avem de pierdut? Aceşti *anglos* or să vină, or să arunce o privire pe-aici, pe urmă or să plece şi noi vom rămâne singuri. Ce-avem de pierdut, Dugan?

Răspunsul sosi, la fel de moale:

— Ceea ce ne aparţine.

Tânărul clătină din nou din cap. Cunoştea această discuţie, era la fel de veche ca şi el, poate chiar mai veche: să laşi restul lumii să pătrundă în lumea ta. N-aveai nimic de pierdut; dimpotrivă, asta însemna televiziune, radio şi posibilitatea de a-ţi face gândul mai cunoscut. Alternativa era să ţii lumea la

distanţă, pentru că ea nu are nimic de-a face cu ceea ce suntem noi.

Exact motivul pentru care tinerii plecau şi mulţi dintre ei nu se întorceau niciodată.

Dintr-o singură mişcare, atât de iute şi de lină încât nici nu păruse că se urneşte, bătrânul se ridică în picioare, îşi scutură pantalonii de praf şi aprecie ora după soare. Merse către culme fără să scoată o vorbă. Nick îl urmă, cu un pas mai în spate. Ajunseră în vârful dealului şi Dugan arătă cu degetul năluca palidă a lunii.

— Încă o noapte şi totul se va termina.

Nick nu spuse nimic, dar tăcerea lui împrăştia în jur îndoială.

— Încă o noapte.

Bătrânul îl luă de braţ; drumul ce se strecura prin vale era alunecos şi povârnit.

— Avem nevoie de credinţă în aceste zile, ştii bine. Schiţă un zâmbet. Mă tem că avem nevoie de mai multă credinţă decât de obicei. Ne trebuie acolo.

Nu credinţa îl îngrijora pe Nick. Credinţă avea şi şi-o păstrase, în ciuda timpului petrecut în lumea de dincolo.

Nu despre credinţă era vorba.

Ci despre crimă.

Şi despre ceea ce crima avea să atragă după sine.

ŞASE

Mulder intră în birou fluierând.

Era genul de dimineaţă care începea cu un răsărit fantastic, de necrezut, ca în zilele de aur de la Hollywood, promiţând lucruri atât de minunate, încât pe jumătate te temeai că visezi. Valul de caniculă

încetase de trei zile, lăsând în capitală temperaturi primăvăratice, ploi uşoare noaptea – cât să spele străzile – şi o briză constantă ce împiedica poluarea să înceţoşeze cerul albastru.

Frunzele nu erau prăfuite, florile străluceau… părea atât de frumos, atât de perfect, încât aproape că ţi se făcea rău.

Lui Mulder însă nu i se făcuse rău. Nu era chiar atât de nebun.

Băgă imediat de seamă că Scully stătea în scaunul lui.

— 'Neaţa, zise el voios.

De la întâlnirea cu Skinner găsise cheia a încă două cazuri care-l înnebuneau de luni de zile. Iar agenţii implicaţi în ele fuseseră – lucrurile se schimbau! — deschişi la soluţiile lui şi imediat recunoscători; orgoliile nu se inflamaseră şi încă doi ticăloşi ajunseseră pe punctul să fie prinşi.

Nu fusese surprins că, spre deosebire de Bournell, Beth Neuhouse nu se arătase ca să se scuze pentru atitudinea ei. De fapt, de vreo săptămână nici n-o mai zărise – alt semn că viaţa putea fi frumoasă şi că probabil se înşelase în legătură cu sancţiunea.

Nu-i mai lipsea acum – ca lucrurile să fie perfecte – decât un stoc generos de seminţe de floarea-soarelui.

— Care-i treaba? întrebă el, lăsându-şi servieta să cadă lângă un birou supraîncărcat.

Scully se întinse într-o parte şi aruncă o pungă de plastic.

Îi căzu pe piept şi o prinse cu o mână. Un sfert de kilogram de seminţe de floarea-soarelui. Zâmbi. Un semn; trebuia să fie un semn. Zâmbetul se transformă în bănuială.

— Nu-ţi place când mănânc seminţe. Fac mizerie.

Şi tu urăşti mizeria. Cântări punga în mână. Cu ce ocazie?

Ridică nevinovată din umeri şi se aplecă din nou, căutând ceva în servietă. Purta un costum verde şi o bluză asortată şi largă, încheiată la gât.

— Cu ce ocazie, Scully? repetă el, aruncând punga pe birou.

Femeia ridică un dosar, îl fâlfâi prin faţa lui şi-l aşeză afectat în poală.

Mulder se uită la dosar, la ea şi la punga cu seminţe. Categoric era un semn, dar n-avea intenţia să-l descifreze.

Scully îi urmări expresia feţei şi zâmbi uşor.

— Nu te îngrijora, probabil că de data asta cazul o să-ţi placă.

El continuă să aştepte.

Scully se lăsă pe spate în scaun.

— Ia zi… ce ştii despre mutilările de vite?

— Ah, Scully, te rog, nu începe iar.

Se lăsă să cadă într-un scaun de birou cu rotile, învârtindu-se până ce ajunse cu faţa la ea; îşi încrucişă picioarele. N-avea de gând să răspundă, era limpede că întrebase pur şi simplu retoric; dar îşi dădu apoi seama că trebuia s-o facă. Îl pregătea, îi pregătise mintea pentru ceva neobişnuit.

— Bine. Îşi împleti degetele mâinilor, cu coatele pe braţele scaunului. În funcţie de cel cu care vorbeşti, ai de-a face cu culte pe jumătate păgâne care pretind sacrificii bizare – vacile fiind animale alese – de experimente secrete ale guvernului, care testează imunitatea la o eventuală armă chimică, pur şi simplu de încercarea armei chimice ca atare, sau… Se uită în tavan. Sau presupuse experienţe extraterestre. Înclină vag din cap. Ca să numesc doar câteva ipoteze.

Ea deschise dosarul din poală, fără să răspundă.

— Vitele sunt fie înjunghiate, fie au pielea sau muşchii secţionaţi şi/sau organele scoase.

— Sau sunt pur şi simplu tăiate felii şi lăsate în mijlocul câmpului până când vreun fermier o să dea peste ele. Ei, şi? Ştii bine că nu e genul de lucru care să mă…

Se opri şi apoi se uitară unul la altul. Aproape că spusese "să mă intereseze". Rupse tăcerea primul, uitându-se la bombeuri.

— Unde?

— New Mexico. Mulder hohoti.

— Vite mutilate? Bine. Lângă Roswell, presupun. Haide, Scully, las-o baltă. N-am de gând să intru…

Ea îi întinse două fotografii, fără să comenteze.

Le luă într-o clipă. După o altă clipă îşi lăsă picioarele pe duşumea şi se aplecă deasupra lor, cu coatele lipite acum de trunchi. Avu nevoie de timp ca să înţeleagă ce vedea, iar când îşi dădu seama respiră accelerat.

La început nu păreau decât nişte pete albe şi gri pe pământul gol. Nisipos, zgrunţuros, probabil deşertic. Dacă te uitai mai bine, formele se închegau în ceva ce semăna cu nişte carcase de animale jupuite, în unele zone chiar până la os. Din capete nu rămăsese decât ţeasta goală.

— Cel din stânga, zise ea, n-a fost găsit decât după două zile.

Nu mai avea ochi şi o examinare atentă scotea la iveală forfota furnicilor, plus câteva muşte pe care fotograful nu reuşise să le alunge. Picioarele dinapoi fuseseră smulse din încheieturi, gura era deschisă, cu limba la locul ei, însă mult mai mică, mai subţire decât ar fi trebuit să fie şi, evident, jupuită. În ciuda umbrelor şi în ciuda strădaniei sale, nu reuşi să distingă nici un fel de pete sau de urme de sânge.

Ridică privirea, încruntat.

— Sânge? Scully negă.

— Ştiu, m-am uitat şi eu. Dacă-i vorba de exsangvinare, e aproape prea bine făcută. Altminteri… Ridică din umeri. Cauterizarea e singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Din fotografii, aşa pare. Dar ca să ştim exact ar trebui să stăm de vorbă cu cei care au văzut scena la faţa locului.

Se uită la fotografia din dreapta.

— Asta, explică Scully, a fost găsită, cred ei, la numai câteva ore după ce s-a petrecut. Ochii lipsesc şi aici, dar nu se poate spune dacă au fost scoşi sau…

Nu termină fraza, nu era nevoie.

— Din nou sângele, zise el, trecând cu privirea de la o fotografie la alta.

— Într-adevăr. Şi, din nou, n-am nici o explicaţie să-ţi ofer. Adică nu pe baza a ceea ce avem acum. Uită-te mai bine la picioare. Smulse, ca şi dincolo. M-aş mira să se mai ţină în încheieturi. O mare forţă a fost desfăşurată acolo, Mulder. Multă de tot.

— Adică?

— E prea devreme să mă pronunţ, Mulder, ştii şi tu. Cea mai mare parte din piele a dispărut, şi totuşi… Se apleca înainte şi arătă cu degetul: Parcă ar fi nişte fâşii în jurul burţii. Şi, poate, între picioare. Cu tot ţesutul muscular dispărut sau sfâşiat, e greu de spus.

El se uită în sus.

— E mai mult decât piele smulsă. Ce crezi? Jupuită? Scully încuviinţă precaută, nedorind, ca de obicei, să se implice în afirmaţii prea sigure înainte de a vedea ea însăşi probele.

— Aşa mă gândesc. Dar n-am cum să ştiu până nu văd cu ochii mei.

Îi mai întinse o pereche de fotografii.

Le luă şi se uită nedumerit, apoi se răsturnă pe

spate în scaun, înghiţind greu.

— Isuse!

Oameni; erau oameni.

Închise ochii şi puse fotografiile alături. Văzuse de-a lungul anilor o mulţime de orori, de la trupuri dezmembrate la adevărate măceluri, dar nimic nu i se păruse atât de urât. Nu avu nevoie să se uite decât o dată ca să înţeleagă că era ceva cu totul diferit. Asta ca să se exprime blând.

Jupuiţi.

Oamenii aceia fuseseră jupuiţi şi nu trebuia să întrebe dacă mai trăiau atunci când se întâmplase.

— Skinner, nu-i aşa?

Da, directorul-adjunct dorise să i se comunice cazul lui Mulder cât mai repede posibil, imediat ce ajungea la birou.

Scully încuviinţă, în timp ce-şi trecea absentă o mână prin păr, încercând să-l facă să stea după ureche.

— Autorităţile locale, şeriful din ţinut, l-au chemat… Căută o pagină din dosar.

— L-au chemat pe Red Garson de la biroul nostru din Albuquerque. Se pare că nu i-a luat prea mult timp să se gândească la tine.

Mulder îl cunoştea vag pe Garson, era un tip din vest, agil şi rezistent; bântuise prin Academia FBI din Quantico, dând dovadă mai puţin de talente deosebite – deşi avea din abundenţă – cât de o dorinţă frenetică să o şteargă din est cât mai repede cu putinţă. Ceea ce şi făcuse, imediat ce se dovedise posibil. De obicei nu se pleoştea când era vorba de investigaţii la faţa locului, aşadar cea de acum probabil că-l dăduse gata literalmente. Căci, altfel, nu-i stătea în fire să ceară ajutorul nimănui.

— Mulder, indiferent cine a comis aşa ceva, e

bolnav rău de tot.

Bolnav, nebun sau poate atât de lipsit de emoţii, încât să nu poată fi considerat om.

Mulder apucă o fotografie la întâmplare – un cuplu – şi fu recunoscător că feţele le rămăseseră întoarse de la aparatul de fotografiat.

— Au fost legaţi? Drogaţi? Scully îşi drese vocea.

— Greu de spus, dar indiciile iniţiale arată… se opri, iar el îşi dădu seama din vocea ei că era neliniştită, furioasă. Indiciile spun că nu. Iar Garson nu crede că au fost ucişi în altă parte şi apoi aduşi aici.

Mulder îşi trecu palma peste gură, frecându-şi uşurel buza de jos.

— Autopsiile făcute de medicul legist, o femeie pe nume Helen Rios, nu sunt concludente; nu ştim dacă erau sau nu conştienţi în momentul morţii. Însă lipsa unei cantităţi substanţiale de epinefrină pare să indice că lucrurile s-au întâmplat prea repede pentru ca aşa-numitul chimism al organismului să reacţioneze şi să formeze substanţa, aşa cum se întâmplă în mod obişnuit în cazurile de violenţă extremă.

— Adrenalina victimei creşte, spuse el încet. Scully ridică privirea de pe raport.

— Într-adevăr. Şi mai e ceva. Mulder nu ştia ce să întrebe.

— Par să fi fost îmbrăcaţi în momentul atacului. El se foi neliniştit.

— Stai puţin.

— Bucăţi de haine au fost găsite în jurul fiecărui loc cu victime. Nici măcar bucăţi, doar frânturi. Şi fragmente de piele de la cizme şi pantofi. Nasturi de metal.

— Scully, opreşte-te.

Mâna femeii tremura uşor; puse dosarul înapoi în

servietă.

— Medicul patolog spune că fie au murit din cauza socului, fie datorită pierderii de sânge. Respiră cu grijă. Într-o notă separată, Garson pare să creadă că au fost speriaţi de moarte şi că au murit practic înainte să cadă.

Mulder îi făcu semn să tacă.

— Scully, aceşti oameni – să lăsăm pentru moment animalele deoparte – aceşti oameni au fost atacaţi de cineva sau de un grup şi jupuiţi până ce hainele le-au fost făcute zdrenţe şi pielea scoasă de tot. Clătină din cap. Iar tu spui…

— *Ei* spun, îl corectă femeia.

— Bine. Bine, ei spun că s-a întâmplat atât de repede, încât epinefrina n-a avut timp să… Zâmbi fără pic de veselie şi se uită în jurul camerei. Scully, ştii la fel de bine ca şi mine că e al naibii de puţin posibil.

— Probabil că da, admise ea. N-am avut prea mult timp să mă gândesc.

Mulder se ridică brusc.

— Nici nu trebuie să te gândeşti, Scully. N-ai de ce să te gândeşti. Este practic imposibil.

— Ceea ce trebuie să facem e să fim la Dulles dis-dedimineaţă. Cu escală la Dallas, vom ajunge la New Mexico la ora unu. Ridică un deget, anticipându-i răspunsul. Adu-ţi aminte, Mulder. Practic, aici nu sunt decât nişte vorbe. Care nu înseamnă un răspuns.

El se uită la servietă şi desfăcu braţele spre tot ce rămăsese nefăcut în birou; pe buzele ei începu să apară un zâmbet.

— Ce e? întrebă Mulder. Nu fu nevoie să răspundă.

Mulder reacţiona aşa de fiecare dată când un Dosar X îi pica în braţe. O schimbare de viteză, un gen de agitaţie care trebuia înlocuit cu un altul. Era

imposibil pentru el să accepte că cineva hotărâse că nu exista o explicaţie, indiferent ce se întâmplase.

Întotdeauna existau explicaţii.

Întotdeauna.

Superiorii lui şi Scully nu le acceptau întotdeauna, dar ele existau.

Uneori, ca să le găseşti, nu era nevoie decât de puţină imaginaţie. Un mod mai puţin mărginit de a vedea lumea. Voinţa de a înţelege că uneori adevărul purta o mască.

— Mai e ceva, adăugă Scully, în timp ce el se apleca după punga cu seminţe şi după servietă.

— Ce anume?

Femeia se ridică, netezindu-şi fusta.

— Există un martor la una dintre crime. Mulder rămase cu gura căscată.

— Glumeşti. Şi a văzut el cine a făcut-o?

— Ea, îl corectă Scully. Pretinde că n-a fost o persoană.

Mulder aşteptă.

— Zice că a fost o umbră. Măiculiţă, îşi spuse el.

— Sau, dacă nu, o fantomă.

ŞAPTE

Un foc mocnit ardea într-o scobitură.

Fumul se ridica în şuviţe negre, împrăştiind desene ciudate în larga încăpere subterană, înainte să iasă prin gaura neregulată din tavan.

Umbrele de pe pereţii grosolani de stâncă se aruncau asupra umbrelor care şedeau pe scânduri în jurul vetrei.

Erau şase bărbaţi, cu picioarele încrucişate şi goi, cu trupurile uscăţive şi pielea tăbăcită, cu părul aspru scăldat de sudoare şi sclipind în lumina focului,

cu mâinile odihnindu-se pe genunchi. Cu ochii aţintiţi în flăcările mişcate de un vânticel pe care nici unul dintre ei nu-l simţea.

Pe un grătar de metal deasupra focului fierbea o oală mică, afumată, în care un lichid incolor clocotea fără să scoată aburi.

Un al şaptelea bărbat şedea pe un scaun cioplit din piatră roşie, undeva în spate, în umbră, aşa cum cerea ritualul. Nu purta nici un fel de haine, în afară de o legătură de cap împodobită cu pietre şlefuite şi nestemate, nici una dintre ele asemănătoare alteia şi nu mai mari decât un vârf de deget. În mâna dreaptă ţinea un os de şarpe; de cea stângă atârna o coadă de cal negru, înnodată la capăt şi împletită cu panglici albastre, galbene şi roşii. Avea ochi negri şi privea în gol.

În cele din urmă, unul dintre cei şase se mişcă, iar pieptul i se ridică şi coborî într-un oftat lung şi tăcut. Luă din mâna bărbatului din stânga o lingură de lut, o vârî în oală şi se ţinu cât putu de bine pe picioarele descărnate, care de-abia îl susţineau. Spuse o vorbă focului. Spuse o vorbă cerului plin de fum al nopţii, aşa cum se zărea prin gaura din tavan. Apoi duse lingura până la bărbatul de pe scaun, mormăi câteva cuvinte şi picură lichidul încins peste capul lui.

Bărbatul nu se mişcă.

Apa i se scurse prin păr, pe umeri, apoi în jos, peste spate şi peste piept.

El tot nu se mişcă.

Coada de cal zvâcni, însă mâna care o ţinea nu se mişcă.

Bătrânul se întoarse în cerc, se aşeză şi, după ce se răsuci o dată, rămase nemişcat.

Singurul zgomot rămase cel al focului.

Un bărbat singur aştepta în mijlocul pustiului.

Şedea în centrul unei grămezi de oase împrăştiate peste tot în jur – oase de coiot, de puma, de cal, de bivol, de berbec, de şarpe.

Din locul unde stătea, putea să vadă fumul ridicându-se deasupra lui Sangre Viento Mesa, urcând în şuviţe separate până când, treizeci de metri mai sus, se adunară toate într-o coloană unică şi întunecată ce părea să-şi croiască drum spre lună.

Deasupra pâlniei de fum luna strălucea ca un smarald.

Bărbatul zâmbi, însă fără veselie.

Întinse mâinile, ca şi cum ar fi încercat să ademenească fumul spre sine.

Fumul nu se clinti.

El avea răbdare.

Înainte se mişcase; avea să o facă din nou.

Iar după seara de azi, când bătrânii nebuni aveau să termine, o să-l facă el însuşi să se mişte.

Nu-i trebuia decât credinţă.

Donna se rostogoli în somn şi gemu atât de tare, încât se trezi. Clipi iute, ca să alunge coşmarul; când fu sigură că reuşise, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică; îşi dădu părul din ochi şi respiră cu gura deschisă aerul rece care-i încreţea pielea şi o făcea să tremure.

În casă era linişte.

În cartier, atât cât ţinea, era tot linişte.

Lumina lunii se strecura prin crăpăturile pe care draperiile le lăsau la cele două ferestre ale camerei şi razele piezişe prindeau în capcana lor firicelele fine de praf.

Căscă şi se întinse, pe urmă căscă din nou, scărpinându-se într-o parte şi sub sâni. Coşmarul se risipise, dar ţinea minte că avusese unul şi ştia că

fusese acelaşi care o bântuia de două săptămâni.

Se făcea că mergea prin deşert, îmbrăcată numai într-un tricou lung, simţind sub picioarele desculţe răceala nocturnă a pământului. Un vânt neîntrerupt o izbea în faţă. Luna plină era atât de mare, încât ameninţa să se izbească de pământ; stelele păreau fără număr.

În ciuda direcţiei vântului, putea să audă cum ceva se mişca în spatele ei; însă ori de câte ori se uita înapoi, nimic nu bântuia în întuneric în afară de umbra ei.

Dar exista ceva care sâsâia.

Zgrepţăna spre ea.

Când nu mai putea suporta, se trezea, cu sentimentul că, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi murit.

Nu credea în strigoi, aşa că nu putea decât să se minuneze.

Acum umbla somnoroasă prin bucătărie, deschizând frigiderul şi întrebându-se dacă era prea târziu – sau prea devreme – ca să bea o bere. Nu că ar fi contat. Dar, dacă ar fi băut una acum, mâine ar fi trebuit să alerge la baie înainte de ivirea zorilor, blestemându-se şi întrebându-se cum o să se descurce ziua întreagă dacă dormise atât de puţin.

Încuviinţă din cap şi închise frigiderul la loc, apoi se îndreptă către uşa din spate.

Avea o curte mică şi împrejmuită, ca şi curţile celorlalte case înşirate pe marginea drumului, cu un zid de piatră vopsit în culoarea pământului. Plopii înşiraţi de-a lungul lui o împiedicau să vadă celelalte case, iar unele dintre ele erau atât de departe, încât oricum nu le-ar fi văzut decât de lângă zid.

Se simţi dintr-o dată mult prea singură.

Nu era nimeni prin preajmă.

Izolată şi lipsită de apărare.

Panica creştea şi ea nu se simţea în stare s-o stăvilească.

N-ar fi fost de nici un folos să fugă din încăpere, pentru că nici pe ferestrele camerei de zi nu putea vedea nimic, din cauza trandafirilor agăţători; petrecuse mult timp încercând să-i facă să semene cu un gard viu şi să acopere astfel priveliştea câmpului gol de dincolo de şosea.

O capcană; era prinsă într-o capcană.

Se duse la uşă. O deschise, trântind-o de perete, şi alergă prin cerdac, oprindu-se abia când nu mai fu în stare să păşească. Betonul rece o făcea să ţopăie pe loc, iar vântul rece îi lipea tricoul de piept şi de pântec.

Am să mă mut înapoi în oraş mâine dimineaţă, îşi făgădui.

Îşi promitea mereu acelaşi lucru, de fiecare dată când avea un coşmar; îi veni să râdă.

O, Doamne, eşti al naibii de dură, îşi zise, sarcastică; te crezi dată naibii şi e suficient un amărât de vis ca să te facă terci!

Trecu înapoi prin cerdac, râzând în hohote, dar nu destul de tare încât să nu audă fâşâitul.

Fumul se ridică şi cuprinse luna de smarald, înghiţind-o.

Mike Ostrand era un beţivan.

Doamne, cât mai băuse, de-abia mai putea vedea tabloul de bord, darămite şoseaua! Dungile cenuşii de lumină ale farurilor păleau şi se ascuţeau, făcând şoseaua să se legene dintr-o parte în alta, ca şi cum maşina n-ar fi fost în stare să se ţină pe drumul cel bun.

Dar ce mai conta!

Autostrada dinspre Santa Fe era, cu excepţia

unor urcuşuri uşoare, destul de dreaptă până la Bernalillo şi apoi până la Albuquerque. Nu trebuia decât să ţină direcţia şi să nu scape volanul. O mai făcuse de o sută de ori.

Sughiţă, râgâi şi se strâmbă din cauza gustului acru din gât; scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge gustul acela.

Radioul mormăia o melodie de Willie Nelson.

Se şterse la ochi cu o mână şi privi în oglinda retrovizoare. Nimic în spate, numai beznă.

Iar în faţă şi mai multă beznă.

Vitezometrul indica şaptezeci de mile pe oră.

Dacă avea noroc, dacă avea noroc cu adevărat, pe la două trebuia să ajungă acasă, iar la două şi zece să doarmă deja; asta presupunând că o va face într-un loc îndepărtat, de exemplu în dormitor. Dacă nu trecea de canapea, atunci ora limită putea fi două şi cinci.

Râse şi, simţind că-i vine să caşte, deschise fereastra. Oricât de beat era, tot îşi dădea seama că era mai bine să-l bată în faţă vântul rece decât să o sfârşească înfipt într-un şanţ.

Aerul mirosea frumos.

Motorul torcea, rezistent.

— Şi eu sunt la fel, îi declară el şoselei. Rezistent ca o stâncă şi de două ori mai puternic.

Râse şi râgâi iar.

Fusese o noapte reuşită. Ba nu, fusese chiar o noapte straşnică. Drogaţii aceia din Santa Fe credeau că ştiau înaintea tuturor cum va arăta viitoarea viziune artistică a lumii şi decretaseră că o reprezenta el. O numeau "Colajul viu", iar lui îi spuseseră "geniul deşertului".

— O, Doamne! strigă Mike, pe jumătate de bucurie, pe jumătate în bătaie de joc.

După doisprezece ani în care încercase să vândă

tablouri, nu mai rezistase; tăiase în două un cactus mic, îl lipise pe pânză, adăugase câteva oase de pasăre şi două mărgele, îi pusese un nume şi, în glumă, se dusese cu el în nord.

Le plăcuse.

Al naibii le mai plăcuse!

El le dădea cu tifla, iar ei se călcau în picioare ca să-l cumpere!

Vântul se învolbura în maşină, ciufulindu-l şi ameţindu-l cu o durere de cap.

Cinci ani mai târziu, după alte douăzeci de lucrări asamblate cu grijă când era mort de beat, contul lui în bancă ajunsese dolofan, avea o casă nouă, schimba maşina în fiecare an, iar femeile se aliniau una şi una, aşteptând numai ca degetele lui vlăguite să le vrăjească.

I se făcea greaţă.

Dar nu se lăsa prostit.

Viziunile artistice erau nişte capricii şi ştia al naibii de bine că viitorul sezon putea să fie ultimul. De aceea trebuia să se ascundă o vreme, să mai pună pe roate vreo zece proiecte noi şi să se retragă înainte de a o sfârşi ca şi ceilalţi – falit şi spunând "Ştii, am fost cineva, pe cuvânt, chiar am fost", în timp ce cerşea o bere de la un străin, într-un bar necunoscut.

Vitezometrul sărise la optzeci.

Începu să-l doară capul.

Acidul îi gâlgâia în stomac.

Îşi frecă faţa cu dosul palmei şi i se păru că vede ceva la stânga, chiar în marginea luminii.

Se concentră ca să vadă mai bine şi ţipă când maşina, urmărindu-i privirea, se răsuci. Se strădui prea brusc să o redreseze şi sări din scaun.

Se cutremură.

Faţa îi era scăldată de sudoare.

Iar vezica pretindea să fie golită imediat.

Mâna stângă îi tremura atât de tare, încât o apucă între genunchi şi o strânse până se domoli.

— Dumnezeule! şopti el. Isuse!

Douăzeci şi cinci, îşi jură. Nu conta că o să dureze până dimineaţă, n-o să meargă decât cu douăzeci şi cinci de mile pe oră, tot drumul până acasă!

Nu se trezise de tot, dar sigur că beţia îi mai trecuse.

Vitezometrul atinse cincizeci.

Se uită la ac, văzu că se duce încetişor mai sus, dar hotărî că era în regulă. Şaizeci, nu mai mult; aşa o să ajungă acasă destul de repede, era periculos să mai rămână pe drum.

Înghiţi, respiră adânc şi închise radioul; n-avea nevoie de nimic să-i distragă atenţia. Trebuia să urmărească şoseaua şi să nu se gândească la nimic altceva…

Atunci văzu din nou ceva.

De fapt, nu era decât părerea a ceva ce se mişca o dată cu el, de cealaltă parte a şanţului. Cu neputinţă! Mergea cu şaizeci şi cinci acum, ce naiba, numai o altă maşină ar fi putut atinge o asemenea viteză!

Aruncă o privire iute, dar renunţă; maşina începuse să derapeze.

Nu era nimic.

Doamne, Dumnezeule, dar nici n-ar fi putut fi ceva acolo! Probabil lumina farurilor, rulând peste ienuperi sau peste pietre. Se reflecta în ochii lui şi îl punea la încercare.

Doar atât.

I-ar fi plăcut ca luna să fie ceva mai strălucitoare.

O s-o lase baltă cu pânzele noi, hotărî el, o

jumătate de milă mai încolo; dă-le naibii, ajungea! Avea bani destui, casa fusese plătită, ce-ar fi putut să-şi mai dorească?

Ceva îl izbi în uşa din dreapta şi maşina sări într-o parte.

Strigă şi-şi văzu mâinile lăţindu-se nefiresc peste volan, apoi văzu şoseaua pătându-se cu cenuşiu şi cu negru; ţipă când maşina fu izbită pentru a doua oară, uitându-se să îl vadă pe idiotul care încerca să-l scoată de pe drum.

Nu zări nimic.

Când privi din nou înainte, era prea târziu.

Şoseaua dispăruse.

Tot ce reuşi să facă fu să ducă mâinile în faţă, să închidă ochii şi să ţipe.

Nu explodase şi nici nu luase foc.

Mike Ostrand atârna agăţat de centura de siguranţă, auzind torsul motorului şi şuieratul vântului prin fereastra deschisă.

Mai auzea şi fâşâitul acela pe care-l crezuse făcut de roţi.

După câteva clipe ceva pătrunse pe fereastră şi îi atinse braţul, iar el îşi pierdu cunoştinţa.

OPT

Motelul La Mosca fusese aşezat între Rio Grande şi un zid înalt de cărămidă care dădea spre şosea. Era alcătuit din opt unităţi independente, dispuse la stânga şi la dreapta unui corp central de două etaje ce adăpostea birourile, o sală de aşteptare spaţioasă, răcorită de o fântână arteziană, şi un restaurant destul de încăpător ca să poată găzdui o sută de persoane fără să-şi atingă coatele şi să-şi amestece

conversaţiile.

Acoperişurile de ţiglă spaniolă erau umbrite de plopi şi de frasini, iar în mijlocul curţii creştea un măslin uriaş.

Scully şedea pe una dintre băncile de lemn din jurul uriaşului arbore, cu faţa la intrarea boltită ale cărei porţi de fier forjat – îi avertizase proprietarul – se închideau fix la miezul nopţii. Închise ochii şi îşi şterse cu un deget o picătură de sudoare de pe frunte.

— Te simţi mai bine? răsună o voce lângă ea.

— Nu prea.

Ziua începuse prost încă de dimineaţă; dormise prea mult şi fusese nevoită să gonească până la aeroport, pentru ca acolo să afle că zborul se amânase cu o oră. Apoi cu două. Odată în aer, plănuise să-şi instaleze laptopul şi să parcurgă, împreună cu Mulder, detaliile cazului.

Imposibil!

Turbulenţele atmosferice îi scuturaseră tot drumul până la Dallas, transformând lectura literelor de pe monitor într-o experienţă care-ţi provoca greaţă. Aşa că petrecuse tot timpul încercând, fără succes, să moţăie. Pe urmă, o serie de furtuni cu descărcări electrice îi siliseră să se învârtă pe deasupra Texasului, aşteptând să treacă frontul atmosferic. Mai pierdură o oră şi legătura.

— Un blestem, spusese Mulder la un moment dat. Toată chestia asta e un blestem.

Pe când aterizau la Albuquerque devenise şi ea dispusă să creadă în blesteme; iar în timp ce goneau cu jeepul lui Red Garson în afara oraşului, la nord de Bernalillo, era gata să jure că-şi va petrece restul vieţii mergând pe jos.

Bărbatul de lângă ea o scutură uşor, ca să o facă atentă.

Deschise ochii şi-i zâmbi trist.

Red era aşa cum spusese Mulder: un tip înalt, uscăţiv, de vârstă mijlocie, a cărui faţă ridată şi ale cărui mâini arse de vânt vorbeau despre timpul petrecut în deşert şi în munţi. Nu pricepea de unde îi venise porecla "Roşcovanul", pentru că avea păr blond şi ochi albaştri. Îi lipsea o parte din urechea stângă şi le povestise că îl muşcase unul care n-avea deloc chef să-şi petreacă restul vieţii în închisorile federale.

Nu arăta a agent federal tipic.

Când zâmbea, îşi mişca numai buzele, fără să-şi arate vreodată dinţii.

O împinse din nou, uşor, cu un deget în umăr.

— Crezi că a adormit?

— M-aş mira.

Un camion pufni lângă motel, dădu două rateuri şi lăsă în urmă un fuior de fum negru.

— Dana?

Femeia dădu din cap în semn că îl ascultă.

— De ce-ţi spune Scully? Vreau să zic că ai şi nume de botez.

— Pentru că-i permit, răspunse ea simplu, fără ironie şi fără să se obosească să-i explice.

Ar fi fost destul de greu să-i explice cum de ajunsese Mulder cel mai bun prieten al ei. Nu erau numai parteneri, puteau să se bizuie unul pe celălalt de fiecare dată când se găseau în pericol, sau când unul dintre ei avea nevoie de sprijin într-un caz care nu mergea bine; şi nu era vorba numai de stilurile lor diferite, care, într-un mod aproape pervers – după părerea unora – îi făcea să se completeze perfect.

Era vorba – Scully se gândise adeseori – de un instinct greu de definit, care-i spunea că, dacă se petrecea ceva, Mulder avea să fie întotdeauna la locul potrivit. Într-un fel sau altul.

Auzi zgomot de paşi şi surâse.

— Uite-l că vine.

Garson se uită şi-l văzu apropiindu-se pe una dintre aleile şerpuitoare din grădină. Femeia trebui să recunoască: Mulder arăta ciudat fără costum. Purta o jachetă de blugi mai ales ca să ascundă revolverul de la şold.

Arăta la fel de istovit cum se simţea şi ea.

— E cald, zise el, trântindu-se alături pe bancă.

— E iulie, Mulder, îi aduse aminte Garson. Şi suntem la New Mexico. Ce te-ai fi aşteptat?

— Căldură aveam şi acasă. Am întotdeauna un cuptor în apartament.

Îşi trecu mâna prin păr şi clătină din cap, ca şi cum s-ar fi străduit să se trezească.

— Nu-i un loc pentru oricine, recunoscu Garson, sugerând, fără să o spună, că "oricine" trebuia să fie nebun să nu îndrăgească imediat partea lui de ţară. Şi adu-ţi aminte că eşti cu o milă altitudine mai sus de Washington. Aerul e mai rarefiat. Ia-o uşurel. Dacă te împarţi în paisprezece de la început, ai să clachezi.

Mulder se încruntă, apoi arătă spre poartă.

— Hei, uite…

— Mulder, zise Scully, n-avem timp…

Dar el întoarse capul zâmbind şi le arătă un mic vârtej de praf învârtindu-se încetişor pe drum.

— Aveam chestii dintr-astea şi acasă. Din frunze, ştii? Se apropie; vârtejul abia îi ajungea până la genunchi.

Piciorul lui înaintă spre baza micuţei învolburări de praf şi parcă trecu o barieră invizibilă. Vârtejul se risipi, iar Mulder păşi în locul în care se învârtise.

Scully resimţea deja efectele altitudinii şi spuse, după câteva secunde:

— Haide, Mulder, cred că nu mai avem vreme de

pierdut. Se uită la ceas, tocmai trecuse de patru. Cred că-i prea târziu s-o mai prindem pe doamna doctor Rios. Ce ziceţi de... Patty? Patty Deven. Se simte destul de bine ca să poată sta de vorbă cu noi?

Garson îl întrebă pe Mulder:

— Fata asta e aşa întotdeauna?

— Red, e vorba de trei oameni ucişi. Şi n-au murit din cauza altitudinii.

Bărbatul dădu din cap şi înghiţi ironia, fără să se supere.

— Familia Deven locuieşte la o milă distanţă. S-au hotărât să se întoarcă la Chicago imediat ce se lămuresc lucrurile. Vă duc acolo, dar vă spun de pe acum: nu veţi fi bineveniţi.

Avusese dreptate.

Scully simţi ostilitatea imediat ce Kurt Deven deschise uşa rulotei şi văzu cu cine are de-a face. Garson făcu prezentările, iar Kurt se încruntă şi le spuse să aştepte. Apoi trânti uşa. Tare.

Mulder arătă spre fluviul străjuit de plopi, cincizeci-şaizeci de metri mai departe.

— Acolo?

— Da. Malul coboară abrupt chiar unde te uiţi. S-a întâmplat ceva mai la dreapta.

Scully îşi puse mâna streaşină la ochi, ca să se apere de soare, şi încercă să-şi imagineze cum arăta locul noaptea, doar cu lumina lunii şi a stelelor. Rulota nu putea fi de nici un ajutor, era prea departe; şi, în afară de scheletul casei neterminate din spate, nu mai existau alte locuinţe în imediata apropiere, chiar dacă stâlpii indicatori dovedeau că se pregăteau şi alte construcţii. Cea mai apropiată rulotă se zărea la cincizeci de metri depărtare.

Uşa se deschise.

Cei doi bărbaţi se traseră un pas într-o parte, permiţându-i unei femei să coboare scările. Era scundă şi slabă, cu părul blond, ciufulit, cu privirea goală. Avea vocea răguşită de supărare şi de durere.

— Fata nu vrea să mai vorbească cu dumneata, domnule Garson.

Red îi spuse că înţelege şi-şi ceru scuze pentru că o deranja din nou.

— Am venit cu oamenii ăştia, doamnă Deven. Au bătut atâta cale de la Washington. Îşi drese vocea, uitându-se la uşa deschisă. Sunt experţi în genul ăsta de crime. Dacă poate cineva să-l prindă pe…

— Nimeni nu poate, interveni femeia. Au trecut două săptămâni şi nu s-a întâmplat nimic.

Scully ridică mâna, în semn că vrea să spună ceva.

— Doamnă Deven? Femeia ezită.

— Ce e?

Scully îşi îndulci vocea.

— Doamnă Deven, n-am să vă mint. N-am să pretind că ştiu cum vă simţiţi sau cum se simte fiica dumneavoastră. Dar agentul Mulder şi cu mine am avut de-a face cu aşa ceva de mai multe ori decât credeţi. Şi vă pot promite că nu vom renunţa. Nu suntem infailibili, dar nu vom renunţa.

Mary Deven îşi apăsa uşurel stomacul cu mâinile.

— Îmi promiteţi că o să-l prindeţi?

— Nu, răspunse Mulder încet, dar ferm. Nu vă promitem decât că n-o să ne dăm bătuţi. Şi dacă vreţi să nu vă batem la cap, pe dumneavoastră şi familia, nu trebuie să vă mai faceţi griji.

Doamna Deven se uită la copaci, clipind repede.

— Numai să n-o mai duceţi acolo, spuse ea, aproape în şoaptă. Dacă o duceţi iar acolo, o pierd şi pe ea.

Scully încuviinţă şi nu spuse nimic când Mulder îi ceru lui Garson să-i arate locul. După atâta vreme, era greu de crezut că mai rămăsese ceva, iar Garson şi poliţia locală probabil că cernuseră totul. Şi totuşi, Mulder avea darul să găsească în locuri aparent pustii lucruri interesante; era un har pe care ea nu putea pretinde că-l înţelege atât cât ar fi vrut.

— Agent Scully?

Palidă, îngrijorător de slabă, Patty Deven părea imaginea în oglindă a mamei sale. O vânătaie slabă îi acoperea obrazul drept şi tâmpla. În spatele ochelarilor avea nişte ochi imenşi.

Se aşezară în două scaune de grădină. Nu era umbră şi nu le aduse nimeni ceva de băut.

Urmă o tăcere prelungă; fata se uita la degetele pe care şi le împreunase în poală. Scully se aplecă după un timp către ea şi întrebă:

— Ce-ai văzut, Patty?

Mulder stătea pe pământul gol şi se uita la crengile de deasupra, apoi la fluviul puţin adânc de jos.

— Aici?

— Chiar aşa, spuse Garson.

Dar "aici" nu însemna nimic. Locul era prea dur pentru urme şi fără vizibilitate spre rulotă. Îi ceru lui Garson să şadă cam acolo unde fusese Patty şi se încruntă.

Noaptea, la treizeci-patruzeci de metri mai încolo, probabil că nu văzuse mai nimic.

Mişcarea care însoţise atacul fratelui ei şi ţipetele.

Văzuse o stafie, pentru că n-ar fi avut cum să vadă nimic concret.

Se lăsă pe vine şi îşi trecu palma peste sol.

— A plouat? Garson veni lângă el.

— Suntem în ceea ce se numeşte anotimpul musonilor, Mulder. N-ai cum să-ţi dai seama, dar avem parte de furtuni în fiecare după-amiază. Furtuni mari. Vin de obicei dinspre vest şi nu ne ocolesc.

Dădu din umeri, în timp ce Mulder se ridica în picioare.

— Necazul este că ploaia spală urmele, iar până a doua zi la prânz solul e din nou tare ca piatra. O adevărată pierdere de vreme.

Poate, îşi zise Mulder, dar poate că nu.

Merse de-a lungul malului, spre nord, plimbându-şi încet privirea dintr-o parte într-alta. În faţă, tufărişul era des, încă nedefrişat de constructori. Nici o dovadă că cineva trecuse prin el, ceea ce însemna că agresorii veniseră fie de sus, fie din partea cealaltă a copacilor.

Un semn, sau nimic.

Se întoarse lângă celălalt agent, încruntat din nou.

— Bande?

— Câteva. Dar cred că nu e un atac de-al lor. Adică nu sunt cuţite, nu sunt pistoale, nimic de genul ăsta.

— Secte?

Ieşiseră dintre copaci şi Mulder simţea deja temperatura începând să crească. Scully şedea tot în scaunul de grădină. Era singură.

— Ce fel de secte te interesează, Mulder? Avem supuşi ai Timpurilor Noi, care se întâlnesc în deşert. Avem credincioşi în A Doua Venire a lui Cristos, care se învârt prin munţi şi folosesc telefoane celulare când se rătăcesc. Şi avem smintiţi ai farfuriilor zburătoare, care-şi imaginează că la Roswell se află cheia înţelegerii intergalactice. Trase cu ochiul iute spre

Mulder şi acesta băgă de seamă. Asta face parte din teritoriul tău, nu-i aşa?

Nu răspunse, ci doar mormăi circumspect ceva, iar Garson se dovedi destul de deştept să-l lase în pace.

Se apropiară şi Scully se ridică, răspunzând întrebării din privirile lui cu o clătinare scurtă din cap. În clipa aceea Mulder nu-şi putu înăbuşi un căscat şi se întoarse repede, în aşa fel încât chipul palid de la fereastra rulotei să nu-l poată vedea.

Spera din tot sufletul că fusese destul de iute.

Singurul lucru care-i mai lipsea lui Mary Deven era să vadă un agent FBI căscând în locul unde fusese ucis fiul ei.

Dar Garson observase.

— Ne întoarcem, le spuse el pe un ton categoric. Trebuie să mâncaţi ceva şi să vă culcaţi, altfel mâine n-o să fiţi în stare de nimic.

— De ce? Ce se întâmplă mâine? Garson îşi trecu mâna peste borul pălăriei.

— Mâine, prieteni, o să cunoaşteţi o adevărată stea de cinema.

NOUĂ

Mulder nu putea dormi.

După cina care se desfăşurase lent, aproape letargic, ascultase relatarea lui Scully în legătură cu discuţia pe care o avusese cu fata. Nici o noutate. Patty văzuse chiar mai puţin decât lăsa să se înţeleagă declaraţia deja cunoscută. Aproape imediat după începerea atacului, bâta improvizată dintr-o creangă de fratele ei fusese aruncată din întuneric, izbind-o în faţă. Căzuse ameţită şi, deşi aflată într-o asemenea stare, credea că auzise pe cineva şoptind şi râzând.

Însă totul era mult prea tulbure, iar puţin după aceea leşinase. Cel care găsise cadavrul fusese tatăl ei.

— Nu-i vorba de nici un strigoi, Scully, zise Mulder, în timp ce o conducea spre camera ei. Aici avem de-a face cu oameni.

— Pari dezamăgit.

Nu-i răspunse şi n-ar fi avut ce să-i răspundă nici acum, când îşi punea o jachetă şi ieşea din cameră. Era bucuros că măcar îl ascultase pe Garson; în ciuda arşiţei de peste zi, în deşert noaptea se făcea de-a dreptul frig.

Trecu printr-un fel de pasaj care despărţea camerele de clădirea principală şi se opri.

În spate se întindea o grădină de cactuşi cu florile abia deschise, dispuşi în cercuri şi dând impresia că fuseseră aranjaţi special. Alei cu pietriş şerpuiau printre ei şi se adunau toate la o margine, lângă vreo şase bănci aranjate cu faţa la apă. Plopii şi sălciile, împodobiţi cu beculeţe atârnate printre frunze, aruncau pe jos pete mişcătoare şi leneşe de lumină.

N-ar fi jurat, dar parcă mirosea a miere.

Se asigură că rămăsese singur şi se aşeză pe una dintre bănci, minunându-se ce mică era apa de la picioarele lui; beculeţele electrice dădeau exact atât de multă lumină cât să transforme întunericul în cenuşiu.

Norii ascundeau luna.

Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi rămase o vreme fără să se gândească la nimic anume; un nor alunecă şi dădu la iveală luna.

Patty Deven şi mama ei se rătăciseră din întâmplare în întuneric şi părea puţin probabil să reuşească să iasă. Palide chipuri, numai umbre, doar o

iluzie a ceea ce fuseseră, o părere în spatele zâmbetului lor.

Nimic mai simplu şi mai dureros decât să-şi aducă aminte, pornind de la ele, de sora lui. Dispăruse. De prea mulţi ani dispăruse. Luată când avea opt ani de cineva – sau de ceva – ascuns în spatele unei lumini strălucitoare, la care nici acum nu se putea gândi fără să-l apuce tremuratul ori să-i vină să strige.

Să încerci să vezi ce se ascunde în spatele luminii.

Pe asta se baza încăpăţânarea cu care căuta adevărul din spatele Dosarelor X.

Se uită într-o doară la luna din depărtare, ştergându-şi faţa cu o mână şi pe urmă frecându-se după ceafă.

Ar fi vrut s-o găsească pe Samantha, nu încăpea discuţie! Dar până atunci cel mai bun lucru era să-i caute pe asasinii fratelui lui Patty.

Îşi trecu iarăşi mâna peste faţă. Pe urmă o vârî în buzunarul jachetei şi zâmbi.

— Totul e în regulă, zise el, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc şi lui Scully. Stau doar şi mă gândesc.

— Dacă mai rămâi afară, ai să faci pneumonie.

— E un sfat medical?

Ea se aşeză picior peste picior şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu, e numai frig, atât. Doamne, Mulder, de ce nu poţi fi melancolic într-un loc unde să fie mai confortabil?

Tăcură multă vreme, uitându-se la apă, ascultând foşnetul copacilor şi, din când în când, lătratul vreunui câine sau zgomotul unei maşini în trecere pe lângă hotel. La un moment dat, grădina se umplu de oaspeţii

ieşiţi după masă să-şi savureze băuturile; vorbeau încet, uneori râdeau în hohote. Pe urmă se goli din nou, iar briza serii se opri şi se făcu atâta linişte, încât nu-şi auzeau decât respiraţiile.

— Scully, zise Mulder, ţi-a trecut prin minte că poate că cei care au mutilat vitele şi cei care l-au ucis pe fratele lui Patty şi pe ceilalţi doi sunt unii şi aceiaşi?

— Nu, spuse ea după o vreme. De ce ar fi trebuit să-mi treacă?

— Istoria, Scully, istoria. Mutilările de animale de obicei n-au nici o legătură cu crima. În special cu omorurile brutale, ca în cazul nostru. Sunt vizate animale, nu oameni.

O privi atent, în timp ce ea se uita în zare. Nu făcuse nimic altceva decât să gândească cu voce tare.

— Nu, repetă Scully, clătinând din cap. Indiferent de uzanţă, indiferent ce s-a întâmplat de data aceasta, intervalele de timp sunt prea mici şi asemănările prea mari. Din ceea ce ni s-a spus. Vom şti mai mult după ce vom sta de vorbă cu echipa medicală, dar… Clătină iarăşi din cap şi zâmbi. Nu! Şi pe urmă, nu eşti tu cel care susţii că există coincidenţe? Când contează coincidenţele? Unele sunt reale şi altele doar iluzorii?

Mulder se întoarse şi zâmbi.

— Corect.

— În regulă. Ei bine, acum nu-i vorba despre coincidenţe. Însăşi cruzimea crimelor este cel mai bun indiciu. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să găsim legătura…

— Bine. E tot ce-avem de făcut. Atunci gândeşte-te la un lucru, Scully. De ce? Ce anume este atât de important încât trebuie să moară şi vitele şi puştiul?

Femeia nu răspunse. Mulder nici nu se aştepta. Numai că avea o presimţire neplăcută; orice răspuns

ar fi descoperit până la urmă, o să fie unul care nu o să le placă. Nici lui şi nici ei.

Veniseră în mijlocul deşertului şi se treziseră în plin coşmar.

— Nu sunt nebun! se străduia Mike Ostrand să fie convingător de pe patul de spital.

Se uită ţintă la şeriful Sparrow, care-i susţinea privirea, fără nici un fel de expresie.

— Doar nu mi-am imaginat tot accidentul. Nu mi-am imaginat lovitura aia blestemată pe care am încasat-o în braţ. Şi nici că maşina mea nouă se dă peste cap ca să mă lase spânzurat ca un răţoi de centura de siguranţă.

Sparrow îl ascultă plin de răbdare.

— Bine. Ostrand se foi, îndepărtându-şi buzele într-un rânjet. Bine. E adevărat că eram cam beat, recunosc. Dar nu din cauza asta m-am răsturnat.

— Nu, te-ai răsturnat pentru că nu ştiu ce vehicul misterios, destul de scund încât să nu-l poţi vedea pe fereastră, te-a silit să ieşi de pe şosea.

Ostrand îl gratulă cu o privire plină de furie.

— Exact.

— Şi pe urmă, în timp ce atârnai în centura de siguranţă, a încercat să te omoare.

Artistul tresări, se crispă din cauza durerii care îi explodase din nou în umăr şi oftă, capitulând.

— Bine, bine, deci n-a fost decât un tâmpit de coiot, da? Eram atât de speriat, încât m-a speriat şi mai rău. Ar fi speriat pe oricine. Dar nu poţi spune că un nenorocit de coiot m-a scos de pe şosea!

— Bine, încuviinţă Sparrow. Tot avem ceva.

Aruncă o privire spre notesul pe care-l ţinea în mână, ronţăi un moment radiera din capătul creionului, apoi adăugă:

— Acum să vedem cum e vehiculul invizibil…

Barul Coronado nu era original nici prin nume, nici prin ambianţă. Bernalillo se transforma dintr-un avanpost spre Rio Grande într-un cartier liniştit din Albuquerque, însă Coronado refuza încăpăţânat să se schimbe o dată cu el. Un bar lung pe peretele din dreapta, mese şi tejghele peste tot şi un tonomat mormăind melodii country-western cât era ziua de lungă. Televizorul agăţat de zid nu transmitea decât emisiuni sportive – meciuri neimportante de base-ball din California de Sud. În aer pluteau fum şi aburi de alcool, iar podelele erau la fel de pline de mucuri ca şi scrumierele de aluminiu. Nu atrăgea nici turiştii, nici noii veniţi, iar afacerea nu mergea prea strălucit. Dar supravieţuia, atâta vreme cât barul era destul de bun pentru clienţii casei.

Şi teritoriul indian aproape.

Deşi mai existau şi excepţii, bărbaţii care ajungeau aici venind din *pueblos* se aşezau în ultimele două separeuri şi la ultimele trei mese. Nu din spirit de provocare, pur şi simplu aşa stăteau lucrurile. Chiar şi spaniolii se ţineau deoparte.

Mai ales când veneau în oraş indienii Konochine.

În ultimul dintre separeuri, Leon Ciola trase o înghiţitură zdravănă de bere. Şedea singur sub o lampă al cărei bec îl deşurubase imediat ce se aşezase. Nu-i plăcea lumina şi nu-i plăcea nici felul în care acei *anglos* încercau să evite să se uite la reţeaua de cicatrici de pe chipul lui şi la cele de la încheieturile mâinilor.

Mai bine să rămână în semiîntuneric.

Mai bine să stea cu faţa la uşă; în felul acesta, când intra omul pe care-l aştepta, Ciola putea să-l vadă şi să ridice o mână în semn de salut, înainte ca acela să apuce să pună vreo întrebare. În seara asta,

tot ce-i lipsea ar fi fost o discuţie, o "dezbatere" – *Ce-se-întâmplă-cu-poporul-tău,-Leon,-n-are-încredere-în-secolul-XX?* Trecuse vremea vorbelor. Alţii – Nick Lanaya, Dugan Velador, nebuni dintr-ăştia – făceau tot ce le stătea în puteri să tot ia discuţia de la capăt, să se tot târguiască cu pungaşii de *anglos* – ca femeia aia pe care o chema Falkner – şi să vândă Poporul fără să le pese câtuşi de puţin. Dar nu el. El avea alte planuri.

Crezuseră că fusese învins. Crezuseră că timpul petrecut departe avea să-l schimbe.

Luă iar o înghiţitură zdravănă.

Îl schimbase.

Îl făcuse mai rău!

Puţin după unsprezece, bărbatul pe care-l aştepta intră în bar, îl zări de departe şi se strecură greoi în separeu.

Ciola se trase de cozorocul şepcii în semn de salut şi ca să îl aranjeze.

— Ai întârziat.

— Rabla de camion n-a vrut să pornească. Dacă nu era vorba despre tine, nici nu m-aş fi străduit.

Ciola îl privi atent şi-şi ascunse dezgustul golind sticla şi fluturând-o deasupra capului, în aşa fel încât chelneriţa s-o vadă de oriunde s-ar afla şi să-i aducă alta.

Celălalt nu ceru şi nu primi nimic.

— Cum e? întrebă Leon. Omul ridică dintr-un umăr.

— Au adus pe cineva de la FBI, tocmai de la Washington. Au sosit azi dimineaţă. Un bărbat şi o femeie.

Ciola chicoti.

— Glumeşti.

— Cică sunt experţi.

— O femeie?

Bărbatul celălalt dădu din cap în semn că da şi rânji într-o parte.

— Pică bine. Sunt *anglos.*

Sticla goală fusese înlocuită cu una plină. Tipul o apucă înainte ca Ciola să fi pus mâna pe ea, gâlgâi zdravăn, apoi o puse la loc. Îşi trecu degetele dintr-o parte în alta a gâtului.

— Trebuie să fiu îngrijorat?

— Nu.

— Bine. Se ridică şi-şi trase pantalonii. Mă scoate din sărite să fiu îngrijorat. Mă enervează de nu mai pot.

Şi ieşi fără să-i mai spună altceva.

Barmanul dădu drumul meciului de base-ball de la televizor.

Ciola şterse sticla la gură cu palma şi bău până la fund, dintr-o răsuflare.

Chelneriţa veni după sticla goală şi el o apucă de încheietura mâinii, destul de tare ca să n-o lase să se ridice.

— *Chica,* zise încet, ce faci la noapte?

— Îmi câştig traiul, răspunse ea, trăgându-şi braţul. Încearcă altădată.

El râse. Fără zgomot, numai lăsându-şi capul pe spate. Nemaipomenit! Era grozavă! Îşi şterse o lacrimă şi clătină din cap. Dacă tot nu-l voia, atunci o să-i lase cel mai mare bacşiş din viaţa ei mizerabilă!

Ba mai mult, nici măcar n-o s-o ucidă!

Scully îşi masă ceafa. Îi venea greu să ţină ochii deschişi şi nici măcar nu se obosi să ascundă un căscat.

— Aerul deşertului, zise Mulder. Parcă e prea multă linişte aici.

— Ştiu. Lăsă mâna să-i cadă în poală. Chestia

este, Mulder, că nu avem încă destule date ca să putem spune de ce au fost ucişi aceşti oameni şi cu atât mai puţine ca să putem face o legătură rezonabilă între crime. Şi nici nu cred că vom găsi legătura stând aici. Cel puţin nu în noaptea asta. Zâmbi amărâtă. Cred că sunt un pic cam ameţită.

— Amândoi suntem.

Mulder ridică braţele unul câte unul deasupra capului şi le întinse, întorcând palmele în sus.

— Dar pur şi simplu mi-aş dori să fiu în stare să descifrez legătura dintre nişte vite, un puşti de lângă fluviu şi un cuplu din deşert.

Lăsă mâinile în jos, cu una dintre ele scărpinându-se la ceafă.

— Uşurel, Mulder, de-abia am venit, da? Şi ar mai trebui să-ţi aduci aminte că aerul rarefiat de aici încetineşte activitatea intelectuală, din cauză că la creier nu ajunge destul oxigen.

El zâmbi şi o privi dintr-o parte.

— E o consideraţie medicală?

— Nu, e doar un gând de-al lui Scully.

Zâmbi şi ea; se ridică de pe bancă şi-i întinse mâna. O întinse şi el şi femeia îl trase, ridicându-l în picioare, întorcându-l şi împingându-l uşurel către motel.

— Sfatul doctorului este că avem nevoie de somn, altfel, cum zicea şi Red, mâine dimineaţă n-o să fim buni de nimic.

Mulder dădu din cap în semn că era de acord şi flutură mâna peste umăr a "noapte bună", chiar în timp ce încăleca unul din zidurile scunde ale grădinii. Mai făcu semn o dată – *bine, bine, ştiu ce am de făcut* – apoi dispăru în pasajul de trecere. Scully nu se putu împiedica să se întrebe cum se simţea el văzând lucruri pe care alţii nu le puteau vedea, angajându-se

în urmăriri adeseori înfricoşător de tensionate sau arătând atât de tânăr şi de vulnerabil, încât de multe ori fusese subestimat.

Nici măcar nu fu surprinsă când, trecând pe lângă camera lui, văzu lumina strecurându-se prin crăpăturile draperiei.

Mort de oboseală sau nu, precis că avea să rămână treaz cea mai mare parte din noapte, întorcând pe toate părţile ceea ce ştia şi clarificând ceea ce nu ştia, în aşa fel încât să-şi dea seama care sunt întrebările cele mai importante, până la cum, cine şi ce.

Îi dorea succes.

În ce o privea, în clipa asta abia dacă-şi putea aduce aminte cum o cheamă.

Cotrobăi în buzunar după cheie şi se îndreptă spre camera de alături… dar se opri în timp ce o introducea în broască.

Eşti obosită, Dana, trebuie să te culci.

Nu se putu împiedica să nu arunce o privire în jur.

Porţile motelului fuseseră închise, felinarele stinse. Doar o lumină slabă de la un bec de pe stradă arunca o pată pe zid.

În dreptul porţii stătea un bărbat, cu braţele atârnând pe lângă corp.

Nu-i putea vedea faţa şi hainele, ci doar silueta.

Eşti obosită, îşi reaminti ea şi intră în cameră; apăsă pe întrerupătorul din perete şi, în timp ce închidea uşa, se uită din nou la poartă.

Era tot acolo.

Stătea şi privea.

ZECE

Mulder n-avea nevoie să iasă din încăpere ca să-şi dea seama că era cald şi că urma să fie şi mai cald, deşi abia trecuse de ora zece. Chiar şi cu ochelari, strălucirea soarelui părea aproape de nesuportat, iar dacă se uita prea mult la peisaj începea să-l vadă sărind şi răsucindu-se, arătându-i lucruri care, de fapt, nu existau.

Şi nici un nor, nici un semn de ploaie. Chiar îţi venea greu să crezi că plouase vreodată.

Şedea împreună cu Scully pe bancheta din spate a maşinii de teren a şerifului Sparrow. Carson se aşezase pe locul de lângă şofer. Îţi puteai da seama din discuţia lor că cei doi bărbaţi se cunoşteau de multă vreme; se foloseau de gesturi zgârcite şi de răspunsuri scurte, mai mult nişte mormăieli. Esenţa conversaţiei consta, după cât putu să deducă Mulder, în faptul că, de la moartea băiatului, nu mai avusese loc nici un incident, cu excepţia unui beţivan care pretindea că fusese forţat să iasă de pe şosea de un vehicul fie invizibil, fie incredibil de scund.

— Lucrurile astea ajung să te înnebunească, spuse şeriful, uitându-se în oglinda retrovizoare. Nu crezi la fel, agent Mulder?

El încuviinţă din cap. Era adevărat. La fel cum era adevărat că Chuck Sparrow cam ruginise în postura de şerif din filme: îşi aranja mereu centura cu pistolul, mesteca gumă – asta pesemne ţinea locul fumatului – şi îşi dădea o notă joasă vocii de fiecare dată când deschidea gura. Sigur, nu părea un lucru grav, dar îl făcea pe Mulder să se întrebe la ce bun atâta actorie. Garson îl mai sprijinise şi altădată şi, în cele din urmă, şeriful ceruse chiar el ajutorul FBI-ului.

Nu-i stătea bine.

Ca şi cum s-ar fi îmbrăcat într-un costum la patru ace şi s-ar fi încălţat cu adidaşi.

Trecură pe lângă Sandias, acolo unde autostrada 25 lăsa în urmă suburbiile din Albuquerque. Deşi la orizont se zăreau alte păduri, aici nu era nimic altceva decât deşert.

Şi soare.

— O sectă, spuse mai târziu Sparrow, ridicând vocea ca să poată fi auzit peste zgomotul aerului condiţionat.

— Poftim? se trezi Scully din visare, rugându-l să repete.

— O sectă. Înţelegi… sectă. Una din chestiile alea sataniste, probabil. Pare greu de crezut, dar o grămadă de tipi sunt amestecaţi în aşa ceva.

— Un băiat de şaptesprezece ani? întrebă sceptic Mulder.

— Hei, nu-i un caz aşa de rar, înţelegi? E de-ajuns să te gândeşti la prostiile alea gen heavy-metal şi la mizeriile subliminale; sau la rap, unde li se spune copiilor să omoare poliţişti, rahaturi de soiul ăsta… droguri şi sex… Ridică o mână de pe volan, cu palma în sus, interogativ. Ce vreţi mai mult?

Mulder îi văzu ochii în retrovizor, urmărindu-i reacţia, cântărindu-l.

— Poate, răspunse el, şovăind.

— Nici un "poate", fiule, nici un "poate". Cincisprezece mile mai încolo, după ce merseseră cu o viteză de Mulder ajunsese să creadă că se vor lansa pe orbită, maşina încetini, întoarse la dreapta şi trecu peste un podeţ de lemn. Un drum pavat şi îngust îi conducea prin deşert.

Sparrow le arătă cu degetul.

— Ceea ce vedeţi de aici încolo, colinele acestea întinse pe vreo zece mile, sunt ceea ce ei numesc Zidul Konochine. Se scărpină sub pălărie. Seamănă cu conturul zimţat al unui bec culcat într-o rină. Partea

umflată e îndreptată spre sud, spre Sandias. Baza intersectează drumul către ferma unde mergem acum. Dacă n-ai de gând să escaladezi dealurile, atunci singura posibilitate să intri sau să ieşi din rezervaţie rămâne drumul.

Mulder urmări cu privirea un gard de sârmă ghimpată desfăşurându-se spre stânga. Mai încolo nu se vedea decât deşert şi nu era în stare să-şi imagineze cum ar fi putut cineva să crească ceva acolo, mai ales vite. În timpul micului dejun îl întrebase pe Garson, dar agentul îi spusese s-o lase baltă, nu voia să-i strice surpriza.

— Indienii Konochine au vreo legătură? întrebă Scully. Cu cazul, vreau să spun.

Sparrow ridică din umerii lui uriaşi.

— Cine dracu' ştie? Eu mă îndoiesc. Ţinutul lor nu-i ca alte *pueblos*, înţelegi? Sigur, e rezervaţie şi toate alea, numai că lor nu le plac turiştii, nu le plac englezii, nu le plac ceilalţi indieni… Începu să râdă. La naiba, cred că nu se plac nici unii pe alţii, câtuşi de puţin. Se apucă de lobul unei urechi şi începu să se scarpine zdravăn în spatele ei. Sunt unii, mai ales dintre cei tineri, care au tot încercat ani de-a rândul să schimbe ceva. Numai că de cele mai multe ori nu reuşesc, aşa că pleacă şi nu se mai întorc.

— Şi cei care se întorc?

— Păi… Se uită la Garson. Nick Lanaya, nu? Garson încuviinţă şi se întoarse pe jumătate către ei, ca să nu fie nevoit să strige.

— Nick e băiat bun. A fost la colegiu şi s-a întors atât de plin de idei, că ar putea să umple cu ele un camion. Datorită familiei din care se trage, face parte din Consiliul tribului, aşa că trebuie să fie ascultat. Şi îl ascultă, crede-mă. Necazul este că nu toţi îl înţeleg.

— Şi atunci de ce rămâne?

Garson stătu puţin pe gânduri înainte să răspundă.

— Pentru că e poporul lui. Sparrow hohoti în bătaie de joc.

— Şi nu-l deranjează nici să facă niscai lovele, Red. Garson oftă dramatic şi-i făcu din ochi lui Mulder, semn că nimerise într-un conflict fără şanse de rezolvare.

— Nick, explică agentul, face afaceri cu o localnică anglo-americană, Donna Falkner. El îi aduce lucruri de artizanat confecţionate de indienii Konochine, ea le vinde în oraş sau la Santa Fe, iau fiecare câte o parte şi restul revine tribului. De cele mai multe ori bijuterii, adăugă Garson, din când în când câteva oale incredibile şi nişte platouri de ritual, genul ăsta de marfă. De fiecare dată când coboară cu un lot nou se ceartă zdravăn cu ceilalţi, care pretind că vinde moştenirea străbunilor.

— Şi de fiecare dată când se întoarce cu paralele la Mesa, spuse Sparrow acru, ăia se aliniază în faţa lui cu mâna întinsă.

— Mesa? întrebă Scully.

— Sangre Viento Mesa, explică Garson. E în mijlocul rezervaţiei. Casele sunt la bază, ceremoniile religioase se ţin în vârf.

— Ce înseamnă Sangre Viento? Garson îşi întoarse faţa.

— Vânt Însângerat. Înseamnă Vânt Însângerat.

La un moment dat, gardul de sârmă făcu loc unei balustrade bine îngrijite. În mijlocul ei dădură de o poartă deschisă, deasupra căreia era o arcadă de lemn. Pe arcadă fusese pirogravat *Double-H.*

Mulder urmări cum Sparrow o luă pe sub arcadă, pe un drum de pământ bătătorit. Se uită în faţă

printre cei doi bărbaţi şi văzu ceva ce era cu siguranţă un miraj.

O mare şi imposibilă întindere de iarbă verde, înconjurată de un gard orbitor de alb; o casă din cărămidă, acoperită cu ţiglă spaniolă, atât de simplă încât trebuie să fi fost deosebit de scumpă; un grajd şi un ţarc în spate şi la stânga, unde un căluţ negru se trăgea la umbra unui copac dintr-o specie necunoscută de Mulder; în spate şi la dreapta – un garaj pentru două maşini, de unde pornea o alee care cotea pe lângă gard ca să ajungă la drumul de acces din faţă; *ristras* – şiraguri de ardei iuţi, roşii – atârnau în cârlige pe pereţii unei verande de cincisprezece-optsprezece metri lungime.

— Ţi-ar plăcea să fii milionară şi să trăieşti aşa, Scully?

— Nu m-ar deranja.

Sparrow parcă pe o porţiune de pământ bătătorit din marginea drumului, îşi scoase pălăria şi-şi trecu mâna prin păr. Deschise portiera şi zăbovi o clipă înainte să se strecoare afară din maşină.

— V-aş fi recunoscător, le spuse el, dacă n-aţi plictisi-o prea mult pe gazdă. Ea doar a găsit trupurile. N-a văzut nimic altceva.

După un asemenea avertisment rostit pe şleau, Mulder se aştepta la o apariţie fragilă şi ofilită, în nici un caz la femeia care ieşise pe uşa dublă din faţa şi rămăsese în verandă zâmbind, cu ochii umbriţi.

În timp ce se apropiau, din casă mai ieşiră un bărbat şi o femeie şi se traseră mai într-o parte; ea, într-o rochie albă, simplă, el în haine de lucru. Nu arătau deloc prietenoşi.

— Bună, Annie, zise şeriful.

Când ajunseră lângă ea, Sparrow făcu prezentările.

Ann Hatch, îşi spuse Mulder, în timp ce strângea mâna rece şi uscată şi o privea în ochii incredibil de verzi; deci, ea este Ann Hatch.

Le făcu semn să se aşeze la o masă de fier forjat. Era limpede că Scully o plăcuse la prima vedere.

— Ştiţi, zise ea, acceptând un pahar înalt de limonadă de la femeia în alb, e atât de frumos, este ca şi cum ai descoperi o oază!

Annie făcu ochii mari, surprinsă şi încântată.

— Ei, mulţumesc. Dar nu-i decât casa mea.

Zâmbi larg şi, zece minute mai târziu, stăteau toţi trei de vorbă ca şi cum ar fi fost prieteni vechi, multă vreme despărţiţi, dar niciodată uitaţi. Mulder nu crezu nici o secundă că Ann juca teatru.

După alte zece minute, agentul se lăsă pe spate preocupat.

Femeia îi observă revolverul de sub braţ, dar nu spuse nimic. Îşi dădu seama imediat şi că agentul îşi schimbase dispoziţia. Trase adânc aer în piept.

— Vreţi să ştiţi ce am văzut şi cum?

— Da, doamnă Hatch, dacă nu vă supăraţi. Ea îşi rostogoli ochii.

— Ah, pentru Dumnezeu, agent Mulder, te rog spune-mi Annie. Şi să ştii că nu mă supăr deloc. Privirea ei alunecă peste incredibila pajişte şi peste deşertul de dincolo de ea. Erau tineri căsătoriţi, ştiţi? Erau în luna de miere.

Mulder ştia; citise raportul de atâtea ori, încât ar fi putut să-l recite cuvânt cu cuvânt, silabă cu silabă.

Doris şi Matt Constella, din Kansas, douăzeci şi cinci de ani, aflaţi în Albuquerque numai de două zile şi, după părerea lui Garson, plimbându-se prin ţinut într-o maşină închiriată. Se opriseră deja să viziteze cel puţin două *pueblos* şi ajunseseră aici, se presupunea, pentru că auziseră de indienii Konochine.

Nu existau alte motive pentru prezenţa lor pe şosea. Nici un fel de urme, nici pe drum, nici la fermă.

Annie le explică în ce împrejurări găsise cadavrele şi cum îi telefonase imediat şerifului.

— Lângă trecătoare, zise ea tristă. Erau chiar lângă trecătoare.

— Doamnă Hatch, începu Scully, dar se opri, văzând privirea dojenitoare a femeii. Annie. Ai avut vreodată necazuri cu oamenii din rezervaţie?

Annie clipi încet.

— Nu.

Minte, îşi zise Mulder, uitându-se în stânga pentru că se mişcase ceva. Nando Quintodo făcuse un pas uşor în faţă, cu una dintre mâini strânsă pumn. Văzu însă privirea lui Mulder şi se opri, cu faţa amabilă şi pumnul iute desfăcut.

— De ce întrebi? se interesă Annie.

— Aşa e procedura, răspunse Mulder înaintea lui Scully, zâmbind la grimasa sceptică a femeii. Ştiu, sună ca o replică dintr-un film, dar e adevărul curat. Ni s-a spus că sunt nişte probleme şi… Făcu un gest de scuză. Nu ne putem permite să nu întrebăm.

Scully invocă tot procedura şi se scuză şi ea, punând-o pe femeie să povestească din nou. Mulder se întinse, ca şi cum ar fi fost prea înţepenit ca să mai stea jos; se ridică, mormăind o scuză. După primul pas, Quintodo se îndepărtă şi el, îndreptându-se spre uşă.

Mulder îi rosti numele.

Omul se întoarse, cu mâna strânsă pumn.

Mulder se sprijini de balustrada verandei şi se uită peste câmp. Nu ridică vocea; ştia că bărbatul îl putea auzi.

— Turiştii îţi spun Tonto?

— Nu aici. Aici nu-s turişti. Plat, fără emoţie. Cu

grijă.

— Totuşi, uneori. Pauză. Mulder aşteptă.

— Da. În oraş. Uneori.

Tot fără inflexiuni, tot fără emoţie. Mulder se întoarse cu faţa spre el şi se sprijini cu spatele de balustradă, cu o mână în buzunar.

— Eşti din…?

Ochii lui Quintodo se îndreptară fulgerător către masă şi se întoarseră înapoi.

— Mesa.

— Soţia la fel? Bărbatul încuviinţă.

— Atunci spune-mi, domnule Quintodo. Ce ar face-o să mintă pe o asemenea femeie?

Şeriful mormăi ceva spre Annie şi se ridică şi el. Quintodo îl observă şi Mulder nu scăpă străfulgerarea de ură din ochii lui.

— De ce? repetă încetişor.

Dar Sparrow se apropie deja, cu un rânjet deloc vesel sub ochelarii negri.

— De ce, ce? întrebă el, frecându-se cu o mână pe piept.

— De ce să vreau să vizitez grajdul, dacă nu călăresc? răspunse Mulder. Am să-ţi spun de ce. Pentru că sunt un orăşean şi mi-ar plăcea să văd cum arată bălegarul la prima mână.

— Foarte bine, domnule Mulder, încuviinţă Quintodo, înainte ca şeriful să apuce să spună ceva. Am să vă arăt totul. Doamna Hatch are doi cai foarte frumoşi. Cred că veţi fi impresionat. Poate chiar veţi învăţa câte ceva.

Înclină politicos din cap spre Sparrow şi intră în casă, fără să se uite înapoi.

Şeriful îşi ridică pântecele şi scuipă peste balustradă.

— E un loc minunat.

— Da, este.

— Annie stă singură aici de multă vreme, ştii? Unii spun chiar că de prea multă vreme.

— Nu mă interesează. Sparrow scuipă iarăşi.

— Dă-mi voie să-ţi dau nişte sfaturi, agent Mulder.

— Sunt mereu gata să ascult, şerif Sparrow. Dumneata eşti expertul aici, nu eu.

Sparrow încuviinţă în semn de *al naibii să fiu dacă nu-i aşa.*

— În regulă. Prima chestie este că Nando e un Konochine. Cred că ştii deja. Să n-ai încredere în el. Chiar dacă trăieşte aici, la Annie, inima lui e tot dincolo de Zid.

Mulder nu spuse nimic.

— A doua chestie este…

Se opri. Îşi scoase pălăria şi-şi şterse fruntea cu braţul, apoi clătină din cap şi se întoarse la masă. Mulder se uită după el. A doua chestie, nerostită, era o ameninţare.

UNSPREZECE

Deşi uşa rămăsese deschisă, în grajd era destul de întuneric. Pe fiecare parte se rânduiau câte şase boxe, dar multe dintre ele nu mai fuseseră folosite de multă vreme. Pe jos călcai pe fân împrăştiat. Pe pereţi atârnau hamuri. Uitându-se afară, Mulder nu văzu decât o lumină albă; ţarcul şi calul cel negru păreau nişte fantome.

Quintodo şedea lângă un roib, trecând cu o perie aspră peste crupa lui. Nu-şi ridicase privirea atunci când intrase Mulder. Scully îl urma, neştiind de ce îi ceruse Mulder să se întâlnească tocmai acolo.

Quintodo se concentra asupra ţesălatului.

— Ştii ce înseamnă *tonto,* domnule Mulder?

— Spaniola mea e cam săracă, se scuză agentul.

— Prost, zise omul, netezind cu palma pielea calului. Înseamnă prost.

Se căută în buzunar şi scoase o bucăţică de zahăr. I-o întinse lui Scully.

— N-o să vă muşte. Ţineţi palma dreaptă, ca să nu vă apuce degetele.

Scully îi întinse bucăţica; iapa sforăi şi o apucă, apoi căută cu botul încă una.

— E o purcică, spuse Quintodo, schiţând un zâmbet. Ar fi în stare să mănânce tot ce-i dai şi pe urmă i se face rău. Îi dădu o palmă uşoară peste crupă. Proasto!

Scully îl întrebă pe Mulder din priviri ce căutau acolo; el clătină din cap în semn de *ai răbdare* şi se întoarse cu spatele la uşă. Nu spuse decât atât:

— De ce?

Quintodo continuă să muncească fără să spună nimic; nu se auzea decât zgomotul periei. Apoi spuse:

— Şi ea este la fel, să ştii. Mulder mişcă întrebător din cap.

— O Konochine. Este una de-a noastră. Soţul ei, domnul Hatch, a întâlnit-o în Oraşul Vechi, în Albuquerque. Ea avea cincisprezece ani, el era din Los Angeles. Nu ştiu ce făcea, căuta locuri pentru film.

— Prospecta, spuse Scully. Bărbatul încuviinţă.

— Da, *gracias.* I-a povestit despre filme, despre ce înseamnă să joci în ele. Zâmbi, în sfârşit. Parcă se prăbuşise iadul peste Mesa. Dar domnul Hatch era foarte convingător. Foarte frumos, foarte bun. Foarte tânăr şi… visător. Până să băgăm de seamă, plecase cu ea. A făcut filme. S-au căsătorit. Se uită la Mulder peste spinarea calului. Au fost foarte fericiţi. Întotdeauna.

Zâmbetul dispăru.

— Copii? întrebă Scully.

— N-a fost să fie.

Calul tropăi nerăbdător şi Quintodo îi murmură ceva înainte să reia povestirea.

— E deosebită, domnule Mulder, zise el în cele din urmă. Aude vântul.

Scully deschise gura să întrebe ceva, dar Mulder clătină din cap în semn că nu-i cazul.

Quintodo înghiţi şi făcu o pauză lungă. Când reîncepu, vorbi încet.

— Ştiţi, noi avem preoţi.

Calul tropăi iar; o muscă îi bâzâia pe deasupra capului.

— Nu catolici, nu *padres.* Konochine a terminat-o cu ei de multă vreme. Preoţi de-ai noştri. Şapte, tot timpul. Ei… fac lucruri pentru noi. *Comprende?* Înţelegeţi? Astăzi sunt cu toţii bărbaţi. S-a întâmplat. Uneori sunt femei, dar acum nu. Preoţii nu sunt… Se încruntă, nu găsea cuvântul. Trăiesc ca noi şi pe urmă mor. Când unul moare, se face un ceremonial şi cel mort este înlocuit.

Un fluierat pe două tonuri de afară îl întrerupse. Mulder auzi zgomot de copite în ţarc.

Roibul nu se mişcă.

— Caii ştiu cum sunt strigaţi, explică Quintodo. Asta a fost pentru Diamond.

— Şi ceremonialul? îl îmboldi Mulder, liniştit. Quintodo plecă gânditor capul.

— E unul chiar acum. Durează şase zile, ca de obicei. Nimeni nu are voie să-l vadă. Dar vântul… vântul împrăştie ceremonia în cele patru zări. Uneori poţi să-l auzi. Vorbeşte. Poartă cuvinte din *kiva.* Cântece. Rugăciuni. Doamna Hatch… Respiră încet, adânc, şi se uită în sus la Mulder. Uneori vi se pare că

auziţi voci în vânt, nu-i aşa? Şi credeţi că nu-i decât o iluzie, nu? Clătină din cap. Nu. Dar numai unii ca preoţii din *kiva,* de exemplu, pot să le înţeleagă. Doamna Hatch poate şi ea să le înţeleagă. Silvia şi cu mine am descoperit de curând şi o putem spune pentru că doamna Hatch era foarte agitată, foarte… Gesticulă neajutorat, neştiind cum să se exprime.

— Speriată? propuse Scully.

— Nu cred… nu. Ca şi cum nu i-ar fi plăcut ceea ce auzea. Vocea i se înăspri. De când s-a întors de la filme, n-a mai fost niciodată la Mesa. Niciodată. I-a refuzat, înţelegeţi? Un bătrân a murit şi ei i-au cerut să vină în locul lui. Dar ea le-a spus că are un soţ şi că are drumul ei în viaţă. Nu voia să se ducă, iar ei n-au mai vorbit cu ea niciodată.

— Nici nu ar fi fost nevoie, zise Mulder, apropiindu-se de cal, fără să ridice vocea. Le aude vocile în vânt.

Quintodo se uită la el, ca să vadă dacă-şi bătea joc sau dacă era sarcastic, şi se miră când nu descoperi nici urmă de aşa ceva.

— Nopţile acelea, domnule Mulder, n-au apărut decât după ce a început ceremonialul.

Scully se feri speriată, căci roibul încercă să o miroasă din nou, cu buza ridicată, de i se vedeau toţi dinţii.

— Ce vrei să spui, domnule Quintodo? Că preoţii i-au omorât pe oamenii aceia? Şi vitele? Pentru… pentru un fel de…

— Nu. Îşi îndreptă privirea spre Mulder. Şase zile şi şase nopţi nu ies din *lava.* Se roagă împreună cu acela care urmează să li se alăture. Întreabă spiritele, ca să fie siguri că au ales pe cine trebuia. Se lasă cuprinşi de viziuni ca să găsească o cale către ce va fi. Şi, în timp ce fac asta, vânturile se umflă. Răsuci iute

mâna liberă. Un vârtej, domnule Mulder. Înţelegi ce vreau să spun?

Mulder nu înţelegea; omul scuipă cu dispreţ, dezgustat că nu reuşise să se facă înţeles.

— Sangre Viento, domnule Mulder. Unii spun că ei aduc Sangre Viento.

O bătaie ca un tunet se auzi în uşa din faţă. Donna stătea la birou – unul mic, cu sertare, aşezat în camera de zi – şi-şi făcea evidenţa contabilă. Conturile creşteau, însă nu destul de iute. Dacă voia să plece cât mai repede, atunci trebuia să le umfle mai tare.

Fusese tentată să nu-l bage în seamă pe solicitant, oricine o fi fost, prefăcându-se că nu-i acasă, însă îşi dădu seama, aruncând o privire, că putea fi văzută pe fereastra încăperii. Oftă, plină de necaz; mătură cu o mână registrul contabil şi hârtiile într-un sertar, îşi aranjă părul şi deschise uşa.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Ce cauţi aici? E ziua-n amiaza mare.

— Nu. Nu pui întrebarea potrivită. Întrebarea potrivită este: nu cumva m-ai tras pe sfoară?

O apucă de umăr, silind-o să se dea un pas înapoi.

— Şi încă ceva, *chica:* cum crezi că vor proceda dacă vor afla?

Mulder rămase închis în sine tot drumul înapoi până la motel. Refuzaseră invitaţia la masă a lui Annie şi promiseseră să revină altădată, într-o vizită neoficială. Pe urmă se duseseră să vadă locul unde fusese omorâtă perechea. Nu le luase prea mult timp, pentru că nu mai rămăsese mare lucru de văzut. Şeriful Sparrow îl întrebase ce părere are; Mulder răspunsese că era prea devreme ca să tragă vreo

concluzie.

Când se despărţiră, Garson promise să încerce să aranjeze cumva o întâlnire cu greu accesibilul medic legist. Imediat după aceea, Mulder se duse ţintă la recepţie şi ceru o maşină închiriată, insistând să le fie trimisă chiar în după-amiaza aceea.

— Nu-mi place să tot fiu condus de colo-colo, îi explică el lui Scully, în timp ce o însoţea spre restaurant şi se plângea că are să moară de foame dintr-o clipă într-alta. În special de şerif. Ascunde ceva, dar încă nu-mi dau seama în ce fel.

Scully recunoscu că şi ei i se părea evident. Tipul era îndrăgostit de Armie, fără îndoială. Şi părea limpede că intenţiona să se asigure, într-un fel oarecare, că femeia nu-şi va petrece restul vieţii de una singură.

— Crezi că umblă după banii ei?

— Nu ştiu. Se poate. Era protector, dar nu îndrăgostit. Aleseră o masă în colţul cel mai îndepărtat, iar Scully se aşeză cu faţa la draperia albă din spatele lui. Comandă meniul, iar el o urmări gesticulând cu argintăria şi agitând şervetul înainte să şi-l aştearnă în poală.

— Ce este?

Ea nu-şi putu ascunde exasperarea.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar n-am să te las să transformi toată povestea asta în ceva ce nu există.

Iată, îşi zise el acru, care-i problema când lucrezi cu un partener care te cunoaşte atât de bine.

Dar n-avea rost să-şi bată capul. Îl salvase de multe ori de la greşeli pe care le-ar fi făcut de unul singur, hotărâtă să-l ţină la distanţă de soluţiile care contraziceau raţiunea.

— Ai auzit şi tu ce spunea Quintodo. Ea încuviinţă.

— E posibil ca cei doi Constella să fi văzut ceva la care nu se aşteptau. Ba chiar s-ar putea să fi fost ucişi de acel ceva. N-ar fi primii nevoiţi să moară pentru că au asistat la cine ştie ce eveniment religios menit să rămână secret. Ridică un cuţit, ca şi cum l-ar fi atenţionat cu un deget. Posibil, am spus, Mulder. Posibil.

— Bine, posibil.

— Verosimil? El îi zâmbi.

— Nu forţa. Încă mă mai străduiesc să accept "posibil". Ea începu să vorbească, schimbând mereu ideile şi răzgândindu-se.

— Atunci cum rămâne cu Paulie Deven? Nu crezi că înseamnă să împingem lucrurile prea departe imaginându-ne că a văzut şi el "ceva"? Dacă luăm în discuţie faptul că au fost cu toţii omorâţi de aceeaşi mână, atunci nu mai are sens.

— Cum adică?

— Mulder, asta înseamnă că nu există nici o legătură între victime şi ceremonie. O oribilă coincidenţă, nimic mai mult.

— Şi atunci cum rămâne cu... se poticni de mai multe ori, înainte să poată pronunţa Sangre Viento, făcând-o să râdă.

I se încrâncenă carnea când se auzi pronunţând numele; spaniola lui chiar că era săracă.

Chelnerul le aduse mâncarea şi Mulder se uită ţintă la feliile de carne, la legume şi la sosul picant; practic, le simţea gustul chiar înainte să înceapă să înfulece. Ştia că mai târziu avea să-i pară rău, iar după prima îmbucătură deveni conştient că avea nevoie de o provizie zdravănă de medicamente antiacide ca să poată dormi. Dar era atât de gustos, încât i-ar fi fost imposibil să nu mănânce.

De partea cealaltă a mesei, Scully băgă în gură

un *jalapeño,* apoi îi trase codiţa printre dinţi, zicând:

— Nu-i rău, nu-i rău.

Lăsară deoparte Sangre Viento pentru un timp. Mulder fu încântat să afle că şi ea avusese aceeaşi reacţie faţă de Sparrow. Deşi încă nu ştiau de ce se purta aşa, parcă n-ar fi crezut despre el că-şi închipuia că-i prosteşte atât de uşor. Prea juca prost, prea era fiecare gest din filmele de duzină difuzate pe canalele de televiziune de mâna a doua. Comportamentul şerifului îi făcea să se întrebe, în afară de sentimentele nutrite faţă de Annie, dacă fusese implicat în vreun fel în evenimente, sau era pur şi simplu un poliţist leneş care încerca să-şi păzească pielea. Să te facă să-ţi pară rău de el, oricine ai fi fost, şi să nu-ţi vină să-i iei insigna.

— Cam tras de păr, spuse ea, atunci când pe masa deja curăţată li se servi cafeaua. Nimic nou.

— Numai că nu asta ne interesează. Nu ştiu ce ne interesează, dar nu ceea ce am mai văzut.

— Însă nici blestematul acela de vânt însângerat. Mulder deschise gura să spună ceva, pe urmă o închise la loc; apucă o linguriţă şi începu să se joace cu ea, trecându-şi-o peste încheietură.

— Cum poţi fi sigură?

Îşi sprijini coatele pe braţele scaunului şi-şi împreună mâinile în dreptul gurii.

— Există un număr mare de relatări despre aşa-numitele fenomene neobişnuite asociate unor întâlniri, în special religioase, ale căror intensitate emoţională şi concentrare nervoasă sunt anormal de înalte.

— Însă toate relatările se referă la fenomene suportate de cei implicaţi, nu de către observatorii din afară.

— De data aceasta, preoţii stau într-o *kiva.* Adică o încăpere subterană a cărei singură intrare, ieşire şi

sursă de aer este o gaură din tavan. Probabil că folosesc şi ierburi stupefiante sau lucruri asemănătoare. Şase zile şi şase nopţi, Scully, nu se concentrează toţi decât asupra unui singur lucru – omul ce va fi iniţiat în tainele lor. Istoria lor. Puterea pe care o exercită asupra celor cu care trăiesc. Se apleca înainte, lăsând mâinile să-i cadă pe masă. Îţi imaginezi cam cum ar fi? Ziua şi noaptea? Toată energia aceea acumulându-se acolo?

Scully nu-i răspunse multă vreme nimic. Sorbi din cafea, privi pe fereastră şi se uită prin încăperea deja goală. Era gata de replică, însă în bolta intrării îşi făcu apariţia o femeie. Scundă, îndesată, într-un costum de vară larg, sever, cu părul cărunt, adunat într-un coc. Sub cotul stâng strângea o poşetă.

Mulder o văzu ezitând, apoi îndreptându-se prin sală către ei. Avea treabă, nu venea pentru prostii. Ajunse lângă masa lor şi schiţă un salut din cap.

— Sunteţi agenţii de la Washington?

— Da, răspunse Mulder. Şi dumneavoastră…?

— Doctorul Rios. Helen Rios. Eu m-am ocupat de autopsia sărmanelor victime.

Agentul se ridică imediat şi îi oferi scaunul lui, prezentându-i-o în acelaşi timp pe Scully. Se aşezară cu toţii şi el îi spuse cât de bine îi părea că o întâlniseră. Nu mai era nevoie ca Red Garson să aranjeze o întrevedere.

— Nici n-ar fi făcut-o, spuse femeia.

— Cum?…

— Aţi citit raportul meu? o întrebă ea pe Scully.

— Da. Ca să fiu sinceră, cred că sunt o mulţime de…

— E complet fals.

Scully se uită fix la masă, pe urmă la doctorul Rios.

— Poftim?

Femeia deschise poşeta şi scoase o foaie de hârtie împăturită.

— Iată ce am scris la început. Ceea ce aţi citit este ceea ce mi s-a cerut să scriu.

Lui Mulder nu-i veni să-şi creadă urechilor. Nici măcar atunci când Scully despături hârtia, o parcurse repede şi spuse:

— O, Doamne!

DOISPREZECE

Mulder semnă nota de plată şi se duseră imediat cu toţii în camera lui, ca să se ferească de ochi şi urechi indiscrete.

Femeia se aşeză la o măsuţă rotundă de lângă fereastra acoperită cu draperii verde închis. Mulder se aşeză pe marginea patului de două persoane.

În încăpere existau patru surse de lumină şi toate fuseseră aprinse.

Doctorul Rios n-avea vreme de pierdut şi nici cuvinte de risipit.

— De ani de zile, de zeci de ani chiar, New Mexico încearcă să-şi supradimensioneze imaginea în ochii lumii. Mulţi se întreabă chiar dacă nu cumva încă mai este nevoie de paşaport ca să vii încoace. Cei din est se uită dacă indienii şi cowboy-ii se mai bat la poalele dealurilor. Politicienii şi oamenii de afaceri nu agreează deloc aluziile, poveştile şi noile legende urbane care desemnează statul drept loc de întâlnire a amatorilor de OZN-uri sau a discipolilor unor secte fantomatice. Amatorii de aşa ceva n-au decât să se ducă în Arizona, spun potentaţii locali, noi le urăm călătorie sprâncenată. În aceste condiţii, gândiţi-vă că se trezesc cu un caz ca ăsta în braţe.

Femeia arătă spre hârtia pe care o recuperase de la Scully.

— Agent Mulder, e destul de rău că oamenii aceia sărmani au murit aşa cum au murit. Aş fi putut spune din prima clipă cum s-a întâmplat; de fapt şi un intern în primul an şi-ar fi dat seama despre ce este vorba. Însă, ca să fie salvate aparenţele şi pentru că superiorii mei voiau să distragă atenţia de la caz, mi s-a cerut un al doilea raport. Unul bun pentru public.

În încăpere era răcoare, însă doctorul Rios scoase o batistă din poşetă şi-şi tamponă fruntea.

Mulder înţelegea cât riscase şi ce presiune suporta. Nu era nici el străin de asemenea lucruri.

— L-am făcut. Nu voiam să-mi pierd slujba, dintr-o mulţime de motive. Zâmbi stângaci spre Scully. Sunt o femeie de rasă hispanică, într-un sat unde englezii şi străinii fac jocurile. Nu sunt mândră de ceea ce am făcut, dar nici nu-mi cer scuze pentru asta.

Scully nu-şi schimbă expresia neutră de pe chip şi femeia îşi şterse din nou sudoarea din sprâncene.

— Versiunea oficială, agent Mulder, este că aceşti oameni au fost jupuiţi. Ei bine, n-au fost.

Mulder ridică dintr-o sprânceană.

— Sfâşiaţi?

— Nu. Răzuiţi.

Tuşi, acoperind un chicotit neîncrezător.

— Îmi pare rău, dar cred că nu înţeleg. Femeia se uită la ceas.

— Nu prea am timp. Am găsit în ţesutul lor muscular, în gură şi după gât particule de praf, pietricele şi alte sfărâmături… Acestea, împreună cu alte indicii, cum ar fi striaţiile circulare de pe muşchi şi oasele expuse, precum şi cauterizarea celor mai multe dintre vasele de sânge, conduc la o singură concluzie.

— Răzuiţi.

Ea încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Ca şi cum ar fi fost ţinuţi lângă un tambur circular acoperit cu hârtie abrazivă şi învârtit cu mare viteză. Sau vârâţi într-un cilindru căptuşit cu acelaşi material. Singurul lucru pe care nu-l pot explica rămâne prezenţa particulelor de nisip. Zâmbi scurt şi se uită din nou la ceas. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Vă rog să nu spuneţi nimănui că ne-am întâlnit. Dacă veţi veni la mine la birou, dacă agentul Garson va insista să ne vedem, vă voi spune exact ceea ce am susţinut în raportul oficial pe care vi l-am trimis mai înainte. Strânse poşeta sub braţ. Apropo, agentul Garson ştie şi el adevărul.

Mulder se ridică la ieşirea ei şi rămase în picioare.

Un tambur rotitor acoperit cu hârtie abrazivă.

— Scully…

— Nu spune nimic.

— Dar ai văzut că…

— Am văzut fotografiile, da. Şi am citit raportul, aşa e. Dar, ţinând cont de duratele la care ne raportăm, este imposibil să se poată întâmpla una ca asta. Numai dacă tatăl lui Paulie şi sora lui nu au avut un simţ al timpului cu totul dereglat.

El se uită în jos; în lumina lămpii de pe masă, femeia arăta palidă.

— S-a întâmplat, Scully. S-a întâmplat.

Ea se aplecă spre el, sprijinindu-se cu mâinile de masă.

— Atunci explică-mi şi mie. Explică-mi cum ar putea cineva să asambleze un aparat de o asemenea mărime, să-l aducă până lângă fluviu fără să fie văzut, să-l pună pe băiat înăuntru, pe urmă să-l scoată iar afară şi să plece. Tot fără să-l vadă nimeni.

— Fata…

— N-a văzut nimic concret. Fantome, Mulder. Ea spune că a văzut fantome.

— Şi şoapte, îi aduse el aminte. Mai spune şi că a auzit şoapte.

Scully se trase înapoi, clătinând din cap.

— Ce importanţă are? Nu înţeleg.

— Nici eu. Desfăcu draperiile, stinse luminile şi se lăsă să cadă într-un scaun din faţa ei. Şi cu toate acestea, toţi cei cu care am stat de vorbă ne-au…

Se opri, închise ochii, apoi se mută pe pat şi se uită ţintă la telefonul de pe noptieră.

— Mulder?

— Konochine. zise el, ridicând receptorul. De ce ne tot lovim de tribul Konochine?

— Dacă tot ai ajuns aici, spuse Scully, dă-i un telefon lui Garson şi întreabă-l de ce ezită să ne spună adevărul.

Donna se uită neajutorată la cele două duzini de cutii stivuite în camera liberă. Pregătite să fie expediate sau să fie înmânate magazinelor din regiune. Se simţea de parcă spinarea şi stomacul i-ar fi îngheţat. Nu reuşea să se oprească din tremurat. Negase că ar fi înşelat pe cineva, bineînţeles, ba îi arătase chiar şi registrul contabil ca să i-o dovedească. Dar el îl închisese. Nu-şi ceruse scuze şi, înainte de a pleca trântind uşa, îi aruncase o privire stăruitoare, în semn de avertisment.

Trebuie neapărat s-o şterg de aci, îşi zise Donna.

Toţi banii potenţiali din cutiile stivuite în încăpere nu făceau nici două parale dacă nu reuşea să fie şi ea prin preajma lor ca să-i cheltuiască!

Se uită la ceas. Dacă se grăbea, ar fi putut să lichideze contul din bancă, să împacheteze şi să

dispară din acest stat uitat de Dumnezeu încă înainte de miezul nopţii. Lăsând totul baltă. Nu conta. Casa, hainele… nimic nu conta. Numai să ia banii şi să dispară.

Dar mai întâi trebuia să dea un telefon. Nu putea pleca fără să-şi ia rămas-bun.

Garson nu era în birou şi nimeni de acolo nu ştia unde ar fi putut fi găsit. Secretara se arăta înclinată să creadă, totuşi, că ar fi fost posibil să fie în biroul medicului legist.

Al doilea telefon fu dat la informaţii.

Când termină şi cu al treilea, Mulder lăsă receptorul în furcă şi începu să se mire.

— Ce este? întrebă Scully.

— Sora lui Paulie spunea că băiatul a cumpărat o bijuterie dintr-un magazin local. Un fel de colier de argint, sau aşa ceva. Mulder se uită în sus. Ea crede că era de la indienii Konochine.

— Şi?

— Şi nu-mi aduc aminte să-l fi văzut printre lucrurile lui.

— Atâtea câte au mai rămas, îi atrase ea atenţia.

— Oricum. Nu era acolo.

Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, până ce un mormăit al lui Scully îl avertiză că ar fi mai bine să se aşeze.

— Femeia aceea, cea care se ocupă cu negoţul de artizanat.

— Falkner.

— N-ai chef să dai o raită?

— Mulder…

— Legătura, Scully. Nu poţi să negi că avem o legătură.

Maşina închiriată fusese livrată deja;

funcţionarul de la recepţie îi dădu lui Mulder o hartă şi îi explică ce avea de făcut ca să ajungă la adresa pe care o găsiseră în cartea de telefon. Parcarea era în partea nordică a motelului şi se intra tot printr-o poartă în zid. Strecurându-se pe scaunul şoferului, Mulder băgă de seamă că autoturismul părea să fi fost dotat cu toate accesoriile care se inventaseră vreodată la Detroit. Poate cu excepţia unui sistem de lansare pe orbită.

Avu nevoie de câteva secunde să se lămurească şi de alte câteva ca să se convingă că nu se angaja într-o prostie. Încă nu putea spune *cum* se petrecuseră lucrurile, în ciuda descrierii făcute de doctorul Rios. Dar, dacă se concentra asupra lui *cine* şi *de ce,* răspunsul la întrebarea *cum* urma să apară şi el.

Aşa spera.

Ieşi în şosea şi o luă spre nord. Scully tresări.

— Ce e?

Treceau pe lângă o serie de magazine mici, adunate laolaltă într-o clădire cu un etaj. În faţa unuia din ele stătea un bărbat care nu se străduia deloc să-şi ascundă interesul pentru maşina lor.

— Noaptea trecută, răspunse Scully. Nu l-am văzut clar, dar un bărbat asemănător şedea în poarta motelului şi se uita la mine.

Mulder privi în oglinda retrovizoare.

Cu chipul ascuns de cozorocul şepcii, bărbatul continua să-i urmărească. Mulder trase de volan, întoarse maşina şi opri în faţa magazinelor.

Tipul nici nu se mişcă.

Scully coborî geamul.

— Doreşti ceva? întrebă ea calm.

Leon Ciola se aplecă până ajunse în dreptul obrazului ei.

— Voi sunteţi federalii?

Cu o mână pe volan, Mulder se apleacă şi el, curios să se uite la cicatricile de pe faţa omului.

— Agent special Mulder, agent special Scully. Tu cine eşti?

— Leon Ciola.

— Ne-ai urmărit. De ce?

Ciola îşi încrucişă batjocoritor braţele şi zâmbi cu neruşinare.

— Întotdeauna îmi place să ştiu cine mai e prin oraş, *amigos,* asta-i tot. E tare plictiseală pe aici, ştiţi? Nu-i mare lucru de făcut. Soarele arde prea rău. Şi nu-i destul de lucru pentru un tip ca mine.

— Şi cine este un tip ca tine? întrebă Scully din nou.

— Un eliberat condiţionat. Nu v-au spus?

Nu, îşi zise Mulder, sunt o mulţime de chestii pe care nu ni le-au spus. Îşi dădu seama că bărbatul semăna oarecum cu Nando Quintodo.

— Eşti din Mesa?

Zâmbetul lui Ciola rămase la fel.

— Foarte bine, *amigo.* Mulţi cred că sunt apaş. Îşi trecu degetele peste faţă. Din cauza cicatricilor. Mă fac să par ordinar.

— Şi nu eşti?

Zâmbetul dispăru.

— Sunt un ticălos, agent Mulder. E bine de ştiut. Nu se laudă, îşi spuse Mulder. Şi nici nu avertizează. Ciola mătură strada cu privirea şi puse o mână pe marginea geamului de la maşină.

— Şeriful Sparrow o să vă spună că am omorât un om. E adevărat. Poate mai mulţi, cine ştie? Şi o să vă spună, când o să-i vină bine, că poate i-am omorât şi pe turiştii ăia. Dar n-am fost eu, agent Mulder. Am lucruri mai importante de făcut.

Îşi atinse cozorocul cu degetele, salutând-o pe Scully, şi se îndepărtă. Întrevederea se terminase.

Mulder clătină şi el din cap, se îndreptă în scaun şi dezlipi maşina de bordură. Omul îl contrariase. Dar şi mai mult îl contraria faptul că şeriful Sparrow nu rostise o vorbă despre el. Un suspect la îndemână, un criminal recunoscut, eliberat condiţionat, iar şeriful, din comoditate sau din alt motiv, nici măcar nu rostise numele lui Ciola.

— Scully, ai şi tu impresia că am dat de vizuina iepurelui?

Ea nu răspunse.

O privi cu coada ochiului; avea buzele atât de strânse, încât arătau fără pic de sânge.

Nu mai insistă. Ceva în legătură cu bărbatul dinainte, ceva ce el nu observase, atinsese în ea un punct sensibil. Mai devreme sau mai târziu o să-i spună singură despre ce era vorba. Deocamdată Mulder trebuia să dea piept cu semnele de circulaţie – greu de văzut, pentru că erau prea mici – şi cu maşinile adunate în spatele lui – fiindcă mergea prea încet, încercând să descifreze totuşi blestematele de indicatoare!

Soarele nu-l ajuta. Ardea totul, decolorând şi ce rămăsese nedecolorat.

Peste tot pe unde treceau se simţea oraşul în plină dezvoltare. Magazine noi, prăvălioare transformate, case şi clădiri în diferite faze de construcţie sau renovare. Era fie foarte incitant să locuieşti aici, fie înspăimântător.

— Uite acolo, spuse Scully.

Întoarse la stânga, către fluviu, şi intră pe o stradă cu terenuri libere, întrerupte ici şi colo de căsuţe cu un etaj, din cărămidă sau din cărămidă aparentă. Un loc neglijent, care părea şi mai neîngrijit

din cauza grădinilor şi a tufişurilor mari, pline de flori strident colorate. Nu se jucau copii pe stradă. Cele câteva maşini de lângă bordură păreau părăsite.

Parcă în faţa unei case a cărei fereastră fusese acoperită de un soi de oblon viu din trandafiri agăţători. Pe aleea de acces, un Cherokee era tras cu faţa la şosea. Trecură pe lângă el şi remarcară o valiză pe scaunul din faţă.

— Cineva pleacă în vacanţă.

— Nu cred, zise Scully, arătându-i alte două valize pe bancheta din spate. Numai dacă nu are de gând să stea şase luni.

Mulder ciocăni în uşă. Nu răspunse nimeni.

Ciocăni din nou şi uşa dinăuntru se deschise, dând la iveală o femeie cu o servietă în mână.

— Nu cumpăr nimic, spuse ea. Scully îi arătă legitimaţia.

— Agent special Scully, agent special Mulder, FBI. Sunteţi Donna Falkner?

Nu trebuia un instinct special ca să observi spaima femeii.

Mulder deschise cu grijă uşa de plasă şi zise:

— Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Falkner. Nu va dura mult şi după aceea veţi putea pleca în călătorie.

— De unde ştiţi? întrebă Donna, incapabilă să-şi stăpânească tremurul vocii.

Se lămuri când Mulder îi făcu un semn către valize.

— Numai câteva minute, o asigură Scully.

Femeia ridică din umeri.

— Bine, ce naiba. Ce rău poate să mi se-ntâmple din atâta lucru?

TREISPREZECE

Femeia închisese aerul condiţionat şi în cameră se făcuse înăbuşitor de cald. Nici nu plecase încă, îşi zise Mulder, şi casa deja părea pustie.

Donna apucă de spătar scaunul din faţa unui birouaş şi îl întoarse. Se aşeză, cu umerii căzuţi, şi luă servieta în braţe, ca şi cum ar fi vrut s-o strângă la piept. Scully se aşeză pe o canapea de două locuri, cu notesul şi stiloul pregătite. Mulder rămase în picioare, sprijinindu-se de perete, chiar lângă intrare.

În felul acesta putea să stea oarecum în umbră, în timp ce femeia era în mijlocul luminii.

— Aşadar, zise ea resemnată, ce vreţi să ştiţi?

— Despre Konochine, preciză Mulder, iar ea îl fulgeră cu privirea.

— Ce anume despre ei?

— Le vindeţi bijuteriile, interveni Scully, atrăgându-i atenţia spre ea. Ni s-a spus că nu le plac prea mult cei din afara lumii lor.

— Nu le plac deloc, răspunse Donna, ridicând uşor din umeri. Cu câtva timp în urmă, când m-am dus în rezervaţie, m-au vânat de-a dreptul. Am şters-o înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă. Puse servieta pe podea, lângă ea. Vedeţi, nu sunt singurii indieni cu care fac afaceri, dar ei îmi dau cele mai mari bătăi de cap. Sau cel puţin mi-au dat. Există însă un bărbat…

— Nick Lanaya? întrebă Mulder.

— Da. E unul dintre cei care au plecat şi s-au întors. Ştiţi, se duce, se întoarce… Ne-am întâlnit odată la o petrecere, am stat de vorbă – e uşor să aranjezi cu el, e un fel de preot, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ştia că ai lui au nevoie de bani şi, după ce a întrebat în stânga şi-n dreapta, şi-a dat seama că eu i-aş putea da un preţ bun pentru chestiile alea pe

care le fac ei.

Scully ridică o mână, ca să-i atragă din nou atenţia spre ea.

— Cât sunt de scrântiţi cei care refuză contactul cu exteriorul?

Donna se încruntă, înţelegând cu greu ce voia să spună Scully.

— A, nu-s chiar nebuni. Doamne, Dumnezeule, nu. Vă gândiţi că s-ar putea să-i fi omorât ei pe oamenii aceia? Făcu un gest din mână, în semn că era cu neputinţă. Isuse, nu. Vorbesc mult, ţipă mult, dar Nick ţipă şi el la ei. Este… Se opri, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee. Să vă spun ceva, cred că ar trebui să staţi de vorbă cu Leon Ciola.

— Ne-am întâlnit deja, zise sec Mulder.

— Ha, glumiţi! Cu mâna dreaptă căută repede mânerul valijoarei. Ştiţi că a stat într-o închisoare federală, pe lângă Santa Fe? A omorât un om într-o încăierare, la un bar. Trecu cu mâna stângă dintr-o parte în alta într-alta a gâtului. Încetişor. I-a tăiat capul dintr-o parte în cealaltă. Nu înţeleg cum de l-au eliberat. Probabil că a avut un avocat bun.

— Unde plecaţi? întrebă Scully.

— În vacanţă, răspunse Donna imediat.

— Vă luaţi chiar mai multe lucruri decât Scully, chicoti Mulder.

— Am să lipsesc ceva vreme.

— Şi cine o să aibă grijă de afaceri? Nick? Ridică din umeri.

— Da, în mare parte. Scully închise notesul.

— Aveţi vreun fel de situaţie cu ceea ce primiţi de la Mesa? Sau ştiţi cine le cumpără *en-détail?*

— Nu. Nick alege obiectele, eu aleg magazinele. După aceea e treaba cui are bani mai mulţi.

Mulder se desprinse de lângă perete.

— Şi dacă cineva care nu ştie despre ce-i vorba se duce pur şi simplu până în rezervaţie?

— Nu se întâmplă nimic. Donna luă valiza în braţe. Probabil că nu va vorbi nimeni cu el. Mai devreme sau mai târziu, turiştii or să se prindă şi or să plece.

— Şi dacă nu?

— Adică unii ca mine? râse ea fals. Eu am forţat nota, agent Mulder. Am împins lucrurile prea departe. Şi, cu toate astea, n-au făcut decât să mă hăituiască, atâta tot. Ca la vânătoare. Se ridică şi arătă către uşă, direct, lăsându-i să înţeleagă că ar fi fost cazul să plece. Eu tot cred că ar trebui să-l verificaţi pe Ciola. Are un cuţit şi… Făcu un gest, semn că nu se ştia niciodată.

Scully se ridică şi ea.

— Vă mulţumim, doamnă Falkner. Suntem recunoscători pentru că ne-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

— Nici o problemă. Îi conduse până în cerdac. Dar vă rog să înţelegeţi că trebuie totuşi să prind avionul, da?

Mulder îi mulţumi la rândul lui şi îi spuse să-l sune pe agentul Garson în cazul în care-şi va mai aminti ceva. Pe urmă se urcă la volan, blestemând încetişor; uitase să lase ferestrele deschise.

Cu soarele de-afară, înăuntrul maşinii era ca într-un cuptor. Dădu aerul condiţionat la maximum şi începu să manevreze automobilul cu grijă, în timp ce Scully o urmărea pe Donna în oglinda retrovizoare. După ce dădură colţul, femeia spuse:

— Prea s-a liniştit repede.

— Da. Din cauză că n-am întrebat-o lucrul de care se temea.

— Adică?

— Scully, dacă aş fi ştiut ce anume, aş fi întrebat-o. Ea se încruntă, neîncrezătoare; Mulder ghicea ce gândea. Uneori întrebările aduc răspunsurile dorite, dar nu întotdeauna atunci când le aştepţi. Alteori era mai bine să întinzi o plasă şi să vezi cine încearcă să scape din ea.

Donna scăpase. Dacă ajungea la avion, nimeni din New Mexico n-avea s-o mai vadă vreodată. Scully se uită la el.

— Cum ai de gând să o opreşti?

Mulder arătă spre jacheta de blugi de pe bancheta din spate şi îi făcu semn să i-o dea. Făcu întocmai şi el scoase dintr-un buzunar telefonul mobil.

— Garson? întrebă ea.

— Un martor direct într-o anchetă în desfăşurare.

— Dar ştii că nu-i adevărat, Mulder.

— Nu, probabil că nu e adevărat. Dar poate fi ţinută în loc destul cât să piardă avionul. Şi poate o s-o descurajeze destul ca să aştepte până mâine.

Scully formă numărul; Garson nu era de găsit, aşa că ceru să stea de vorbă cu agentul de serviciu. Îl convinse că nu glumeau în legătură cu Donna Falkner, apoi îl întrebă unde fusese dusă maşina închiriată de familia Constella.

— Chiar aici, îi spuse lui Mulder, după ce închise telefonul. În spatele subsecţiei şerifului.

— De ce vrei să o vezi?

— Tu ai vrut s-o vedem pe Ann Hatch şi uite ce a ieşit. Aşa că eu vreau să vedem furgonetă.

— Şi zici că-mi iau prea multe haine când plec undeva?

Subsecţia şerifului arăta ceva mai mică decât un duplex şi numai o plăcuţă de pe uşă avertiza despre ce

era vorba. Parcarea din faţă ajungea pentru patru maşini, iar copacul care arunca o umbră neconvingătoare asupra clădirii părea gata să se usuce dintr-o clipă într-alta. În spatele copacului mai exista un teren, împrejmuit cu plasă de sârmă. Înăuntru fuseseră adunate câteva maşini, un camion şi o furgonetă.

Şeriful Sparrow ieşise şi îi aştepta deja.

— Garson se mişcă repede, spuse Scully când se opriră.

— Impozitul în acţiune. Sparrow făcu un semn peste poartă.

— Căutaţi ceva anume? îi întrebă atunci când le deschise şi îi lăsă să intre.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Mulder. Furgoneta era în spate, prea plină de praf ca să mai reflecte lumina soarelui. Mulder duse mâna streaşină la ochi şi se uită înăuntru prin geamul din faţă şi prin cel lateral. Îi ceru lui Sparrow cheile.

— Pentru ce?

— Ca să pot intra înăuntru. Ciocăni uşor în uşa culisantă din dreapta. Nu se ştie niciodată.

Sparrow bombăni, plângându-se că a uitat cheile înăuntru. Se întoarse la rulotă.

— Mulder?

Scully rămăsese de cealaltă parte a maşinii, iar el se întoarse alene până la ea. Căldura devenise groaznică, mai rea chiar decât cu o zi înainte. Mulder înţelegea acum de ce viaţa se desfăşura atât de molcom în această parte de lume. Oricine s-ar fi mişcat mai repede decât un melc risca să facă insolaţie şi să zacă într-o cadă cu gheaţă.

— Ce e?

Ea îi arătă partea laterală.

Mulder se uită şi văzu mult praf. Pe urmă mai

văzu ceva. Iar apoi văzu acel ceva sclipind sub praf.

Încercă să cureţe locul cu palma, dar se fripse şi ţipă.

— Drace!

Îşi scutură mâna şi suflă peste ea, apoi scoase o batistă din buzunar.

— Fii atent îl avertiză Scully. E fierbinte. El o privi, iar ea ridică din umeri şi adăugă: Impozitul în acţiune.

Erau două geamuri mari, fumurii, unul pe uşa culisantă, celălalt în spate. Mulder împături batista în patru, încercând să improvizeze o cârpă de praf. Se aplecă şi mai întâi lovi cu putere, ca să scuture mizeria înainte de a se apuca să frece locul.

— Ce naiba căutaţi? întrebă Sparrow, întinzându-i cheile lui Scully.

— Maşina fusese închiriată, nu-i aşa? întrebă Mulder fără să se uite în sus.

— Da. Ce-i cu asta?

— Deci era nouă, nu?

— Probabil. Şeriful se aplecă lângă el şi se uită la tablă. Ei, şi?

— Atunci înseamnă că domnul Constella nu era un şofer prea grozav.

Nu trebuia să mai frece. Curăţase toată porţiunea care îl interesa, aşa că se îndreptă şi făcu un pas înapoi, aşteptând să comenteze Sparrow primul. Mai aştepta ca şeriful să-i spună de ce nu observase el, mai devreme. Sau, dacă observase, de ce nu spusese nimic.

De la fereastră şi până jos vopseaua fusese jupuită, dând la iveală metalul. Praful se adunase gros deasupra, căci furgoneta zăcea în ţarcul şerifului de mai bine de o săptămână. Ceea ce-i atrăsese atenţia lui Scully nu fusese nimic altceva decât strălucirea

metalului gol.

— Măi, să fiu al naibii! Sparrow îşi ridică pântecele. Probabil că s-a lovit de vreo stâncă, de vreo lespede, aşa pare.

— Nu cred, spuse Mulder, trecând uşurel cu degetele peste suprafaţa lucioasă. Nu există nici o crestătură serioasă, aşa că nu-i vorba să se fi lovit de ceva.

Scully se băgă în faţă şi se uită şi ea de aproape, peste toată suprafaţa, până la bara din spate.

— Dacă s-ar fi izbit de ceva, ar fi fost imposibil s-o facă numai în zona asta. Se ridică şi se uită la geam. Îl atinse cu un deget. Pe urmă scoase batista şi îl curăţă de praf. Uite, e zgâriat şi aici.

— Praful drumului, zise Sparrow. Acolo se adună mereu, din cauza vitezei.

Ea nu-l luă în seamă pe moment, ocupată să traseze cu unghia conturul avariei, cu zgârieturile de pe parbriz cu tot.

— Indiferent despre ce a fost vorba, a fost ceva mare. Cel puţin de-un stat de om.

— O stâncă, v-am mai spus.

— Haide, şerifule, spuse Mulder, sătul de ignoranţa prefăcută a acestuia. Scully are dreptate. O ciocnire ar fi provocat pagube mai mari decât acelea la care ne uităm; şi pe urmă, datorită şocului, parbrizul ar fi trebuit măcar să se crape, dacă nu să se facă ţăndări.

Sparrow se scărpină sub bărbie şi se aplecă din nou, uitându-se mai de aproape.

— Agent Mulder, aici avem de-a face…

— Ai cumva o lupă?

Îl auzi pe localnic pufnind cu dispreţ şi îl aşteptă să protesteze, ceea ce însă nu se întâmplă. Sparrow se îndepărtă, mormăind destul de tare ceva despre

federalii ăştia care credeau că le ştiu pe toate.

Scully descuie portiera din dreptul scaunului de lângă şofer şi făcu un pas înapoi, lăsând zăpuşeala dinăuntru să se împrăştie. Apoi se urcă în furgonetă şi trecu în spate. Mulder n-o mai văzu până ce ea nu ciocăni în parbriz, îndemnându-l să urce.

Agentul îngenunche pe scaunul de lângă şofer, aplecându-se peste spătar. Podeaua şi pereţii maşinii fuseseră acoperiţi cu o alternanţă de fâşii purpurii şi maro închis.

— Aşa arată un cuib al dragostei? întrebă el, cercetând combinaţia ţipătoare.

— Dragostea e oarbă, Mulder.

Şedea în genunchi, arătându-i cu stiloul o bucată dezlipită de tapet.

— Uite acolo cred că ar fi trebuit să stea, spuse el.

— Am găsit ceva.

Se răsuci pe călcâie şi îi întinse stiloul. De el atârna un lănţişor de argint. I-l puse în palmă.

— Nu-i unul de serie, e făcut de mână. Îl mişcă, împingându-l cu stiloul. Şi e din argint masiv.

Mulder îşi apropie palma de ochi.

Zalele erau mai mari decât s-ar fi aşteptat şi nu la fel de delicate pe cât păreau la prima vedere. Şi nici egale ca dimensiuni.

Scully frecă între degete capetele adunate laolaltă ale lanţului, apoi trase de el.

— E zdravăn. Ar fi imposibil de smuls de la gâtul cuiva fără să i-l retezi pe jumătate.

— Konochine.

Femeia schiţă din cap un *posibil* şi o luă spre maşina lor ca să aducă din geantă o pungă pentru probe.

— Adu două, strigă el, uitându-se la ceas.

Sparrow nu se mai întorsese, iar Mulder îşi pierduse până la urmă răbdarea. Se îndreptă către rulotă şi intră înăuntru. Şeriful şedea cu picioarele întinse pe unul dintre cele trei birouri; îşi scosese pălăria şi gâlgâia dintr-o sticlă.

Păru să tresară când intră Mulder, dar nu se mişcă până ce nu termină de băut.

— E al naibii de cald afară, spuse el.

— Şi o să fie şi mai cald, răspunse Mulder, fără să se mai străduiască să-şi ascundă enervarea. Dă-mi lupa şi pregăteşte-te să trimiţi un om să aducă nişte probe tehnicienilor lui Garson. Am să le telefonez chiar eu, ca să ştie după ce să se uite.

Sparrow îl privi, în timp ce punea sticla undeva în spatele biroului.

— Mi se pare că n-am auzit cuvântul fermecat, agent Mulder.

Mulder îl privi fix şi nu spuse decât atât:

— FBI.

PAISPREZECE

Se întoarse, lovindu-se ritmic cu lupa peste picior. Era furios şi dezamăgit, supărat mai mult pe sine decât pe şerif. Nu-i stătea în fire să-şi piardă controlul şi nici să facă uz de rang. Învăţase de mai mulţi ani cum să se descurce şi cum să lucreze cu autorităţile locale şi ştia că ajutorul lor în anchetarea cazurilor putea să fie la fel de important ca şi cel pe care-l primea de la agenţii federali. Ceea ce tocmai făcuse însemna nu numai o violare a legilor poliţiei, ci şi a propriilor principii.

— Scully?

Ce tâmpit fusese!

— Hei, Scully! Ce imbecil!

— Aici, Mulder.

Dar, Doamne, cât de bine se simţise!

O găsi lângă ceea ce mai rămăsese dintr-un Jaguar. Avea ferestrele sparte, ştergătoarele de parbriz rupte, era zgâriat de sus până jos, iar acoperişul îi fusese strivit de parcă ar fi fost presat sub o platformă.

— E a şoferului beţiv? întrebă el.

— Nu ştiu. Aşa cred. Uită-te aici.

Mulder trecu pe partea ei şi văzu aceeaşi urmă de vopsea răzuită pe care o descoperiseră şi pe furgonetă, numai că acum era mai mare.

— Vehiculul invizibil, spuse el.

Ea ridică o mână.

— Bine, Mulder, mă dau bătută. Dar spune-mi şi mie ce se întâmplă. Îl privi în ochi. Lasă. Mai bine aş şti ce s-a întâmplat acolo.

N-avu timp să răspundă. Uşa rulotei se trânti zdravăn şi Sparrow se îndreptă spre ei. După cum despica aerul, Mulder îşi spuse că, probabil, era pradă unui grav conflict interior. Însă când ajunse lângă ei, conflictul părea deja aplanat.

Rămase în picioare, solid, cu mâna dreaptă sprijinită pe patul pistolului de la şold, în timp ce cu cealaltă îndesa în gură o lamă de gumă de mestecat. Îşi scoase ochelarii, trăgându-i cu un deget în jos şi făcându-i să alunece peste şaua nasului.

— Am să duc eu însumi probele, spuse el. Nici ordin, nici rugăminte. O ofertă de armistiţiu.

— Mie-mi convine, domnule, zise Mulder, acceptând propunerea.

— Chuck mă cheamă, rosti şeriful.

— Nu cred că e cazul, rânji Mulder.

— Nici eu. Până şi maică-mea ura numele ăsta. Spunea mereu că nu e nume de om, ci de carne

tocată. Îşi împinse ochelarii la loc pe nas. Ia zi, domnule agent FBI, ce ai important de trimis în oraş?

Scully îi explică despre bucata de colier. Mulder se duse lângă furgonetă şi, folosindu-se de lupă şi de briceag, prelevă probe de resturi din scobiturile uşii.

Procedă aidoma şi în cazul Jaguarului, adunând în pungi ceea ce răzuia.

Pe urmă se întoarseră înapoi în birou, bucuroşi că acolo era mai răcoare. Mulder sună la biroul FBI şi spuse ce aştepta să fie cercetat la probele recoltate.

— N-o să dureze prea mult, îl asigură secretara.

— Aţi dat de agentul Garson?

— Nu, domnule, încă nu.

Îi lăsă numărul de la telefonul mobil şi o rugă să-i transmită lui Garson să îl sune de îndată ce avea să-şi facă apariţia. Pe urmă întrebă dacă reuşiseră să o intercepteze pe Donna Falkner. Da, o făcuse unul dintre agenţi, i se răspunse. Nu păruse prea bucuroasă şi se întristase şi mai tare când o duseseră la biroul din Silver Avenue, unde dăduse o declaraţie.

— O declaraţie? În legătură cu ce?

— Habar n-am, domnule. Nu sunt decât o secretară. Nu mi se spune decât atât cât trebuie să ştiu.

Sigur, îşi zise el, iar restul rămâne un mister. Se cocoţă pe unul dintre birourile libere, ştergându-şi fruntea cu mâneca.

Sparrow şedea în scaunul lui.

— Crezi că sunt amestecaţi în vreun fel cei din tribul Konochine? Aşa mi-am închipuit, auzind ce-ai vorbit despre Donna şi toate celelalte chestii.

— Nu-mi dau seama cum ar putea fi implicaţi. Însă sunt prea multe trimiteri.

— E un fir, oricum, adăugă Scully.

— O, Doamne. Şeriful se întinse după sticlă, apoi

se răzgândi. Sunt vreo două sute, n-au cum să fie toţi… Zvâcni brusc în sus, izbind cu cizmele în podea. Ah, ticălosul!

Mulder se uită mai întâi la Scully şi apoi spuse:

— Leon Ciola. Şeriful îşi plecă bărbia.

— Drace, Mulder, da' ştiu că te pricepi! Îşi trecu degetele gânditor peste obraji, pe urmă adăugă, întinzându-se după telefon: Aş vrea să cunoşti pe cineva. El o să fie în stare să te lămurească în legătură cu cei care te interesează. Lanaya. I-am vorbit deja despre voi. Chiar dacă n-o să vină să credeţi, e un tip care trăieşte în continuare în rezervaţie.

— Şi cu Ciola cum rămâne?

Sparrow le făcu semn să tacă, în timp ce aranja la telefon întâlnirea cu intermediarul din rezervaţie. La motel, după cină. Pe urmă închise, explicându-le:

— Vine furtuna. Descărcările electrostatice aproape că te asurzesc.

Slavă Domnului, îşi zise Mulder. Cel puţin o să se mai răcorească.

— Ciola, îi aminti el lui Sparrow.

— E un ticălos. Pur şi simplu un ticălos. A fost condamnat pentru crimă, dar l-a scos un avocat care a găsit cine ştie ce chichiţă. N-am ce să-i fac mai mult decât să stau cu ochii pe el şi să sper că n-o s-o ia razna din nou.

Era limpede că şeriful nu numai că-l ura pe Ciola, dar se şi temea de el.

— Crezi că are vreun amestec?

— Trebuie să admiţi că e un suspect convenabil.

— Nu, nu cred.

Mulder fu surprins şi lăsă să se vadă.

— Nu e genul lui, explică şeriful. El e adeptul intimidării. Când omoară, o face repede şi murdar. Pe când ceilalţi… oamenii ăştia au fost omorâţi cu

răbdare.

— Dar nu într-un timp prea lung, zise Scully. Adu-ţi aminte de băiatul familiei Deven.

El recunoscu fără tragere de inimă că femeia avea dreptate, dar insistă că nu credea să fie vorba despre Ciola.

— Oamenii ăştia au fost omorâţi dintr-un motiv anume, agent Scully. Numai că nu l-am descoperit. Încă. Lui Leon nu-i trebuie nici un motiv.

— Poate că s-a înfierbântat brusc, sugeră Mulder. I s-a mai întâmplat o dată.

Scully păru să se îndoiască, dar nu spuse nimic.

Şeriful le acceptă părerea fără comentarii; se uită de jur împrejurul rulotei, apoi luă cu grijă pungile de plastic cu probe şi le vârî într-o mapă scoasă din fundul unui sertar.

— Ar fi mai bine să plec. Aş vrea să mă întorc înainte să înceapă furtuna.

Se întoarse şi îl chemă prin radio pe unul dintre oamenii lui, avertizându-l unde pleca şi cât avea să lipsească; pe urmă sună la dispecerat şi le spuse acelaşi lucru, cerându-le să preia telefoanele. Scuipă guma mestecată la coş şi deschise un şifonier de pe peretele opus, scoţând din el o pălărie curată, cu borurile ţepene.

Văzu că Mulder îl privea şi îi arătă pălăria de pe birou.

— Aia e pălăria de tăvăleală, o am de ani de zile. Pe urmă trase pe ochi cealaltă pălărie. Asta e de oraş. O prostie, nu-i aşa?

Scully râse şi Mulder ridică din umeri. Sparrow îi conduse la maşină.

— Grijă mare, băieţi, le spuse, arătând în sus. Mai bine să vă prindă înăuntru.

Mulder se uită şi nu-i veni să creadă că nişte nori

atât de masivi, de înalţi, se putuseră aduna într-un timp atât de scurt. Păreau nişte nicovale fierbând pe margini şi deja acoperiseră cea mai mare parte din cer.

— Dumnezeule, Scully, o să ne înecăm.

Porniră spre motel cu toată viteza de care se simţea în stare Mulder. Era, oricum, prea încet pentru celelalte maşini de pe şosea. Îi depăşeau prin stânga, prin dreapta, şi, dacă maşina lor ar fi fost mai scundă, probabil că ar fi trecut şi peste ei.

— Linişteşte-te, zise Scully când zumzetul motorului încetă. Mai avem de lucru până când vine Lanaya.

Grămada de oase părea că freamătă de fiecare dată când vântul trecea peste ea; nori cafenii de praf se strecurau printre coaste şi prin orbite, prin spărturile zimţuite din cranii.

Un scorpion o zbughi peste un corn încovrigat de berbec.

În mijlocul grămezii, folosindu-se de un şold de armăsar drept scaun, şedea un bărbat, zgâriind pământul rămas gol cu vârful unui cuţit. Întâi desena, pe urmă ştergea; scria cuvinte care imediat după aceea dispăreau. Se uită în sus doar o singură dată, ca să vadă ce se întâmpla cu furtuna; abia când văzu fulgerul şi nu auzi tunetul se hotărî să se întoarcă la ceea ce făcea.

Furtuna se mişca repede.

Dar el avea să se mişte şi mai repede.

Donna Falkner intră furioasă în casă şi trânti uşa în urma ei; aruncă o valiză în camera de zi şi începu să-şi strige mânia. Izbi cu pumnul în peretele de lângă ea, apoi apucă scaunul de la birou şi îl aruncă în hol;

pe urmă se năpusti asupra celor două perne ale canapelei şi începu să le sfâşie cu unghiile şi să le facă bucăţi, trăgând de ele şi izbindu-le de podea, hohotind.

Era nedrept.

Era al naibii de nedrept.

Nu trebuia decât să se fi urcat în blestematul ăla de avion şi ar fi dispărut de aici! Ar fi plecat! S-ar fi pierdut printre locuitorii altui oraş, vreun oraş care să nu fi auzit de indieni decât de la televizor, cu locuitori indiferenţi la artizanatul triburilor din sud-vest, pricepuţi numai la obiectele rătăcite în vreun magazin scump, din categoria celor unde preţurile sunt umflate – de la portofele până la agrafe. Ar fi dispărut. Nume nou, pieptănătură nouă, totul nou.

Dispărută.

Şi uite că acum o urmărea şi FBI-ul, o urmărea şi *el,* iar ea nu putea să facă nimic altceva decât să rămână aici şi să aştepte.

Izbi cu călcâiul în duşumea.

Rămase aşa, cu obraji îmbujoraţi, cu dinţii strânşi.

Soarele nu prea se mai vedea din nori, iar ghimpii trandafirilor începuseră să zgârie fereastra.

Simţi dintr-o dată că nu mai poate să respire; îşi strânse mâinile laolaltă şi-şi apăsă pieptul cu ele. Tot mai tare. Horcăind după aer, lăsându-se în jos, tot mai jos, alunecând pe fund, de credea că o să leşine. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi i se împreunau sub bărbie, lăsându-i pe buze gust de sare.

Când în cele din urmă atacul trecu, Donna se întinse pe spate, nevăzând nimic altceva decât crăpăturile fine din tavan alcătuindu-se în imagini care o făcură din nou să plângă.

Telefonul sună tare.

Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi se ridică. Nici prin cap nu-i trecea să răspundă. Las' să sune. Dacă erau cumva agenţii aceia care o vizitaseră mai devreme, n-aveau decât să se descurce singuri. Lua-i-ar dracu'! Lua-i-ar dracu' pe toţi!

Încercă să se ţină pe picioare, clătinându-se; se bălăbăni, şi o luă prin micul hol ce ducea spre baie. Ajunse, intră şi se uită nătângă la imaginea ei din oglindă... până când începu să chicotească. Atinse cu un deget nasul reflectat de sticlă şi îşi spuse că n-avea nici un motiv să se îngrijoreze; nu era într-o situaţie pe care să n-o poată controla.

Nu trebuia să facă decât un singur lucru... dacă n-o lăsaseră să zboare, atunci măcar să plece cu maşina. Până când or să-şi dea ei seama, ea o să... se facă nevăzută.

Chicoti iarăşi.

Nevăzută, dar nu uitată.

Dispărută, dar al naibii de bogată.

Spală-te, îşi comandă. Spală-te, Schimbă-ţi hainele, ia banii ăia blestemaţi şi... şterge-o!

De ce naiba îşi făcea atâtea griji?

Habar n-avea.

Dintr-o dată, nu mai ştia de ce îşi făcuse atâtea griji.

Dădu fuga în camera liberă şi aruncă o privire pe fereastră; după ce se vedea pe cer, mai dura încă vreo oră până să înceapă furtuna. Dacă o să mai înceapă, evident. Furtunile de aici aveau prostul obicei să fie adeseori mai mult spectacol decât acţiune. Nu conta. Numai un nebun ar fi înfruntat asemenea nori pe o şosea în plin câmp.

Chicoti încă o dată.

Şterge-o!

Dacă tot nu mai lua avionul, atunci înseamnă că

putea să încarce Cherokee-ul până sus şi să care ceva mai mult din ce avea acasă. Nu era un plan perfect, dar părea mai bun decât nimic. Nimic însemna să rămână şi să aştepte.

Apucă o cutie şi se îndreptă cu ea în braţe spre uşă.

Nisipul se înfioră şi se ridică încetişor de la pământ, de parcă ar fi fost atras cu un magnet.

În apropiere tremură o frunză moartă. O nuia se mişcă de unde era, se rostogoli doi centimetri şi se opri.

Câteva secunde mai târziu, nisipul se aşeză la loc. Nu se mai clinti nimic.

CINCISPREZECE

Era minunat să faci duş.

După ce se târâse pe jos, pe lângă furgonetă şi pe lângă Jaguar, Scully se simţea scăldată în sudoare şi gata să înceapă să urle. Nu găsiseră mare lucru, doar lănţişorul acela de argint şi ce râcâise Mulder de pe maşini.

Ceea ce o nemulţumise cel mai tare era o combinaţie între caz – pentru că nu părea să înainteze în nici o direcţie – şi certitudinea că trecuse deja pe lângă indiciul capital pe care îl căutau. Ceva mic. Ceva atât de bătător la ochi, încât fusese trecut cu vederea.

Furtuna tot nu se hotăra.

Norii, înspăimântător de negri şi incredibil de uriaşi, spânzurau mai departe pe cer, la joasă înălţime. Scully nu reuşea să-şi dea seama dacă se mişcau sau nu. Erau prea mari ca să-ţi poţi permite să nu-i bagi în seamă. Însă nu se simţea nimic altceva acolo, jos, decât vântul fierbinte.

Cei doi agenţi obosiseră. Altitudinea şi căldura se combinaseră ca să-i stoarcă de puteri, fără ca ei să-şi dea seama. Când ajunseseră în cele din urmă la hotel, conveniseră să se spele şi să se odihnească o oră, iar pe urmă să se întâlnească din nou şi să vadă ce concluzii puteau trage înainte de întâlnirea cu Nick Lanaya.

Scully făcuse duş, încercând să se relaxeze şi să scape de tensiunea după-amiezii, lăsând apa să-i curgă îndelung peste umeri şi peste membre; mintea îi hoinărea în voie, căutând poteci şi locuri unde ar fi putut găsi ceva concret, un fir de urmărit, o rază de speranţă.

De fiecare dată când nu găsea repede linia de urmat, se nelinişte, însă nu-i păsa. În cele din urmă, tot aveau să dea de un fir; avea încredere.

Se îmbrăcă încet, se aşeză pe marginea patului şi începu să se uite pe fereastră. Simţea încordarea cuprinzând-o iarăşi. Îşi mişcă umerii, îi masă, unul câte unul, dar fără rezultat. Se întinse până când simţi că încheieturile ameninţă să se desfacă şi gemu tare, fără jenă; tot fără rezultat.

Poate că nu era decât starea dinainte de furtună.

Cât timp stătuse în baie, norii se apropiaseră şi mai mult. Soarele strălucea tot mai palid; deşi era prea devreme, ceea ce se vedea la orizont semăna cu un amurg. Cei câţiva copaci din faţa ferestrei nu mai fremătau, semn că vântul se oprise şi el.

Ai fi zis că tot ce exista se hotărâse să nu mai facă nimic, aşteptând ca furtuna să se hotărască dacă îşi dă drumul sau nu.

— Fir-ar să fie, şopti Scully.

Nici nu-i de mirare că se simţea încordată. În loc să acţioneze, aştepta. Nu se ştie ce ticălos măcelărise trei oameni nevinovaţi, iar ea nu găsise altceva mai

bun de făcut decât să stea aici ca un buştean şi să aştepte blestemata asta de ploaie.

Sări în picioare, îşi apucă în grabă geanta şi se năpusti afară; la naiba cu toate!

În curte nu era nimeni şi, pe cât putea să vadă, nici în poartă.

Îşi aminti de chipul lui Ciola – atât de aproape de faţa ei – şi se înfioră. Ce cicatrice, ce ochi morţi… se scutură încă o dată şi ciocăni în uşa lui Mulder, bătând nerăbdătoare din picior. El ieşi, gol până la brâu, ştergându-şi părul cu un prosop.

— Pune ceva pe tine, Mulder. Plecăm.

Nisipul fremăta. O frunză tremură imperceptibil.

— Cel care a văzut legătura eşti chiar tu, zise Scully, întinzându-i o cămaşă. Ce mai aşteptăm?

— Scully, dar nu suntem aici decât de douăzeci şi patru de ore.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce aşteptăm?

Mulder nu reuşi să se gândească la un răspuns acceptabil; nici nu avea chef să caute unul, mai ales că ea clocotea de energie. Avea dreptate. Cu atâtea semne care trimiteau la tribul Konochine, nu le rămânea decât să facă o vizită oficială în rezervaţie. Singura problemă rămânea un ghid, cineva care să ştie cu cine să vorbească şi, eventual, să cunoască limba indienilor.

— Şeriful.

— E la Albuquerque, ai uitat?

— Falkner.

— Au trimis-o la plimbare.

Scully bătea darabana în tăblia mesei.

— Cel mai bun ar fi Lanaya, dar nu ştim cum să

dăm de el.

Îi căutară numele în cartea de telefon, dar degeaba; încercară şi la dispeceratul şerifului, însă cu acelaşi rezultat. Sunară la Donna Falkner; nu răspunse nimeni, deşi Scully lăsă telefonul să ţârâie de douăzeci de ori înainte să pună receptorul în furcă, dezamăgită.

Nici unul dintre ei nu rosti numele lui Leon Ciola.

Mulder aprinse distrat o veioză.

— Am putea merge la fermă, sugeră el, nu prea încântat.

După cum reacţionă Scully, înţelese că nici ei nu-i plăcea. Şi totuşi, pentru moment nu aveau altă soluţie. Iar Mulder adăugă, în timp ce-şi prindea tocul cu revolverul, că nici nu era neapărată nevoie, în fond, să discute chiar cu Annie. Probabil că ea n-ar fi fost de acord să-i însoţească, dacă îngrijitorul le spusese adevărul. Însă Quintodo i-ar fi putut ajuta chiar el; numai să fi vrut. Nu intenţionau o descindere, încercau pur şi simplu să mai culeagă informaţii.

Probabil că, oricum, va fi cu neputinţă, îşi zise Mulder mohorât. Indienii nu voiau să aibă de-a face cu albii în general, darămite cu nişte reprezentanţi ai guvernului de la Washington. Fără îndoială că or să-i trateze ca pe nişte intruşi.

Deschise uşa, dar se trase iute înapoi, întrebând:

— Ai cumva o arcă la îndemână?

În cele din urmă, furtuna se dezlănţuise.

Scully nu-şi putu stăpâni un strigăt de uimire. Ploaia izbea curtea cu şuvoaie strălucitoare, biciuind fuioarele răsucite de aburi ce se ridicau din pământ. Le zdrenţuia şi apoi le risipea. Şuvoiul de apă căzut din cer era atât de des, încât cu greu mai puteau zări faţada.

Scully aprinse şi restul luminilor şi îşi frecă

uşurel braţele.

— Închide uşa, s-a făcut frig, zise ea.

Dar lui Mulder nu-i păsa. După ce se mişcaseră toată ziua printr-un cuptor, răcoarea de acum i se părea minunată. Iar ploaia îl fascina.

— Nu poate dura mult, adăugă ea; suna mai degrabă ca o întrebare.

El mai văzuse ploi torenţiale, dar acum era mai mult decât atât: un adevărat potop. Părea imposibil să ţină mai mult de câteva minute, pentru că nu putea încăpea atâta apă în cer.

Zece minute mai târziu, închise uşa şi ridică din umeri.

— Cred că suntem imobilizaţi. Doar dacă nu vrei să încercăm indiferent de condiţii.

— Adică să ieşim afară? În mijlocul potopului?

Nu le folosea la nimic să se uite pe fereastră; ploaia o inundase cu totul, făcând invizibilă lumea exterioară.

Mulder ar fi dorit, totuşi, să bată şi vântul. I se părea cam nefiresc – atâta apă şi nici un fir de vânt!

Scully se întinse peste pat şi apucă receptorul.

— Mai încerc la Garson. Tare aş vrea să ştiu unde a umblat azi toată ziua!

Şi Mulder ar fi vrut. Deja îşi imaginase vreo două scenarii posibile şi nu-i plăcea nici unul. Se îndoia că agentul se supărase din cauza venirii lor. La FBI se presupunea că lucrează toţi în întreg teritoriul, indiferent de stat şi regiune. Şi nici nu credea că Garson era implicat în ceea ce căutau ei. Avea însă o presimţire de rău-augur.

Scully închise telefonul.

— Nimic. Sparrow a trecut pe-acolo, dar încă nu au nici un rezultat.

Începuse până la urmă un vânticel şi ploaia izbea

acum în uşă. De deasupra răsuna un bubuit neîntrerupt, ca şi cum o armată ar fi mărşăluit pe acoperiş.

— Haide, Mulder, vorbeşte cu mine, zise Scully. Spune-mi ce crezi.

El se aşeză la masă şi începu să mâzgălească tot felul de desene invizibile, încercând să se concentreze şi în acelaşi timp să-şi dea drumul gândului.

— Ştiu că-i un clişeu, zise el încet, dar poate că există şi un dram de adevăr. Am descoperit că şi Paulie şi familia Constella aveau una dintre bijuteriile făcute de tribul Konochine. Şi că ele au dispărut până când au fost descoperite victimele, cu excepţia fragmentului de lanţ găsit de tine. Au fost distruse sau au fost luate, nu ştim încă. Dar e limpede că au dispărut. Poate că acest Lanaya greşeşte şi scoate din rezervaţie nişte lucruri interzise. Poate că de coliere se leagă cine ştie ce semnificaţie religioasă. Toţi cei cu care am vorbit au insistat asupra faptului că tribul nu doreşte contacte exterioare, nici măcar minimale. Deci, ar fi cu putinţă ca expunerea unor asemenea piese să fie considerată o formă de sacrilegiu. Poate că există cineva în rezervaţie în stare de orice ca să recupereze obiectele.

— Ai dreptate, e un clişeu, spuse Scully, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele de genunchi. Nu uita că Lanaya este de-al lor. N-ar face o greşeală atât de mare. Nici măcar din neglijenţă.

— Atunci poate că pur şi simplu îi deranjează că obiectele au fost înstrăinate.

— Dar se întâmplă de ani de zile.

— Se şi ceartă de ani de zile.

— Iar Lanaya continuă să le vândă.

Corect, îşi zise Mulder. Acum, după atâta vreme, probabil că sute de oameni au inele şi coliere şi cine

mai ştie ce de la tribul Konochine. Şi din atâtea sute, numai trei au murit.

Un curent rece se strecură în încăpere.

Lumina electrică filă şi apoi se stabiliză la loc. Mulder îşi dădu seama că nu văzuse fulgere şi nu auzise tunete. Cum era oare cu putinţă ca, în condiţiile acestor nori uriaşi, să nu tune şi să nu fulgere?

Scully se ridică, se plimbă până la baie şi înapoi, după care se aşeză iar.

— Tare aş vrea să ştiu cum s-a întâmplat.

— Răzuiţi. Doctorul Rios pretinde că au fost răzuiţi.

— Dar cum? Răzătoarea Worner, îi veni lui să spună, dar se răzgândi, uitându-se la faţa ei. Se citea pe ea un mesaj de genul *Mulder, să nu îndrăzneşti!*

— N-am nici o idee, răspunse el până la urmă.

— Ba da! Scully se plesni cu palmele peste genunchi. Ba da, fir-ar să fie, avem în mod *sigur* o idee! Un indiciu! Numai că nu ştim care!

N-avea ce să răspundă la exasperarea ei, aşa că începu să-şi deseneze iar schemele acelea nevăzute, până când armata zgomotoasă a ploii de pe acoperiş se opri.

— Sangre Viento, spuse agentul.

— Sună bine, dar ce naiba înseamnă? Scheme şi iar scheme.

Îşi urmărea degetul mişcându-se, fără să încerce să-l controleze conştient. Un fel de dicteu automat de desene fără înţeles.

De când se dezlănţuise furtuna trecuse o jumătate de oră. Mulder se ridică şi se duse să deschidă uşa, încercând să vadă ceva printre picăturile îngheţate care îl izbeau în obraji.

— Imposibil! Când naiba are de gând să se

oprească? Şi ploaia se opri brusc.

Agentul fu gata-gata să cadă pe spate. Cu o clipă în urmă nu se vedea nimic din cauza ploii, iar acum putea zări până şi stropii de pe frunze şi de pe cornişe; şuvoaie leneşe de apă săpau tranşee în aleile grădinii.

Se întoarse spre Scully.

— Ai văzut ce tare sunt?

Ploaia încetă şi în cele din urmă ieşi soarele. Donna murmură o rugăciune de mulţumire. Un tur prin casă, o verificare a grădinii din spate şi era gata de plecare. Maşina o aştepta, burduşită. Fusese o imbecilitate să creadă că ar fi putut pleca la adăpostul ploii. N-ar fi reuşit să facă nici o jumătate de milă şi ar fi trebuit să se întoarcă. Dar acum se calmase şi mintea i se limpezise.

Avusese timp să se gândească.

Acum nu mai trebuia decât să dispară şi să se apuce de pescuit.

Grămada de oase nu fusese atinsă decât de o margine a furtunii; ploaia o curăţase şi acum strălucea.

Apa dispăruse, înghiţită în întregime de frunze, de rădăcini, de pământul însetat al deşertului. Nu erau băltoace, nu bătea vântul.

Şi totuşi, nisipul fremăta.

ŞAISPREZECE

Mulder ieşi afară şi inspiră adânc de câteva ori. Erau prea multe mirosuri amestecate ca să le poată recunoaşte, însă simţea aerul înmiresmat şi plăcut. Se molipsise de la Scully; ploaia spălase praful şi parcă

şansele de succes păreau mai mari.

Îţi forţezi norocul, îşi spuse el, dar nu-i păsă prea mult. Se simţea grozav şi era foarte bine.

Ieşi şi Scully, verificând dacă uşa se încuiase. Făcură un ocol pe la recepţie şi se asigurară că funcţionarul de acolo avea numărul telefonului portabil al lui Mulder, după care îl rugară să sune imediat în caz că îi căuta cineva sau aveau vreun mesaj.

Tocmai se întorceau când Scully îi arătă intrarea.

— Cred că ne aşteaptă cineva.

De ei se apropie un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi, cu părul strâns la spate într-o coadă. Îşi scoase pălăria.

— Agent Mulder? Agent Scully? Mulder confirmă cu un gest al capului. Bărbatul întinse mâna.

— Nick Lanaya. Trebuia să ne întâlnim mai târziu. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul, împingând în faţă un şold descărnat. Îmi pare rău că am ajuns mai devreme, dar m-am gândit că poate vă mai prind. Ar fi trebuit să mă opresc la un prieten, dar cu furtuna asta…

— De fapt, ai venit la timp, zise Scully. Tocmai ne pregăteam să mergem la Mesa.

Bărbatul căscă ochii.

— Singuri?

— Nu. Speram că cineva de la Double H se va învoi să ne însoţească. Dar – adăugă Mulder zâmbind – acum, că ai picat dumneata, eşti chiar omul potrivit.

— Chiar că am picat bine, zise Lanaya ca pentru sine. Astăzi e joi. Dacă vă duceţi azi acolo, probabil că o să vă împuşte.

— Cum? se miră Mulder.

— Ei, nu chiar or să vă împuşte, dar n-or să vă lase să intraţi. Este… hai să-i spunem o zi sfântă. Un

fel de duminică, dar mai importantă. Arătă cu pălăria către restaurant. Ce-aţi spune să mâncăm ceva? Chuck zicea că vreţi să-mi puneţi nişte întrebări, iar eu răspund mai bine cu burta plină.

Se aşezară la o masă de lângă intrare. Începuseră să se adune şi alţi clienţi; salonul părea mai vesel şi mai ospitalier decât data trecută. Contrastul era izbitor şi lui Mulder îi trebuiră câteva minute bune ca să se poată desprinde de spectacolul lumii şi să asculte ce spunea Lanaya.

Mai întâi acesta le relată tot felul de istorioare, încercând, în timp ce mâncau, să le facă o imagine despre poporul lui. Erau conservatori, foarte muncitori şi, în mod surprinzător, nu se simţeau oprimaţi.

— Sunt la Sangre Viento de când se ştiu, de la începuturi. Nimeni nu i-a învins în luptă atât de rău încât să-i silească să se mute, deşi apaşii le-au făcut destule zile fripte acum vreo sută de ani. Iar albii n-au avut încotro şi i-au lăsat în pace. Păru încurcat, însă adăugă: Sincer să fiu, sunt destul de îngâmfaţi.

Scully îşi şterse cu şervetul colţurile gurii.

— Înţeleg că eşti un personaj destul de important printre ei.

Lanaya închise ochii şi începu să râdă, clătinând din cap şi fluturând furculiţa.

— O, Doamne, nu! Important? Râse din nou. Nu în felul la care vă gândiţi, nu. Vă imaginaţi că am vreo autoritate sau putere, aşa ceva nu?

— Da, aşa ceva.

— Nu. Îmi pare rău. Sunt important numai pentru că păstrez legătura cu exteriorul. Să ştiţi că nu sunt nici ei proşti, agent Scully. Nu sunt primitivi. În orice caz, nu după criteriile lor. Numai că aleg doar ceea ce cred ei că le convine din lumea omului alb.

Toţi au radio, unii au televizor. Consideră şcoala importantă. Eu nu sunt singurul care am fost la colegiu.

— Numai că te-ai întors.

— Da. Da, m-am întors. Sunt legături prea puternice ca să le poţi tăia.

Duse mâna la piept, apoi o retrase, nu înainte ca Mulder să remarce însă o umflătură.

O pungă cu leacuri, îşi zise el, îşi poartă puterile cu el.

— Ce-aţi vrea să ştiţi exact?

Mulder văzu zâmbetul lui Scully şi se strădui să-l ascundă pe al lui. Tipul îi căzuse în plasă şi, fie că-şi dădea seama, fie că nu, Scully deja scosese de la el mai mult decât era el dispus, probabil, să le spună.

Ei.

Spusese *ei* în loc de *noi.*

Următoarea întrebare a agentei era previzibilă şi Mulder se simţi oarecum dezamăgit de răspuns.

— Nu, lucrurile pe care i le aduc Donnei să le vândă n-au nici un fel de însemnătate. Doar că arată ca nişte obiecte tradiţionale, atâta tot. Chicoti. Câteodată sunt chiar… împrumutate, cum să zic? Artizanii se plictisesc şi ei să facă mereu unul şi acelaşi obiect.

— Vrei să spui că sunt falsuri? Că le copiază de la alţii?

— Am spus numai că se plictisesc, agent Scully. Indiferent de unde se inspiră, sunt totuşi obiecte care le aparţin.

Iarăşi *ei.*

Mulder începu să se mire.

Indianul gemu brusc şi se apucă de stomac. Scully sări imediat în picioare, dar el îi făcu semn că nu-i nevoie să se apropie.

— E în regulă, zise, respirând greu, cu lacrimi în ochi. M-a luat prin surprindere, doar atât.

Scully se duse totuşi lângă el.

— Ce anume te-a luat prin surprindere? Lanaya îi arătă farfuria.

— Ulcerul, cred.

— Cum? Eşti bolnav de ulcer şi mănânci aşa ceva? Se trânti înapoi în scaunul ei. Nu eşti în toate minţile.

— Probabil. Lanaya scoase o folie de medicamente antiacid din buzunar şi-şi îndesă o pastilă în gură. Ba nu, sigur. Dar credeam totuşi că am să reuşesc să mă obişnuiesc cu boala, înainte să mă omoare.

— Nu-ţi face probleme, n-ai să apuci, îi spuse Scully: Chestiile astea pe care le mănânci or să te omoare mult mai repede.

Lanaya râse, iar Mulder îi răspunse cu un zâmbet politicos.

Dar se săturase de oameni care-l minţeau în faţă.

În curtea din spate era cineva.

Donna auzise o mişcare, în timp ce arunca servieta pe scaunul de lângă şofer al maşinii. Înjură. Cu atât de puţini vecini în preajmă, cine naiba să fi fost? Poate o pisică rătăcită, sau… sau un blestemat de coiot.

Intră grăbită în casă, deschise un sertar şi scoase de acolo un pistol calibrul 38. Nu-i păsase niciodată de recomandările poliţiei, aşa că ţinea revolverul gata încărcat. O femeie singură, locuind în asemenea pustietate, cu greu ar fi reuşit să apuce să-l încarce dacă cineva ar fi atacat casa în miez de noapte.

Donna cântări arma în palmă, îi trase piedica şi se îndreptă prin bucătărie către uşa din spate. Acum

curtea i se părea goală din nou, năpădită de iarbă şi de bălării.

Şi totuşi…

Un fâşâit surd, neîntrerupt.

Drace, îşi spuse ea. Probabil că lăsase robinetul de afară deschis. Iar acum asta se auzea – apa curgând peste buruienile de sub robinet! Încercă fără succes să-şi amintească dacă fusese afară de curând. Dumnezeule, păi probabil curgea de o săptămână, poate şi mai mult! Nota de plată o să coste…

Râse, clătinând din cap.

Cui îi păsa de o tâmpită de notă de plată? Nici măcar n-o să mai fie prin preajmă, ca să trebuiască să o plătească. Totuşi, o umbră de vinovăţie pentru atâta risipă parcă tot o încerca. Deschise uşa şi păşi afară, întorcându-se imediat spre stânga şi aplecându-se sub fereastra de la bucătărie. Puse mâna pe robinet şi-şi dădu seama că era uscat.

Nici vorbă de apă.

— Ce dracu'?

Zgomotul crescu în intensitate şi auzi ceva ce i se păru o şoaptă.

Se ridică şi se răsuci brusc.

Prea îngrozită ca să mai strige, reuşi să tragă două gloanţe înainte de a fi smulsă şi răsucită, trasă de lângă casă. Braţele i se bălăbăneau; hainele se transformară în zdrenţe şi bucăţi de carne se desprinseră din trupul ei, lipindu-se de zid, laolaltă cu ochii orbi şi cu buzele.

Când totul se termină, rămase în picioare până ce o atinse o pală de vânt.

Căzu, fără să o audă nimeni.

Lanaya împături şervetul şi-l puse lângă farfurie.

— Dacă vă convine, vin să vă iau mâine

dimineaţă. Cu cât plecăm mai repede, cu atât ne putem întoarce mai repede.

Mulder îşi turnă un pahar cu apă.

— Nu pari foarte mândru de căminul dumitale.

— E spre binele vostru, agent Mulder. Şi nici nu-s prea multe lucruri de văzut. Împinse scaunul în spate, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare, însă Mulder şi Scully nici nu se clintiră. Dar trebuie să recunosc că nici nu sunt prea convins că cercetaţi în locul potrivit. Nu-i vorba decât de o coincidenţă.

— Poate. Sau probabil, dacă preferi. Dar, cum i-am spus mai devreme şi altcuiva, nu avem de ales.

— Sigur, nici o problemă. Înţeleg.

Mulder se uită în jur, după un chelner căruia să-i facă semn că voia nota. Îl văzu însă pe şeriful Sparrow la uşa de la intrare. Din atitudinea lui, din felul în care se răstea la recepţionerul ieşit să-l întâmpine, puteai să-ţi dai seama limpede că venise cu treburi. Treburi neplăcute.

— Scully, îi atrase Mulder atenţia partenerei, apoi se scuză şi ieşi repede în hol.

Sparrow îl dădu la o parte pe funcţionarul din faţa lui şi se uită apoi peste umărul agentului.

— Noutăţi, zise şeriful.

— Ce anume?

— Lanaya a fost cu voi tot timpul? Mulder încuviinţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi terminat de mâncat?

— Şerif Sparrow, vrei, te rog, să-mi spui despre ce este vorba?

Sparrow îl privi ţintă, se scutură şi dădu drumul unui oftat.

— Scuze. N-ar fi trebuit să mă răstesc aşa. Cred că ai noroc, agent Mulder. S-a mai comis o crimă.

Mulder îi făcu semn şi lui Scully să se apropie şi întrebă:

— Cine?

— Donna Falkner.

Se trăsese; de două ori, poate de trei ori, după cum le spusese Sparrow în timp ce se grăbeau spre parcare. Un vecin venit să se plângă nu obţinuse nici un răspuns la uşa din faţă şi încercase la cea din spate. Văzuse victima şi sunase imediat la biroul şerifului. Unul dintre adjuncţi văzuse cadavrul şi îl chemase imediat pe şef, ştiind că şi FBI-ul era implicat în caz.

Câteva maşini de patrulare ajunseseră la locul faptei înaintea lor; o ambulanţă aştepta, trasă cu spatele spre aleea de acces. Casa fusese înconjurată cu panglica galbenă care interzicea de obicei accesul în zona crimei. Mai mulţi oameni se strânseseră grămadă pe stradă.

— Cât de bine o cunoşteai? îl întrebă Mulder pe Sparrow, în timp ce se îndreptau pe lângă garaj spre curtea din spate.

— Era o belea, răspunse acesta, dând din mână. Dar nu era nimic în neregulă cu ea.

— Ştiai că pleca în vacanţă? Şeriful se opri şi se uită la el.

— Ce, eşti nebun? Nu s-a dus niciodată în vacanţă. Nu făcea niciodată nimic altceva decât să muncească pe rupte. Voia să ajungă milionară înainte să împlinească treizeci şi cinci de ani.

Mulder păşi pe lângă el şi o luă încetişor prin bălăriile până la genunchi. Cadavrul fusese acoperit cu o pânză. Nu se mai osteni să întrebe dacă venise medicul legist; oricum, raportul n-avea cum să fie diferit de celelalte.

Scully îl dădu deoparte şi îngenunche lângă victimă. Mulder rămase în picioare în spate şi îşi ţinu răsuflarea până ce ea, după ce-şi trase pe mâini nişte mănuşi de cauciuc, prinse pânza de un colţ şi o trase, descoperind cadavrul.

Se uită în altă parte.

Scully se sprijini cu o mână de pământ, murmurând ceva ce el nu reuşi să înţeleagă. Văzu numai că un fior îi scutură spatele. Întrebă dacă avea cineva un aparat de fotografiat. Unul dintre adjuncţii şerifului îl ţinea la îndemână. Scully îi potrivi obiectivul şi trase pânza de tot.

Cadavrul nu arăta la fel de mutilat ca şi celelalte în unele regiuni pielea era zdrelită, dar intactă; în altele, corpul avea reflexe albicioase, ivite ici şi colo prin mâzga roşiatică. Faţa însă îi dispăruse complet, la fel ca şi cea mai mare parte din păr.

Nu murise instantaneu.

În timp ce şeriful urla şi mârâia la oamenii lui, Mulder începu să se plimbe încet prin curte, până îşi dădu seama că petele colorate de pe pământ erau, de fapt, bucăţi de carne. La fel şi cele de pe perete, de lângă robinet. Găsi pistolul chiar jos, lângă temelia casei; scoase un stilou din buzunar şi-l agăţă de apărătoarea trăgaciului. Vecinul auzise două împuşcături, poate trei.

În ce oare?

— Scully.

Femeia se uită în sus, cam palidă, dar stăpână pe sine.

Mulder îi făcu semn că îl găseşte în casă, apoi deschise uşa şi intră în bucătărie.

Era zăpuşeală şi nimic nu indica intenţia Donnei să se întoarcă vreodată în locul de unde intenţionase să plece. Sertarele şi şifonierul din dormitor fuseseră

golite; în camera de oaspeţi rămăseseră câteva cutii, asemănătoare celor încărcate în Cherokee. Dulăpiorul de medicamente nu ascundea nimic. În birou zăceau câteva registre şi hârtii; note de plată – achitate sau nu – dar nici o scrisoare.

Nu-şi dădu seama cât de tare se înserase până ce nu aprinse cineva lumina de sus.

Locul nu arăta mai bine nici aşa.

Mai făcu o tură prin casă şi văzu o servietă rezemată de peretele de lângă birou. Îngenunche şi o luă în braţe. Era surprinzător de grea.

O deschise şi înţelese de ce.

— Ca să vezi, rosti el, închizând-o la loc.

Se mai învârti prin camere cu ea în mână, dar nu mal găsi decât dâre de praf pe la colţuri.

În cele din urmă se opri în dreptul ferestrei. Nick Lanaya stătea lângă un camion parcat de cealaltă parte a străzii. Ciudată reacţie, îşi zise el. I-a murit partenera de afaceri, iar el nu face decât să şadă acolo.

Ieşi în cerdac şi-i făcu semn cu mâna, dar Lanaya nu-l observă.

Era mult prea ocupat să discute cu Leon Ciola.

ŞAPTESPREZECE

Mulder!

Bărbatul ridică o mână, îndemnând-o pe Scully să iasă din casă şi făcând-o în acelaşi timp atentă. Când ajunse lângă el, îi arătă la ce se uita.

— Măi, să fie!

Cei doi bărbaţi şedeau mai într-o parte, unul lângă altul; din când în când se uitau în cabina camionului. Nu părea să-i intereseze deloc că ajutoarele şerifului forfoteau de colo-colo; sosirea

poliţiei, cu sirene şi girofar cu tot, nu le atrase nici ea atenţia în mod deosebit. Mulder nu-şi dădea seama dacă se certau sau nu, dar în mod cert nu stăteau pur şi simplu să caşte gura.

Văzu zâmbetul de rechin al lui Ciola, dar pe faţa lui nu putu citi nimic.

Pe urmă Ciola îl împunse cu un deget în piept pe Lanaya – o dată, de două ori – şi se băgă în el atât de tare, încât nasurile aproape că li se atingeau.

— Crezi că ar trebui să mergem la ei? întrebă Scully.

— De ce, ca să le tulburăm disputa? Se întoarseră în camera de zi. Ia te uită ce-i aici, Scully!

Puse servieta pe birou, o deschise şi îi arătă teancurile de bancnote; valiza era umplută până la refuz; orice bancnotă în plus ar fi făcut-o să crape pe la cusături.

— O bancă mi se pare mai sigură, zise Scully.

Apucă un pachet de bancnote, apoi un altul; era inutil să încerce să aprecieze suma. Unele pachete aveau bancnote de aceeaşi valoare, altele erau amestecate. Mii şi mii însă, cu siguranţă. Puse totul la loc şi închise valiza.

— La fel ca şi ceilalţi, Mulder. Îşi scosese mănuşile şi se spălase pe mâini. Nu la fel de complet, dar în acelaşi mod. Se uită la el, aproape furioasă. Am de gând să fac autopsia chiar eu. Şi de această dată raportul va fi corect.

— Ce vrei să spui, agent Scully? întrebă din prag Nick Lanaya.

Ea se întoarse.

— Vreau să spun în primul rând că Donna Falkner – dacă rămăşiţele vor fi identificate şi confirmate – a fost omorâtă de una sau mai multe persoane necunoscute. Şi în al doilea rând că pare să

fie o crimă comisă în acelaşi mod ca şi celelalte din regiune. Se întoarse. Pentru restul informaţiilor va trebui să mai aştepţi.

Lanaya se sprijini de tocul uşii, cu capul plecat.

— M-am uitat prin maşină.

Mulder luă valiza şi se îndreptă spre el.

— Eraţi parteneri, nu? Unde crezi că se ducea cu atâta marfă?

Lanaya nu-şi ridică privirea.

— Mai că-mi vine să zic că a furat-o. După rapoartele magazinelor, ar fi trebuit să fie vândută de luni de zile. Împinse brusc uşa, trântind-o de perete. Fir-ar să fie, Mulder, în ce naiba s-a băgat? Am lucrat împreună atâţia ani…

Izbi din nou în uşă şi rămase privind în gol.

Acum Mulder reuşi să îi citească în ochi durerea. Şi încă ceva. Trădare sau perfidie.

Îl împinse uşurel pe Lanaya şi ieşiră afară, îndepărtându-se de casă. Indianul nu avu de ales şi-l conduse până la camion. Cabina era goală, cu excepţia unei fâşii de pânză împăturită.

— N-am ştiut că îl cunoşti pe Leon, zise Mulder, grijuliu ca vocea să nu cumva să-i sune acuzator.

— Agent Mulder, nu există un Konochine adult care să nu-i cunoască pe toţi ceilalţi. Când trăieşti în felul nostru, devine inevitabil.

— Din ce am văzut eu, părea ceva mai mult decât relaţia dintre doi membri ai aceleiaşi comunităţi.

— E o chestiune personală, ai înţeles? Personală. Lanaya nu se hotărâse încă dacă să fie furios sau să se simtă jignit. Eu eram cu voi, îţi aminteşti? Zâmbi acru dintr-un colţ al gurii. Asta în caz că te întrebi ce făceam la ora crimei.

— Nu mă întreb. Am o memorie al naibii de bună. Dar ştii cumva, din întâmplare, unde era domnul

Ciola?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Lanaya se întinse şi luă din cabina camionului o nuia cu ace lungi pe ea. O învârti o vreme între degete, apoi o aruncă.

— Ce femeie tâmpită. Doamne, ce… ce… Se lăsă păgubaş şi nu mai spuse nimic.

— Aţi fost amanţi? Indianul ridică din umeri.

— O vreme. Acum vreo doi ani. Pe urmă ne-am dat seama că e mai bine să ne ţinem de afaceri şi s-a terminat.

— Uite, servieta asta e plină cu bani. Ai idee de unde i-a luat?

O staţie radio se auzi hârâind.

Un poliţist şi un ajutor de şerif râdeau prea tare.

Ar trebui să fie întuneric, îşi zise Mulder, în timp ce aştepta răspunsul, dar e prea multă lume aici. Ar trebui să fie întuneric.

— Nu prea ne mai înţelegeam, recunoscu în cele din urmă Lanaya.

Pufni, îşi frecă nasul cu dosul palmei şi îşi împinse pălăria mai pe ceafă.

— Acum vreun an mi s-a spus că marfa obişnuită nu mai merge, că ne-ar trebui un clenci, ceva care să deosebească lucrurile noastre de celelalte produse indiene din regiune. Râse amar. Am avut o presimţire, agent Mulder. Am simţit ceva rău. Hohoti şi lovi cu palma în portiera camionului. Ticăloasa! Când indienii Konochine or să afle, n-am să mai fiu în stare să le câştig încrederea.

Scully şi Sparrow ieşiră din casă vorbind încetişor.

Lanaya îşi trecu nervos mâna prin păr, de mai multe ori.

— Dacă e nevoie să… vreau să zic, nu are nici un fel de rude. E nevoie, adică, să o identific?…

— Nu-i nevoie.

Indianul îl privi atent, cu un ochi aproape închis.

— E chiar aşa de rău? Mulder nu-l privi în ochi.

— Or să fie făcute testele obişnuite.

— Teste? Se foi ca şi cum ar fi fost gata s-o ia la fugă spre casă. Teste? Şi atunci de unde naiba ştii că e ea? Dumnezeule, păi poate că e altcineva, vreo haimana sau mai ştiu eu cine!

Mulder nu fu în stare să răspundă decât într-un singur fel:

— Ştiu, domnule Lanaya. Îmi pare rău, dar trebuie să mă crezi. Ştiu că e Donna.

Indianul gemu, făcu un pas spre camion şi întrebă din priviri dacă mai era nevoie de el. Mulder îi făcu semn că nu şi se îndepărtă; camionul porni fără să aprindă farurile şi dădu colţul.

Agentul aşteptă o clipă, apoi o luă spre curtea din faţă, unde i se alătură şi Scully.

— Te simţi bine? o întrebă el, văzându-i expresia de pe chip.

Ea încuviinţă.

— Doar că descopăr lucruri greu de crezut. Arătă spre casă. Iar în legătură cu metoda, ceva e straniu.

— Păi nu-i totul straniu? Ea zâmbi.

— Te-ai uitat bine prin curte?

— M-am uitat la pământ, acolo unde a căzut, dacă asta vrei să spui.

— Bine. Dar mai uită-te o dată înainte de a pleca. Zona aceea în care iarba şi buruienile sunt secerate nu-i curăţată cu o maşină de tuns. Sunt sigură.

— Stai puţin, cum adică? Scully îşi duse mâna la bărbie.

— Vreau să spun că nu a murit în locul în care a fost atacată. Cine a omorât-o… ştii, e ca şi cum ucigaşul ar fi tot împins-o şi s-ar fi dus după ea.

— Nu mă surprinde. Când te lupţi cu cineva, nu prea poţi să rămâi în acelaşi loc.

— N-a fost o luptă în sensul obişnuit, Mulder. N-a fost lovită astfel încât să cadă şi să se ridice din nou. Din câte îmi dau seama, dată fiind… dată fiind poziţia corpului, carnea şi oasele împrăştiate prin grădină, ea n-a căzut decât o singură dată. Atunci când a murit.

Mulder înghiţi, dar nu spuse nimic.

— Ideea este, continuă Scully, că oricine a atacat-o şi indiferent ce armă a folosit, a ţinut-o pe femeie în picioare.

— Un atac violent n-ar fi fost în stare să facă una ca asta, replică Mulder, arătând spre casă.

— Exact, Mulder, răspunse ea. Exact. Ar fi trebuit să cadă aproape imediat. Dar n-a căzut.

În aceeaşi noapte, după ce completaseră toate hârtiile, epuizaseră toate întrevederile şi şeriful Sparrow terminase să le rezume, Mulder ieşi din nou pe banca din grădină. Camera lui parcă devenise neîncăpătoare, iar cu Scully nu putea să stea de vorbă; era ocupată să transcrie toate datele în computer. Mintea ei fugea deja la autopsia de a doua zi – un cadavru proaspăt şi misterios de descifrat. Doamne, amice, îşi zise el, eşti bolnav, chiar eşti bolnav! Ai nevoie de un concediu.

Îi veni să râdă.

Chiar aşa! Iată ce m-a adus de fapt aici.

Rio Grande părea ceva mai mare după ploaia din ziua aceea. Pământul şi aleile însă se uscaseră de tot. Nu-şi făcuse apariţia nici un plimbăreţ. Nici o surpriză. Probabil că deja mersese vorba că ucigaşul lovise din nou. O zi sau două lumea o să stea mai pe lângă casă, ziarele or să se umple de editoriale despre alarmanta incidenţă a cazurilor de psihopatii

criminale în societatea contemporană, iar cineva, undeva, o să încerce să obţină din evenimente un câştig politic mai mic sau mai mare.

Faptul că ştia toate aceste lucruri nu-i folosea la nimic.

Se aplecă şi culese de jos o pietricică. O cântări în palmă şi o aruncă în apă.

Mai aruncă una, balansându-se ceva mai tare.

Se ridică şi trase un şut într-o a treia piatră. Se lovi la degetele de la picior, dar puţin îi păsa. Numai mişcarea conta. Apucă altă piatră, a patra, dar o scăpă şi se hotărî să nu mai piardă vremea şi să se întoarcă în camera lui. Hotărârea dură însă numai până găsi piatra şi o pierdu din nou.

Devenise o chestiune de onoare să o regăsească. Şi nu era bună orice piatră, una dintre acelea pe care le simţea sub coate şi sub palme; o dorea numai şi numai pe cea pierdută.

Aproape că se lungise sub bancă şi se simţea ca un idiot; auzi un foşnet, parcă ar fi trecut ceva prin tufişurile de lângă mal. Crezu că-i vântul serii, dar, ascultând câteva minute, îşi dădu seama că zgomotul era mai neregulat.

Se oprea şi pornea.

Şi se petrecea în afara zonei de lumină a beculeţelor din copaci, a razelor de lună şi a felinarelor înşirate de-a lungul malului.

Se sprijini de bancă şi se ridică în picioare, uitându-se într-acolo în timp ce-şi scutura genunchii pantalonilor.

Pierdere de vreme; luminile din faţa lui îl împiedicau să vadă, indiferent ce ar fi fost mai departe.

Foşnetul se opri.

Bun, aşadar, ce putea să bântuie noaptea pe aici?

Câini, pisici, coioţi? Nu-i mai trecea nimic prin cap.

Când sunetul se auzi din nou, Mulder ieşi de pe alee, apucă o piatră, îşi luă elan, ţinti şi azvârli cât putu de tare. Proiectilul pătrunse foşnind printre frunze şi crengi şi pleoscăi, aterizând în apa puţin adâncă. Dar nu se auzi nici un scheunat şi nici zvâcnirea bruscă a unui animal lovit care se îndepărtează.

Nimic, de fapt; chiar nimic.

Mulder se gândi că risca să-l piardă oricum; mai aruncă o piatră în apă şi se întoarse să plece în cameră.

De data aceasta nu era un foşnet, ci mai degrabă un sâsâit abia perceptibil.

Nu se mai oprea ca să pornească din nou, ci continua şi parcă se deplasa; încet, foarte încet.

Bunul simţ şi experienţa îi dictară să se întoarcă imediat în cameră sau cel puţin să se ducă să o cheme şi pe Scully.

Numai că el, fără vreun motiv anume, preferă să iasă cu grijă de pe alee, întorcând uşurel capul şi încercând să localizeze sursa zgomotului, indiferent de ce natură ar fi fost el. Ajunse în dreptul felinarelor de pe mal şi îşi scoase instinctiv pistolul din toc.

N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi auzit şoapte.

Mai multe voci, nu-şi dădu seama câte. Şi nici nu înţelegea ce spuneau. Acum păreau râsete înăbuşite, peste o clipă ai fi zis că sunt copii împărtăşindu-şi secrete.

În spatele ultimului bec mai erau câţiva metri de pământ curăţat, iar în stânga malul cobora abrupt către fluviu. O luă într-acolo, îndoindu-şi uşor genunchii ca să-şi păstreze echilibrul şi să nu alunece pe pantă; nu reuşea să vadă nimic şi blestemă încetişor lumina slabă a felinarului. Tufărişul abia se

distingea; trase de o creangă care se balansa deasupra capului său.

Zgomotul se auzea de partea cealaltă şi venea către el.

Se întinse cu grijă în spate şi se apucă de stâlpul ultimului bec, lăsându-şi stângaci toată greutatea pe piciorul drept.

Şoaptele se înteţiseră şi se transformară iute într-un bâzâit. Nu-i un animal, îşi zise Mulder. Şi nici un om nu părea să fie. Ar fi făcut alt gen de zgomot, cu siguranţă mai puternic.

În asemenea condiţii, se simţea oarecum ridicol cu arma în mână.

Dacă nu exista nimic în care să poţi trage, atunci de ce să o mai ţii?

Însă nimicul nu face zgomot.

Nu sâsâie.

Nu şopteşte.

Dădu drumul stâlpului şi înaintă aplecat; îngheţă, străbătut brusc de o viziune: imaginea unei femei gata să deschidă uşa încăperii în care toată lumea din cinematograf ştie că se ascunde monstrul. Spectatorii îi spun să nu fie tâmpită, îi strigă să nu se ducă, aruncă în ecran cu tot felul de lucruri ca să-i atragă atenţia, dar ea deschide totuşi uşa.

Şi, bineînţeles, greşeşte.

Ce are-a face asta cu mine? se întrebă Mulder.

Fâşâitul deveni mai ascuţit, ceea ce îl nedumeri, pentru că nu se auzea mai tare.

Îi amintea de ceva.

În mod clar îi amintea de ceva.

Se retrase un pas şi mişcă repede din cap: ceva clipocise. Dar apa nu se unduia şi n-o făcu nici când mai auzi un clipocit, ceva mai departe. Ar fi trebuit să se întoarcă, dar nu voia să fie cu spatele la… la orice o

fi fost acolo. Voia să poată să vadă, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva care să-i permită să vadă.

Ceva nelămurit se izbi de stâlp, ciobindu-l.

Nu mai aşteptă să vadă dacă fusese chiar un glonţ; trase un foc pe întuneric, apoi se răsuci şi o luă la fugă, alunecând pe iarbă şi sprijinindu-se cu mâna ca să nu cadă pe burtă.

Ajunse la bancă şi se întoarse, uitându-se după ceva ce-ar fi putut fi în sfârşit luminat de felinare.

Nu văzu nimic clar.

Auzi o voce şi un zgomot înfundat, iar lămpile deveniră toate roşii.

OPTSPREZECE

Dugan Velador obosise să fie bătrân.

Nu ţinea să moară, ar fi însemnat să-şi irosească viaţa. Dar ar fi vrut ca oamenii să nu mai tot vină la el cu întrebări al căror răspuns îl puteau afla şi singuri, dacă ar fi stat să se gândească. Nu-şi dorea decât puţină linişte şi nu credea că era o dorinţă egoistă. Nu la vârsta lui. Şi nu după tot ceea ce făcuse pentru poporul lui.

Mai voia şi ca omorurile să înceteze.

Ar fi trebuit să înceteze de noaptea trecută, ultima noapte din *kiva.*

Din câte îşi amintea, din câte învăţase şi i se povestise, ultima noapte însemnase întotdeauna sfârşitul relelor.

Iată că de această dată nu se întâmpla aşa.

De data aceasta, dacă ceea ce auzise la radioul de lângă pat era adevărat, mai murise cineva. O femeie. Numele îi suna cunoscut. Nu-şi amintea cum arăta sau când o cunoscuse, aşadar nu era o *frastera* Konochine, adică una dintre cele care plecaseră.

Numele i se părea însă familiar şi îngrijorarea nu-l părăsi nici în timpul micului dejun şi nici în timp ce pleca de acasă. Cu pătura aruncată pe umăr, se îndreptă spre centrul tribal al Zidului, de unde se putea cuprinde cu privirea şoseaua ce ducea spre vest. Când era mai tânăr – dar nu chiar puşti – obişnuia să şadă acolo în fiecare dimineaţă, uitându-se spre locul nevăzut unde ştia că locuieşte Annie.

Încerca să o convingă să se întoarcă.

Se ruga ca ea să părăsească ferma şi să se întoarcă acolo unde o aştepta adevăratul ei cămin.

Nu avusese nici un succes şi-şi imaginase că modificase rugăciunile atât de tare, încât spiritele nu le recunoscuseră; sau că el nu era nici pe jumătate atât de puternic pe cât se credea. În schimb, Velador fusese mereu un om practic. Când ceva nu mergea, exista întotdeauna o altă soluţie. Iar dacă spiritele nu-l ascultau, poate că avea să-l asculte altcineva.

Ce dracu', vorba lui Nick.

Singurul lucru pe care nu-l făcuse fusese să o viziteze personal. El s-ar fi înjosit şi pe ea ar fi insultat-o.

Numai că uneori trebuia să-ţi mai înghiţi din mândrie şi să speri că n-o să te otrăvească.

Intenţiona să cugete bine astăzi la o asemenea alternativă. Uciderea femeii pe care nu şi-o putea aminti conta prea mult. Annie ar fi trebuit să-şi dea seama. Poate că o să-şi calce şi ea puţin pe mândrie şi or să se întâlnească undeva la mijloc.

Dacă nu, înseamnă că stătuse degeaba sub soare.

A fi practic nu-i totuna cu a fi inteligent.

Mulder deschise ochii şi recunoscu instantaneu că meritase din plin explozia bubuitoare ale cărei ecouri îi ricoşau în ţeastă. Îi lăsase însă o violentă

durere de cap.

Dar cei puţin era la el în cameră, sau avea să fie, de îndată ce pereţii or să termine să danseze în jurul lui.

Când îşi recăpătase cunoştinţa noaptea trecută, se crezuse la spital. Un spital frumos, cu lumini blânde şi plăcute, cu decoraţiuni naturale însoţite de mirosuri şi arome pe măsură. Patul însă era cam tare şi aerul condiţionat fusese dat la maximum. Iar ei nici măcar nu se osteniseră să-l învelească.

Clipise, se mai limpezise şi-şi dăduse seama în cele din urmă că fusese întins – nu ştia de cine – pe una dintre băncile din grădina motelului.

Scully îngenunchease lângă el şi insistase să-l trezească, să-l dezmeticească. În cele din urmă reuşise. Pe urmă însă începuse să-l certe pentru că ajunsese să fie pocnit în halul acela.

— Pocnit?

Încercă să se ridice, dar capul lui nu voia. Şi nici stomacul. Îl năpădi o greaţă copleşitoare; strânse fălcile şi îşi încleştă dinţii până ce nevoia de a vomita îl părăsi.

Sparrow se aplecă şi ridică de jos o piatră cât palma. O întoarse în aşa fel încât Mulder să poată vedea pata proaspătă de sânge.

— Ce-ai făcut, Mulder?

Expresia lui Scully părea severă, însă vocea suna tare îngrijorată. Agentul mai încercă o dată să se ridice, dar ameţeala se dovedi din nou mai puternică decât dorinţa lui. Scully îl împinse uşurel de umăr şi el se supuse, întinzându-se la loc.

— Era cineva acolo. Arătă vag, întrucât nu ştia direcţia cea bună. Poate mai mulţi. În mod sigur, mai mulţi.

Închise ochii, încercând să-şi amintească mai

bine. Şeriful întrebă:

— Şi ei te-au lovit cu piatra? Scully zicea că a auzit o împuşcătură.

Nişte voci îi făcură să se întrerupă şi Mulder le fu recunoscător. Avea nevoie de timp pentru ca toate părticelele din care era alcătuit să se adune din nou laolaltă; când simţi că ajunsese cât de cât întreg, răspunse, fără tragere de inimă:

— Nu, las-o baltă. Nu cred că era o persoană. Şeriful se încruntă.

— Atunci eşti primul om pocnit cu piatra de un coiot.

— Nu era nici animal.

— Delirează, mârâi dezgustat Sparrow. Totuşi, nu-i decât o zgârietură. Bine, copii, am să mă întorc dimineaţă. Nu-i nimic acolo, agent Scully. Şi dacă mai devreme o fi fost, a şters-o de mult. De mult.

Din nou voci, paşi, murmur, apoi linişte. Deschise ochii.

Scully rămăsese tot acolo, răbdătoare.

— În ce-ai tras, Mulder?

— O zgârietură? Credeam că mi-a căzut în cap o stâncă.

— Fii puţin atent, Mulder. În ce ai tras?

Atunci nu ştiuse ce să-i răspundă şi nu ştia nici acum. Îşi atinse încetişor fruntea cu degetele, plimbându-le până ce dădu de o bucată de bandaj, chiar deasupra tâmplei stângi. Apăsă uşor; pansamentul rezistă şi el lăsă mâna jos.

Ce naiba fusese?

Mai gândeşte-te, îşi ordonă el, şi nimeni nu se opuse.

Când se trezi din nou, durerea se diminuase considerabil şi se simţea destul de bine încât să bâjbâie după baie înainte să-i explodeze vezica. Un

pumn de apă pe faţă îl scăpă de restul păienjenişului de pe ochi, destul cât să privească în oglindă fără să-i vină să o facă bucăţi.

Una peste alta, parcă arăta ceva mai bine decât se simţea. Bandajul era mic şi cineva, probabil Scully, îi curăţase deja sângele de pe faţă. În afară de părul răvăşit în toate direcţiile, arăta cât de cât uman.

Se spălă câteva minute, sprijinindu-se de chiuvetă ori de câte ori îl năpădeau greaţa şi ameţeala, apoi se pieptănă. Se simţea mai bine. Îi era foame. Se pregăti să-i dea telefon lui Scully ca să se întâlnească pentru micul dejun, dar observă un bilet pe oglinda din cameră. Colega lui îi amintea că trebuia să facă o autopsie şi îl avertiza să nu întreprindă nimic de unul singur. Spera să fie înapoi pe la prânz, sau puţin după.

Mulder se îmbrăcă, încercând să nu mişte din cap, apoi păşi afară.

Cerul era orbitor de albastru, soarele ameţitor pur şi simplu. Părea la fel de cald, deşi s-ar putea să fi fost, totuşi, o idee mai răcoare decât ieri. Agentul se grăbi către restaurant, către siguranţa unui interior; simţea că nimic din ce era afară nu-i pria capului său.

Un mic dejun simplu, de unul singur, îl ajută să depăşească vibraţia surdă pe care o simţea în dosul sprâncenelor şi să încerce să se gândească la noaptea precedentă.

Nu prea avea chef să-şi aducă aminte. Lovitura îl umilise destul de rău.

Se întâmplase că îşi ignorase instinctul şi deschisese uşa aceea blestemată. Nu-şi dădea seama ce anume îl determinase să o facă. Fusese mai mult decât o simplă curiozitate şi nu-şi amintea să mai fi simţit ameninţarea.

Atunci… de ce?

Comandă încă un pahar mare cu suc de portocale şi îl sorbi încet, uitându-se la cei care veneau şi plecau, la vântul din curte, la oamenii de sub plopi. Lor nici nu le trecea prin cap ce văzuse el cu o zi în urmă, în curtea năpădită de bălării; sau, dacă îşi imaginau, n-aveau de gând să lase închipuirea să le strice ziua. O poveste de istorisit când ajungeau acasă, nimic mai mult.

Golise paharul şi îşi mai aminti un lucru: zgomotul pe care îl auzise lângă fluviu îi evocase ceva anume. Se concentră şi se strădui să-şi dea seama ce, chiar dacă nu reuşea să-i dea un nume. Reuşi însă să evoce senzaţia; puse paharul deoparte şi respiră adânc, încercând să se liniştească.

În spatele fâşâitului fuseseră şoapte.

domnule Mulder, ea e specială.

Spatele lui înţepeni.

aude vântul.

Se ridicase fără să-şi dea seama şi fără să fi apucat să plătească. Din fericire, chelnerul îl observă şi se apropie. Mulder semnă nota, adăugind un bacşiş mare şi o mulţime de mulţumiri, apoi plecă spre recepţie, străduindu-se din răsputeri să n-o ia la fugă. Nu era nici un mesaj, nici de la Scully, nici de la Şeriful Sparrow. Deşi acesta spusese, îşi aminti Mulder, că va veni dimineaţă să-i mai pună nişte întrebări în legătură cu ceea ce se întâmplase. Se întrebă dacă l-ar putea convinge că nu delira. Vântul.

Nu voia să se închidă iarăşi în camera lui; începu să se plimbe încet în jurul curţii interioare, ca un turist care încă nu ştie ce naiba să facă. Când nu mai fu în stare să reziste ispitei, o luă prin pasaj către grădină. Erau numai el şi o femeie care şedea în mijlocul aleilor. Vântul.

Trecu pe lângă femeie, îndreptându-se către

locul unde fusese lovit. Auzi un zgomot familiar. Unul care îl făcu să se oprească şi să simtă că îl apucă din nou durerea de cap.

— Vă simţiţi bine?

Femeia – scundă, cu trăsături spaniole, îmbrăcată în uniformă de cameristă – îl privea fără prea mare îngrijorare; întrebase din politeţe, pentru că aşa trebuia. În spatele ei agentul văzu un cărucior plin cu cearşafuri şi prosoape curate.

Dădu din cap în semn că se simţea bine; zgomotul se auzi din nou, iar Mulder se uită la mâinile femeii.

— Hei, făcu ea, întrebând şi avertizând în acelaşi timp.

— Scuzaţi-mă, spuse Mulder.

Schiţă un zâmbet şi plecă, încercând să nu se uite înapoi. După o clipă roţile căruciorului fâşâiră pe piatra aleii. Probabil că femeia îl crezuse nebun. Poate chiar era nebun. Sunetul pe care tocmai îl auzise semăna cu cel făcut de o pilă de unghii. Sau de şmirghel.

Ajunse la banca de astă-noapte şi se uită către locul de unde veniseră foşnetul şi şoaptele.

N-avea nevoie să se mai ducă până acolo şi totuşi o făcu. O justificare, o confirmare. N-o văzuse pe malul unde fusese omorât Paulie Deven, în schimb o descoperise ieri, în curtea din spate a Donnei Falkner. Numai că nu ştiuse la ce se uita.

Nu durã mult.

Acolo unde iarba începea să se piardă sub tufişuri se opri şi se ridică pe vârfuri. Rămurişul nu era atât de des încât să nu fi putut pătrunde înăuntru. Dar n-avu nevoie. Putea vedea destul de bine şi de aci.

Cam trei metri mai încolo începea un loc deschis, o spărtură. Crengile tufişului fuseseră fie rupte, fie

curăţate de coajă. Întinse gâtul şi reuşi să zărească pământul şi resturile care îl acopereau.

Zâmbi.

— Agent Mulder!

Şeriful Sparrow intrase în grădină şi Mulder îi făcu semn cu mâna că se întoarce într-o clipă. Încă o privire rapidă peste loc şi văzu tot ceea ce avea nevoie să vadă. Reveni pe alee, frecându-şi bucuros mâinile.

— Şerif Sparrow, crezi că poţi să dai de Nick Lanaya?

— Cred că da. Ce nevoie ai de el?

Scully, îşi zise Mulder, în timp ce se îndrepta spre şerif, n-o să-ţi placă deloc ce-am descoperit. N-o să-ţi placă deloc.

NOUĂSPREZECE

În hol nu existau scaune. Nu se putea sta decât pe banca groasă de lemn din jurul fântânii. Mulder aşteptă ca şeriful Sparrow să-l caute pe Lanaya de la telefonul recepţiei, sperând că Scully avea să se întoarcă repede. Nu voia să plece fără ea, dar în acelaşi timp simţea nevoia să se mişte repede, înainte să mai moară cineva.

După tot ce se întâmplase astă-noapte, avea sentimentul neplăcut că ştia cine va fi ţinta următoare.

Sparrow se aşeză lângă el. Îşi scoase pălăria şi ochelarii de soare şi se frecă la ochi.

— Am lăsat un mesaj. N-au decât două telefoane în toată rezervaţia. Jucării dintr-astea mobile, cum e al tău. Jumătate din timp uită să le ia cu ei. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buza largă a fântânii. Aşadar, îmi spui şi mie despre ce e vorba, sau o să fie iar una dintre chestiile alea gen n-avem-voie-să-ştim-mai-mult-

decât-e-nevoie?

Mulder clătină din cap.

— Nici un fel de întrebări de procedură, şerifule. Scully şi cu mine o să avem nevoie de tot sprijinul.

Se uită la ceas şi se întrebă cu voce tare cât avea oare să mai treacă până să se întoarcă partenera lui.

— A terminat ce-avea de făcut şi e pe drum, răspunse Sparrow misterios.

— De unde ştii?

— Citesc gândurile oamenilor, Mulder. Arătă cu degetul spre recepţie. În plus, am şi telefonat.

Pe aproape, îşi zise Mulder. Nu chiar la punct fix, totuşi aproape.

— O jumătate de oră, poate ceva mai mult şi va fi aici. Îl înghionti cu umărul pe agent. Nu pot citi gândurile chiar atât de bine.

Mulder chibzui. Indiferent de câte ori le va spune ce descoperise, vor exista proteste şi contrasugestii, în special din partea lui Scully. Aşa că hotărî că mai bine lăsa lucrurile să se petreacă o singură dată decât să fie nevoit să se repete.

În plus, îi mai trebuia şi lui puţin timp ca să se convingă mai temeinic că avea dreptate.

Şeriful îl văzu că ezită, aşa că îşi scoase pălăria şi o puse alături, pe bancă. Scoase din buzunarul de la piept un notes şi un stilou cu capătul subţiat de cât de des fusese mestecat.

— În regulă. Ce ai să-mi spui despre noaptea trecută? Ai tras cu arma, Mulder. FBI sau nu, eşti dator cu nişte explicaţii.

Agentul se supuse, bucuros că subiectul se schimbase. Povesti pas cu pas ce se întâmplase din momentul când intrase în grădină şi până când fusese lovit. Sparrow puse câteva întrebări. O lămurire ici, o nedumerire colo. Când Mulder termină, şeriful puse

deoparte notesul, vârî stiloul în buzunar şi-şi frecă fruntea.

— Până la urmă, din ceea ce spui rezultă că ai tras într-o umbră.

— Nu, şerifule. Am tras în ceva ce categoric nu era o umbră.

— Atunci ce era?

Mulder zâmbi şi se ridică în picioare:

— Răbdarea e o mare virtute, domnule şerif Sparrow.

— Răbdarea, prietene, e o enormă belea. Şi trebuie să admiţi că până acum am fost al naibii de răbdător cu tine.

Mulder recunoscu şi se hotărî să-l aducă pe omul legii în grădină şi să-i arate ce anume descoperise. Sparrow îi reaminti că el şi oamenii lui fuseseră deja acolo, dar Mulder insistă politicos. Ceea ce voia să-i arate făcea parte dintre lucrurile pe care oamenii lui, oricât de buni ar fi fost, nici nu se gândiseră să le caute.

— Chiar şi eu am fost nevoit să mă gândesc de două ori ca să înţeleg, Sparrow.

Scully îl strigă tocmai când ajunseră pe malul fluviului. Mulder făcu semn şi se uită la şerif. Acesta râdea.

— Ce s-a întâmplat?

Sparrow arătă spre Scully, apoi îşi trecu un deget peste pieptul lui Mulder.

— N-ai putut rezista, nu-i aşa?

Pentru prima oară agentul îşi dădu seama că dimineaţă se îmbrăcase cu costum albastru şi cu cravată. Fusese prea ocupat cu durerea de cap ca să se mai gândească. Mâinile lui apucaseră hainele pe care le ştia cel mai bine.

Scully făcuse la fel.

Din cine ştie ce motiv, arăta mai firesc îmbrăcată aşa.

— Cum e? întrebă Mulder.

Scully îl salută pe şerif scurt, aproape tăios; îşi aranjă părul cu mâna, pentru că vântul i-l băga în ochi, şi spuse:

— Nu vreau să trebuiască să mai fac vreodată aşa ceva.

— Credeam, spuse Sparrow, că sunteţi obişnuiţi cu chestii dintr-astea. Să tăiaţi, să răscoliţi, să faceţi presupuneri.

— N-ajungi niciodată să te obişnuieşti, mărturisi femeia. Pur şi simplu o vreme găseşti o cale să nu te laşi copleşit. Scoase din geanta de umăr o foaie de hârtie, îi aruncă o privire şi trase adânc aer în piept. Mulder, o să-ţi facă plăcere să afli că n-am avut nici o surpriză. Doctorul Rios a spus adevărul – nu-s zdreliţi, nu-s jupuiţi. Având în vedere timpul în care s-a petrecut crima, cred că răzuire este cuvântul cel mai potrivit.

— Ce anume a provocat moartea Donnei?

— Simplu? În termeni de manual? Şocul. Dacă vrei detalii, putem începe cu distrugerea aproape completă a organelor importante – printre care şi pielea – asociată cu pierderea rapidă a fluidelor vitale, inclusiv a…

— Las-o baltă, o întrerupse îngreţoşat şeriful. Pot să-mi închipui.

— Nu, îl contrazise ea, nu cred că poţi. Mulder, am găsit particule de praf în sinusuri şi în orbitele ochilor. Ba chiar şi în creier.

— Ce naiba putea să provoace asemenea consecinţe?

— Forţa, răspunse Mulder. O forţă uriaşă. Arătă spre fluviu. Iată de ce vreau să vă rog să aruncaţi o

privire şi aici.

Scully îl privi ciudat.

— La ce anume?

— Deocamdată trebuie numai să te uiţi, Scully. O să vă explic în drum spre Mesa.

Ea nu mai protestă şi-l urmă pe şerif până la tufăriş, unde Mulder le arătă zona curăţată de mai încolo. Le luă ceva vreme, dar în cele din urmă reuşiră să-şi croiască drum fără să-şi rupă hainele.

Ajunseră în spărtura aproape circulară din hăţişul des. Mulder rupse o crenguţă deja desprinsă şi le-o arătă.

— Scoarţa, zise el. E cojită.

Pământul de la picioarele lor era acoperit de frunze zdrenţuite şi frânturi de ramuri.

— Dacă n-aş şti mai bine decât oricine că e cu neputinţă, interveni Sparrow, aş zice că vreun nebun mort de beat s-a învârtit pe aici cu un foarfece mecanic.

— E acelaşi gen de stricăciune ca şi acasă la Donna Falkner, le spuse Mulder, în timp ce-şi croiau drum înapoi spre grădină. Am remarcat-o şi acolo, dar, din cauză că totul era vraişte şi curtea ei părea atât de prost întreţinută, faptul nu m-a frapat decât azi dimineaţă.

Sparrow le dădu întâlnire în parcare şi intră la recepţie, ca să vadă dacă Lanaya fusese găsit. Scully mergea cu capul plecat, tot clătinând din el la fiecare câţiva paşi. Îl atinse uşor pe Mulder şi se opriră.

— Să fie oare vorba de un dispozitiv mecanic? De o unealtă? Poate că şeriful n-a fost prea departe de adevăr când a pomenit de foarfeci mecanice. Asta nu explică însă mizeria de pe jos. Resturile nu s-ar fi ferfeniţit atât de tare numai din cauza căderii.

— Nu, ai dreptate.

Agentul dădu să se îndrepte spre maşină, dar ea îl opri, punându-i o palmă pe piept.

— Ce este, Mulder? La ce te gândeşti?

— Sangre Viento, răspunse bărbatul. Este singurul lucru cât de cât logic.

— Chiar aşa? Îl zări pe şerif grăbindu-se spre ei. Şi crezi că are vreun sens?

— Pentru mine, da.

— Sigur că pentru tine are, replică ea rece. Cum de nu mi-a trecut prin cap?

— Nick ne aşteaptă la rezervaţie, le comunică Sparrow, conducându-i spre maşină. Îl privi apăsat pe Mulder. Mergem împreună, bine? Vreau să aud ce ai de zis. Numai spune-mi că o să-mi placă.

Mulder nu putea să-i spună una ca asta şi şeriful înţelese doar privindu-l. Oftă resemnat şi se miră în gura mare cum de Scully suporta situaţia.

— Răbdare, zise Mulder, în timp ce se strecura pe bancheta din spate.

— Răbdarea e o belea, îi răspunse şeriful.

— Poate. Dar m-am învăţat cu ea. Lui Scully nu i se părea nimic amuzant.

Nick se lăsă pe vine lângă bătrân, încolăcindu-şi braţele peste genunchi.

— Ai să ajungi să te coci aici, Dugan. Bătrânul ridică din umeri.

— Vin cei de la FBI.

— A murit cineva.

— Ştiu.

— Femeia. Cred că o cunosc. Nick se foi.

— Donna Falkner, Dugan… a fost partenera mea de afaceri.

— Ah, da. Acum mi-o amintesc. Fugea destul de bine.

Nick nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Da, aşa este. Dar ne-a ajutat mult. Sper că-ţi aminteşti şi asta.

Bătrânul scutură un fir nevăzut de nisip de pe pătură – singurul indiciu că era de acord.

— Nu trebuia să mai moară cineva, Nick.

— Da. Ştiu.

— N-ar fi trebuit să moară nimeni. Dugan întoarse capul. Nişte vaci, poate. Îmi amintesc şi de un coiot. Dar nu oameni, Nick. Niciodată înainte nu s-a mai întâmplat să moară oameni.

Nick încuviinţă grav, aplecându-se spre bătrân, mai-mai să-i cadă în poală.

— Asta am încercat şi eu să-ţi spun, Dugan. Dacă nu facem ceva, FBI-ul va afla şi nu vom fi în stare să-i oprim pe ziarişti, pe poliţişti sau pe oricine ar avea chef să cotrobăie peste tot prin Mesa. Coborî vocea. Însă dacă îi oprim acum, atunci nu va mai fi nimic de văzut. Nimic de găsit.

O adiere înfioră iarba.

— Dugan. Tată. Femeia Falkner nu va fi ultima victimă. Ştii şi tu.

Bătrânul îşi plecă fruntea, ştergându-şi palmele în poală.

— Sper că…

Nick nu se putu stăpâni şi îl apucă de umăr cu asprime:

— Fir-ar să fie, Dugan, nu se mai întoarce. Annie nu se mai întoarce şi nu ne va mai fi de nici un folos. Simţi umărul bătrânului înţepenind şi-şi trase mâna. Dacă mai continuăm, vom vedea că Leon este…

Nu termină.

Nici nu era nevoie.

Nu avea altceva de făcut decât să aştepte ca Velador să-şi limpezească minţile. Se ridică. Bătrânul

începu să murmure ceva, iar Lanaya se îndepărtă.

Nu făcuse nici zece paşi şi Velador rosti destul de tare:

— Nick.

Bărbatul se întoarse. Dugan ridicase mâna dreaptă şi arăta spre cer.

— Agenţii FBI.

— Ce-i cu ei?

— Trebuiesc opriţi.

Vântul se înteţi. Nisipul se înfioră.

Imaginaţi-vă, spuse Mulder, un grup de bărbaţi extrem de credincioşi, adunaţi pentru multă vreme într-o singură încăpere. *Kiva.* Imaginaţi-vă – lui Scully îi mai spusese asta deja – câtă energie creează şi emană atunci când îndeplinesc ritualurile cerute de credinţa lor. Să presupunem că există unele momente când energia nu mai poate fi reţinută şi că o parte din ea scapă prin gaura din tavan. Şi se împrăştie. Poate că cineva aflat prin preajmă simte un mic disconfort, dar nu mai mult. Poate da vina pe vânt.

Dar să presupunem – să presupunem doar – că energia nu se împrăştie. Ci că se adună. Că se concentrează.

Să presupunem că bătrânii Konochine ştiu asta. Atunci înseamnă că ştiu şi cât poate fi de periculoasă o asemenea concentrare de energie. Aşa că vin în spatele Zidului de oriunde s-ar afla şi îşi fac aici cămin. E un loc izolat, protejat de dealuri şi munţi şi nimeni – nici alte triburi, nici spaniolii, nici albii – nu îi deranjează de multă vreme.

Dar lucrul important este energia.

Ce se întâmplă cu ea?

Sangre Viento.

Vântul Însângerat.
Nando rotindu-şi mâna.
Spunând că era un vârtej.
Nu o tornadă căzând dintr-un nor, ci un vârtej extraordinar, ridicându-se de la pământ.
Se învârte singur în deşert şi, când energia scade, se prăbuşeşte, la fel ca un vârtej de praf din copilărie când îi strici suprafaţa. E rezonabil de presupus, aşadar, că uneori poate să prindă înăuntru un animal; şi asta pentru că se învârte extrem de repede, mult mai repede decât un vârtej de praf, fiindcă e făcut din pietriş, nisip, frunze şi crengi…
Imaginaţi-vă, spuse el.
Imaginaţi-vă puterea.

DOUĂZECI

Mulder se uita la deşertul care defila pe lângă parbriz. Se sprijinea cu cotul pe braţul banchetei, cu palma încolăcită uşor în jurul bărbiei. Acum, că rostise totul cu voce tare, ştia că avea dreptate. Nu era vorba despre nici un fel de dispozitiv complicat pe care ucigaşul să-l care cu sine şi nici despre vreun grup de maniaci mânuitori de foarfeci.
Sangre Viento, doar atât.
Şi încă ceva.
— Mulder, zise Scully cu vocea aceea pe care i-o mai auzise de atâtea ori, presupunând, dar numai presupunând pentru moment că ai dreptate…
Şeriful Sparrow mormăi câteva cuvinte, cel mai des neînţelegându-se decât "rahat". Lui Mulder însă nu-i scăpă tonul lui dezamăgit şi neîncrezător.
— … şi că ai vorbit despre… despre o formă de putere mentală nedirecţionată, adică, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, energie. Presupunând că nu te

înşeli, adăugă ea repede. Cum poate o asemenea activitate psihică întâmplătoare să explice moartea a patru persoane? Mie mi se pare că indiciile despre cum şi unde au murit conduc în cu totul altă direcţie.

— Crimă cu premeditare, spuse Mulder, privind în continuare deşertul.

— Exact.

— Ah, sfinte Dumnezeule! făcu Sparrow. Adică vrei să-mi spui că există cineva care poate să trimită chestiile alea la o ţintă anume? Presupunând, adăugă el sarcastic, că ai dreptate. Ţâşni cu maşina de pe autostradă atât de tare, că Mulder aproape se răsturnă. Pe toţi dracii, las-o moartă!

Din nefericire, Mulder n-avea altă explicaţie. Se gândea la două nume care ar fi putut fi interesate într-un astfel de control. Se punea însă întrebarea de ce să fi simţit nevoia de a ucide.

— Vreau să zic, urmă şeriful, clocotind de mânie, cum naiba poate o pereche de oameni inteligenţi ca voi să creadă asemenea prostii? O liotă de indieni bătrâni aşezaţi în jurul focului de tabără, aruncând de la unul la altul un nu-ştiu-ce cosmic? Aţi mâncat măselariţă sau ce? Izbi zdravăn volanul. Scully, pe toţi dracii, tu eşti doctor. Vrei să-mi spui că eşti de acord cu o asemenea tâmpenie?

Mulder aşteptă, ţinându-şi respiraţia.

— Şerif Sparrow, răspunse ea pe tonul cel mai oficial şi mai neutru de care era în stare, nu-mi aduc aminte ca Mulder să fi spus vreodată ceva atât de nefondat, încât să nu merite luat în discuţie.

— Ah… prostii.

Mulţumesc, Scully, îşi zise Mulder, zâmbind uşor, mi-ar fi plăcut mai mult un răsunător "sunt absolut de acord, cum îţi permiţi", dar mă mulţumesc şi cu atât.

Pe de altă parte, în ziua când avea să audă

aşteptatul "sunt absolut de acord, cum îţi permiţi", probabil că avea să moară de uimire.

Trecură de Double-H şi Mulder se întrebă dacă toate întâmplările o atinseseră în vreun fel pe Annie. Ar fi fost curios să afle ce auzise în vânt. Indiferent ce-ar fi fost, nici o clipă nu-i trecu prin cap că fosta actriţă era implicată în vreun fel.

Şeriful frână brusc şi agentul se sprijini cu braţul în spătarul din faţă. În faţa lor un camion fusese tras de-a curmezişul drumului. Nick Lanaya se sprijinea de cabină, cu braţele încrucişate.

— Imbecil ticălos, mormăi şeriful. Oare toată lumea vrea să înnebunesc azi?

Ieşiră încet din maşină; Mulder îi dădu ocol ca să-i dea mâna lui Scully. Privi panta bolovănoasă din dreapta şi văzu în vârful ei un bărbat, neclar şi întunecat din cauza soarelui.

— Dugan Velador, zise Lanaya, îndepărtându-se de camion. E un fel de preot. Unul dintre cei şase. Făcu un gest înţelegător spre deal. Îi place să şadă acolo. Zice că-l ajută să gândească.

— Dar e groaznic de cald, se miră Scully. Cum de rezistă?

— E un Konochine, agent Scully. Poate să reziste la orice. Îşi drese vocea. Ce s-a întâmplat? Am primit mesajul lui Chuck. Cu ce vă pot fi de folos?

Şeriful îşi ridică centura.

— Nick, trebuie să…

Mulder îi tăie vorba şerifului şi făcu un pas în faţa lui.

— Trebuie să mergem în rezervaţie, domnule Lanaya. Avem de pus câteva întrebări şefilor.

— Consiliului, adică?

— Sunt preoţi? întrebă Scully. Lanaya ridică din umeri.

— Cei mai mulţi. Dar nu cred că vor sta de vorbă cu voi.

Mulder zâmbi.

— Iată de ce te-am căutat pe dumneata. Ca să-i convingi că ar fi cel mai bun lucru să coopereze la investigarea crimelor. Poate reuşim să salvăm nişte vieţi.

Lanaya scormoni pământul cu vârful cizmei.

— Păi, ca să fiu sincer, agent Mulder, sunt cam frânt azi. Se uită acru la şerif. Mi-am petrecut dimineaţa cu un contabil de la poliţie, cercetând registrele şi conturile Donnei. S-ar părea că m-a înşelat mai zdravăn decât credeam.

— Am bănuit.

— Din fericire însă, cea mai mare parte din bani se poate recupera, aşa că n-am să pierd prea mult. Dar şocul e mare, mă înţelegeţi? Atâţia ani am avut încredere în ea, iar acum nici măcar nu mai pot să aflu de ce-a făcut una ca asta.

— Şi poporul tău a avut încredere în ea, adăugă Scully.

— Ba nu, răspunse Nick, trăgând cu ochiul la deal. Nu, ei au avut încredere în mine. Dar, cum vă spuneam, am avut azi pe cap o grămadă de verificări. Iar acum veniţi voi şi... asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

Mulder se îndreptă spre camion.

— Ai aer condiţionat, nu-i aşa? Lanaya încuviinţă, nedumerit.

— Bine.

Agentul deschise portiera şi-i făcu semn lui Scully.

— Haide!

Scully se urcă prima.

— Avem treabă, nu-i aşa, şerif Sparrow?

Şeriful dădu scurt din cap. Lanaya mormăi ceva ce aducea cu *e înnormântarea voastră,* dar se sui la volan. Avea chipul împietrit şi, când învârti cheia de contact, Mulder văzu că îi tremurau mâinile. De furie sau de nervi.

— Iată regulile jocului, zise Lanaya, în timp ce întorcea camionul. Nu ieşiţi până nu vă spun eu că se poate. Nu vorbiţi cu nimeni până nu vă spun eu că se poate sau până când nu vi se adresează ei. Şi nu intraţi în nici o clădire până nu spun eu că se poate. Priceput?

— Dă-i bătaie, domnule Lanaya, spuse Mulder. Nici unul dintre noi n-are toată ziua la dispoziţie.

Maşina depăşi trecătoarea; drumul se curba uşor spre dreapta. Dealul rămase în cele din urmă în spatele lor şi lui Mulder aproape că-i veni să ceară să oprească. Nu se aşteptase la ceva anume, dar în nici un caz nu se aşteptase la ceea ce vedea.

La stânga drumului se întindeau parcele pline cu grâne. Pompe de metal împrăştiate peste tot, asemănătoare unor dinozauri de oţel, munceau fără încetare, trimiţând apă într-o reţea de şanţuri de irigaţii. Mulder nu recunoscu dintre toate grânele decât porumbul, cultivat pe lotul cel mai întins şi mai central.

Contrastul cu deşertul din jur era puternic, aproape suprarealist.

Şi totuşi, la dreapta se afla Sangre Viento Mesa.

Lanaya încetini.

— Iată Locul, agent Mulder. Vei mai vedea multe Mesa, dar nici una ca aceasta.

Se înălţa vertical la şaizeci de metri de la pământ – nişte pereţi brăzdaţi, încreţiţi şi despuiaţi. Acolo unde bătea soarele, maroul întunecat şi cafeniul se

transformau în roşu şi oţeliu. Nu exista nici o picătură de verde. Nici un fel de plantă vie în stare să poată fi văzută de la distanţă. Pe platoul de sus se zăreau contururile joase ale unor clădiri. Deasupra se învârteau nişte păsări mari. Umbrele lor parcă se întindeau peste tot.

Satul indian se afla la nord de Mesa şi din nou vagile lor aşteptări nu se potriviră cu realitatea.

— Poporul tău nu locuieşte în lăcaşe săpate în stâncă, murmură Scully.

— Nu. Nimeni n-a locuit vreodată chiar în Mesa. Lanaya o privi zâmbind vag. Uneori, cam o dată la zece ani, reuşesc să aduc până aici unul sau doi arheologi, ori câţiva profesori cărora nu le vine să creadă. Insistă că trebuie să găsească locuinţe săpate în stâncă pe câteva niveluri, cu scări şi tot restul. Ca la Puye sau Mesa Verde. Ei bine, nu sunt.

Ceea ce vedeau şi singuri nu erau altceva decât şiruri drepte de căsuţe din cărămidă cu un singur cat. Păreau câte una pentru fiecare familie. Toate uşile şi ferestrele pe care le zări Mulder fuseseră încercuite cu un chenar verde pal. Drumul coti strâns şi observă rufe întinse la uscat pe frânghii susţinute de araci, uliţe aranjate în reţea, iar în marginea dinspre est a satului două construcţii mai mari care, le explică Lanaya, reprezentau hambarul pentru grâne şi clădirea centrului tribal. Unele case aveau antene de radio şi de televizor; în faţa câtorva – puţine – fuseseră parcate maşini, camioane în special. Într-un ţarc nişte cai mestecau fân şi alungau muşte cu cozile; trei câini alb cu negru alergau pe şosea şi o poiată scundă era plină de găini porumbace.

Lui Mulder i se păru că nu vedea gunoi pe nicăieri.

— Unde muncesc oamenii? întrebă Scully,

aplecându-se cât putu de tare spre parbriz.

— La câmp, în atelierele centrului sau acasă. Unii lucrează şi afară din rezervaţie, dar nu mulţi. La Konochine nu există şomaj, dacă te interesează. Munceşti ca să mănânci. Nu munceşti, nu mănânci. Lanaya râse fără veselie. Nu ştiu pe nimeni care să fi preferat să flămânzească.

— Casa ta unde e? întrebă din nou femeia.

— Nu se vede de-aici, răspunse indianul fără inflexiuni. Mulder urmări cu privirea un grup de copii îmbrăcaţi în alb jucându-se în faţa unei clădiri din centrul satului; alţii alergau unii după alţii pe uliţe, cu cercuri şi beţe.

— Şi Leon Ciola?

Lanaya întoarse camionul şi o luă pe un drum care-l scoase până în faţa hambarului şi a centrului tribal. Nimeni nu se uită după ei, numai un băieţel care făcu ochii atât de mari, încât lui Mulder îi veni să râdă.

Motorul se opri, scrâşnind. Lanaya deschise portiera.

— Ciola trăieşte unde vrea. Nu-l urmăresc, agent Mulder. El… lui nu-i vine prea uşor să se acomodeze cu viaţa normală.

Trei trepte suiau spre uşa centrului. Lanaya o deschise şi îi invită pe ceilalţi să intre.

— Aici veţi întreba ce aveţi de întrebat. Pătrunseră într-o sală de şedinţe mare, cu tavanul din bârne groase, la vedere. Cele două uşi de pe pereţii laterali şi cea din spate erau închise şi împodobite cu un chenar verde pal. Pereţii erau albi, iar podeaua neacoperită. Singura decoraţiune părea să fie tapiseria ţesută din lână de pe peretele din fund; era uriaşă, reproducând în mijloc Mesa, strălucitoare în lumina soarelui. Simboluri ale lunii şi soarelui, păsări

şi animale. Nici un om. Nimic care să poată fi asemănat unui limbaj.

— Nu ştie nimeni cât este de veche, le spuse moale Lanaya. Bunicul mi-a povestit odată că bunicul lui întâlnise o bătrână care cunoscuse o altă bătrână care ajutase la desen. Ridică din umeri. N-are importanţă.

Lângă peretele din stânga trona o masă lungă din stejar, înconjurată de scaune mari. Nick îi conduse acolo şi le ceru să stea jos. Mulder se aşeză cu spatele la perete, Scully de partea cealaltă.

— E bine să vorbiţi cu cineva din Consiliu, preciză Lanaya. Cel mai potrivit ar fi Dugan.

— Bărbatul de pe deal?

— Da. Este vremea să se întoarcă. Într-una din zilele astea tot o să facă o insolaţie. Aşteptaţi aici. Vă rog. Nu va dura mult.

Ecoul cizmelor lui pe duşumea răsună şi după ce plecase. Pe urmă nu se mai auzi nici un zgomot. Exteriorul ar fi putut la fel de bine nici să nu fi existat.

Scully îşi aşeză geanta pe masă şi îşi puse mâinile peste ea.

— Ce om ciudat, Mulder. La început crezi că urăşte locul ăsta, pe urmă devine brusc foarte reverenţios.

— A fost şi afară. Cum să nu resimtă un conflict?

Nu părea convinsă, dar nu-l contrazise. Pe urmă, aşa cum se aştepta, se lansă într-o explicaţie rezonabilă despre cum credinţa lui în Sangre Viento depăşea îngăduinţa ei. După ce admise fără tragere de inimă posibilitatea energiei psihice nedirecţionate – o frază pe care aproape că o scuipă – preciză că nu putea să fie de acord şi cu direcţionarea ei.

— Îţi dai seama ce-ar însemna aşa ceva?

— Crimă, răspunse el simplu.

— Şi vrei să încerci să dovedeşti una ca asta la tribunal? Crezi că Skinner o să te creadă?

— Acum nu-mi pasă câtuşi de puţin de Skinner. Nu-mi pasă decât cine ucide. Se întinse în faţă aplecându-se, peste mâinile încrucişate pe masă. Au murit patru oameni, Scully, un agent a dispărut şi toate conexiunile duc aici sau la cineva de aici. Dacă nu-l prindem, vor fi şi mai multe victime.

Ea îl privi ţintă.

Îi susţinu privirea cât putu, apoi oftă şi se uită în jos, la imaginea lui reflectată neclar de lemnul lustruit.

— Ciola, spuse Scully.

Mulder se uită la ea, fără să ridice capul.

— Leon Ciola. Femeia scoase o foaie de hârtie din geantă şi o netezi. Erai atât de ocupat să-l ameţeşti pe şeriful Sparrow cu povestea ta, încât nici n-am apucat să-ţi spun. Bătu uşurel hârtia cu un deget. Raportul preliminar al poliţiei despre casa Donnei Falkner. O mulţime de amprente. Ale ei şi ale lui Lanaya nu-s nici o surpriză. Dar ale lui Leon Ciola? Ridică dintr-o sprânceană. Unele chiar în dormitor.

Mulder se uită peste formular şi rezistă ispitei de a scoate un strigăt.

— E greu de spus după o singură discuţie, continuă Scully, dar am impresia că n-a pus la cale singură reţeaua tragerii pe sfoară. S-ar putea să-i fi vorbit despre aşa ceva chiar Ciola. Ea îl păcăleşte pe Lanaya de patru ani. Ultimii doi sunt cei petrecuţi de Leon în închisoare.

Lovi din nou uşor hârtia.

— Îl vizita acolo, Mulder. Des. Şi e evident că din cauza ei şi-a ieşit din fire atunci în bar.

Mulder rămase cu bărbia sprijinită-n pumn.

— Donna se lăcomeşte. El află. Temperamentul îi

joacă feste.

Nici un răspuns.

Agentul se uită în sus, încruntat.

— Presupunem din nou, nu? De dragul discuţiei? Mulder încuviinţă.

— Atunci de ce Paulie Deven? De ce familia Constella? Dar agentul se gândise deja; şi avea un răspuns care îl tulbura.

— Antrenament, spuse el, coborând privirea. Ei n-au fost decât victime de antrenament.

Scully nu reacţionă şi nu zise nimic. Trase înapoi hârtia, netezind-o. Pe urmă o puse la loc în geantă şi-şi lăsă capul pe spate, până simţi spătarul înalt al scaunului. Îşi ţuguie buzele, urmărind cu privirea un contur nevăzut de pe tavan.

— Nu este cineva din Consiliu, Mulder. Ciola…

— Măi, să fie, *chica,* zise Ciola din uşă. De fiecare dată când ne întâlnim nu te poţi stăpâni să nu-mi rosteşti numele.

DOUĂZECI ŞI UNU

Dincolo de lanul de porumb, dincolo de pompele de apă, în deşert, nisipul începu să freamăte.

Ciola străbătu sala exagerat de afectat, bălăbănindu-şi braţele şi bocănind intenţionat cu tocurile pe duşumea, ca şi cum ar fi tras focuri de pistol. Avea capul descoperit, iar cămaşa şi blugii arătau destul de ţepeni ca să fie noi; părul, dezlegat din obişnuita coadă de cal, i se legăna pe spate la fiecare pas.

— Vă place aici? întrebă el, desfăcându-şi larg braţele. Nici Mulder şi nici Scully nu răspunseră.

Ciola se strâmbă.

— Ştiţi, ei se întâlnesc aici lună de lună. Încearcă să găsească o modalitate să mă alunge, pricepeţi? Râse şi bătu din picior. Tare îi mai stânjenesc, domnilor agenţi FBI. Petrec o mulţime de timp prin închisori, iar ei cred că asta îi face de râs.

Se duse în capul mesei, trase un scaun, se lăsă să cadă în el şi-şi puse un picior peste celălalt.

Scully se întoarse cât să ajungă cu faţa la el, cu braţul drept sprijinit mai departe de masă. Nu zise nimic, ci doar îl privi.

Ciola arătă spre intrare.

— Numai despre tine se discută pe-afară, agent Scully, îţi dai seama? Cred că din cauza părului roşu. Mi-am închipuit că vreţi să vorbiţi cu mine, nu-i aşa? Iată-mă. Vorbiţi.

Scully încuviinţă.

— Unde ai fost ieri după-amiază, domnule Ciola? Indianul clătină uşurel din cap, cu o mină tristă.

— O să trebuiască să vă străduiţi. Ieri după-amiază tocmai îi spuneam ofiţerului care supraveghează eliberarea mea condiţionată ce minunat este să fii din nou afară.

— Şi atunci cum ai aflat despre Donna Falkner? Te-am văzut acolo.

— Am în camion un radio potrivit pe lungimea de undă a poliţiei. Rânji. Se întâmplă să-mi folosească.

— Un radio? se miră Scully. Rânjetul lui Ciola dispăru.

— Sunt indian, agent Scully, nu sălbatic.

— Aproape că ai retezat capul unui om, interveni blând Mulder. Mie mi se pare destul de sălbatic.

Ciola îi aruncă o privire scurtă şi pe urmă se uită din nou la Scully.

— Altceva?

— Furt, zise ea.

Piciorul bărbatului alunecă încet peste braţul scaunului.

— Eu omor oameni, agent Scully, dar nu fur de la ei. Dacă aveţi nevoie de un hoţ, vă sugerez să staţi de vorbă cu Nick cel Sfânt.

— Din ce cauză v-aţi certat? Ieri. Pe stradă.

— Ştii ceva, agent Scully? Pe viaţa mea dacă pot pricepe de ce o femeie ca tine…

— Ciola, zise Mulder, ridicând tonul.

Bărbatul oftă – un oftat de om teribil de plictisit – şi se uită la el. Mulder îi întinse legitimaţia.

— Dacă vrei să ştii, Biroul Federal de Investigaţii are autoritate legală în rezervaţiile indiene, fie că este chemat, fie că nu. Asta înseamnă, domnule Ciola, că eu nu am nevoie de permisiunea nimănui – nici a şerifului, nici a Consiliului – ca să te ridic şi să te interoghez în legătură cu uciderea Donnei Falkner. Sau a lui Paulie Deven. Sau a lui Matt şi Doris Constella. Vârî legitimaţia în buzunar. Aşa că fă bine şi încetează cu prostiile şi răspunde la întrebările pe care ţi le pune agentul Scully.

Indianul părea gata să ţâşnească; Scully îl văzu şi pe Mulder încordându-se.

— Nick ne-a spus că era o problemă personală, interveni femeia.

Cei doi se relaxară, ca şi cum coarda întinsă între ei ar fi fost tăiată.

— Adevărat.

— Cât de personală?

— Ne urâm unul pe celălalt, agent Scully. Eu sunt un fost puşcăriaş, el este un sfânt. Eu am fost exmatriculat din liceu, el şi-a blindat fundu' cu diplome. Îşi sprijini palmele de masă cu degetele răşchirate. Cât este de confidenţială discuţia noastră? Dacă vă spun ceva, mă trimiteţi iar la închisoare?

— Depinde, răspunse Mulder.

— De ce depinde?

— De ce spun eu, interveni Scully, răspunzând cu un zâmbet uimirii de pe chipul indianului.

— În timp ce te gândeşti, interveni iarăşi Mulder, spune-mi cum de-ai reuşit să nu fii ucis de Sangre Viento.

Ciola rămase cu gura căscată; ridică mâna fără să vrea şi o trecu peste cicatricile de pe obraz.

— De unde naiba ştiţi? Mulder nu răspunse.

Scully înţelesese. Acum, că-l putea examina pe Ciola fără să simtă un cuţit în beregată, desenul semnelor de pe faţă şi gât i se păru revelator; sau, mă rog, destul de limpede pentru cineva care auzise de Vântul Însângerat.

— Aveam un căluţ, începu liniştit indianul. Eram foarte mic şi murise un om, unul dintre cei şase. În timpul ceremonialului, nimeni nu părăseşte Mesa şi nici nu se duce în deşert. Ar fi un risc nebunesc. Numai tipii ca Nick cel Sfânt fac asemenea tâmpenii. Dar eu eram mic, eram nebun şi-mi voiam căluţul. Scăpase din ţarc şi am alergat după el aproape o oră. Aproape că pusesem mâna pe el, dar o luase la fugă. Nu mi-am dat seama de ce până când m-am întors şi am văzut vârtejul. Chiar în spatele meu. M-am aruncat într-o albie de pârâu şi asta m-a salvat. Scully nu se putu abţine:

— Crezi în Vântul Însângerat? Ciola îşi trecu degetele peste faţă.

— Asta e o întrebare tâmpită, *chica.* Vrei un răspuns tâmpit?

— Nu, doar unul adevărat.

Indianul făcu ochii mari auzind o asemenea îndrăzneală din partea ei, dar una dintre uşile din faţă se deschise înainte să apuce să spună ceva. În

încăpere intră Nick Lanaya, urmat de un bătrân; nu-şi dădură seama de prezenţa lui Ciola până când ajunseră la mijlocul sălii.

Lanaya se opri, bătrânul nu; merse mai departe către masă şi se aşeză pe scaunul de lângă Scully.

— Ce doreşti, Leon? întrebă Nick.

— FBI întreabă, eu răspund. Rânji spre Mulder. Aşa e legea, nu ştiai?

— Pleacă, Leon. E nevoie de tine la hambar.

— Ştiu eu? Au mai rămas o mulţime de întrebări de pus. Se uită la Scully. De exemplu, vor să ştie despre Donna. Cum ne-am iubit, cum ne-am certat, cum…

— *Chinga!* şuieră Lanaya, cu faţa întunecată de furie. Ucizi, îndrăzneşti să te întorci ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar acum îndrăzneşti să vorbeşti!

— Ajunge! ordonă Mulder, lovind cu pumnul în masă. Scuzaţi, îi spuse bătrânului, apoi se întoarse din nou spre ceilalţi. Domnule Lanaya, pentru binele nostru al tuturor, lasă-mă pe mine sau pe Scully să hotărâm când a terminat domnul Ciola ce are de spus, bine? Domnule Ciola, cred că nu te pregăteşti să pleci în vacanţă sau în altă parte, nu-i aşa?

Ciola râse şi se ridică în picioare.

— Să nu părăsesc oraşul, nu, *gringo?* Nu-ţi face probleme, nu plec nicăieri. Trebuie să mă duc la înmormântarea Donnei.

Lanaya îl apucă de braţ. Îl trase spre el şi îi şopti furios ceva la ureche. Scully nu reuşi să înţeleagă ce anume, dar se miră văzându-l pe Ciola înghiţind greu şi plecând aproape în fugă.

— Vă rog să mă iertaţi, zise Nick, zâmbind timid. Tipul mă scoate din minţi.

Flutură din mână, ca şi cum ar fi limpezit aerul de cine ştie ce miros neplăcut, apoi îl prezentă pe

Dugan Velador.

— Vorbeşte foarte bine englezeşte, aşa că…

— Oare eu însumi am plecat, Nick? întrebă liniştit bătrânul.

Chipul lui Lanaya se întunecă din nou; îşi lăsă capul în jos şi nu se mai mişcă.

Scully ridică o sprânceană către Mulder, indicându-i cât era de puternică autoritatea bătrânului, apoi se rezemă de spătarul scaunului ca să-i poată vedea pe amândoi deodată. Nu era sigură ce-ar fi vrut partenerul ei să o audă spunând, aşa că se lăsă în seama lui; îl auzise dregându-şi vocea – semn că pentru o vreme voia să conducă el discuţia.

Speră că Velador nu avea să se simtă insultat atunci când urma să vină vorba despre Sangre Viento. I-ar fi fost la îndemână să creadă că-şi bat joc de el sau că sunt condescendenţi. Şi, deşi Nick îi avertizase deja, fu luată prin surprindere auzind ce spunea bătrânul:

— Vă rog să plecaţi din Mesa chiar acum. Nu avem nimic de discutat şi nimic de spus.

Se ridică în picioare; colierul de la gât zornăi încetişor. Lanaya se ridică şi el repede, dar Mulder îşi împreună palmele liniştit şi spuse:

— Domnule Velador, sunt îndreptăţit să cred că cineva, probabil cineva dintre ai voştri, s-a folosit fie de dumneavoastră, fie de cei şase, ca să ajungă să preia controlul asupra lui Sangre Viento.

Bătrânul întinse mâna să apuce marginea mesei, dar Mulder nu-l luă în seamă.

— Dacă este adevărat, domnule, atunci acest om a comis patru crime, iar agentul Scully şi cu mine nu intenţionăm să plecăm până ce nu-l descoperim şi nu-l arestăm.

Ei bine, îşi zise Scully în timp ce Velador se aşeză

la loc în scaun, iată ce înseamnă să te exprimi subtil.

O frunzuliţă dansă în cerc prin aer, la câţiva centimetri deasupra pământului. De la distanţă părea un fluture pornit în căutarea unei flori. Peste câteva clipe i se alătură încă una, străpunsă de un ac de cactus.

Dedesubt, nisipul începu să se ridice.

Mulder speră că nici bătrânul şi nici Scully nu băgaseră de seamă că-şi ţinuse respiraţia. Ciola fusese un partener de discuţie destul de dificil, însă Velador, la prima vedere aparent prea moale şi prea anost ca să fie băgat în seamă, îl făcuse să tresară încă de când păşise în încăpere. Chiar dacă îl lăsase pe Lanaya să intre primul, se putea remarca limpede cine era conducătorul.

Când se aşezase, nimic nu se mai clintise la el, în afară de ochii aceia negri.

Mulder n-avea nici o îndoială că, în alte timpuri şi în alt loc, Dugan Velador ar fi fost rege.

Acum îşi acoperise cu o mână colierul din os de şarpe de la gât, în timp ce pe cealaltă şi-o odihnea pe masă. Nu spusese nimic, iar Mulder rămăsese şi el tăcut. Ce-l uimea însă şi îl nedumerea era că nici măcar Lanaya nu protestase. Se aşezase şi el, cu o mână la piept şi cu cealaltă, nevăzută, în poală.

Scully avu grijă să spargă tăcerea. Se aplecă spre Velador, însă fără să-l atingă.

— Domnule Velador, vă simţiţi bine? Sunt medic, dacă aveţi nevoie de ajutor…

Bătrânul întoarse capul şi Mulder aproape că auzi zgomotul oaselor de şarpe ale colierului.

— Mă simt bine, domnişoară. Dar am impresia că nu suntem atât de singuri pe cât am crezut.

Îi aruncă lui Lanaya o privire furioasă, făcându-l pe Mulder să gesticuleze şi să-i atragă atenţia.

— Nu Nick mi-a spus, domnule. El nu… el nu v-a trădat încrederea.

— Ce ştiţi?

Nu ezită, nu era momentul.

— Tot ce se poate şti fără să fi fost cu voi în *kiva.*

— Atunci ştiţi şi că ceea ce spuneţi nu poate fi adevărat.

Mulder ocoli privirea lui Scully.

— Nu, domnule, mă tem că nu pot crede aşa ceva. Deşi bănuia că bătrânul ştia mai mult decât lăsa să se vadă, îi povesti despre cei patru morţi, descrise cadavrele şi făcu aceeaşi mişcare cu mâna pe care i-o arătase Nando Quintodo.

— Este singura explicaţie posibilă, domnule. Nimic altceva nu are sens.

Velador se arătă surprins.

— Şi crezi că asta are sens?

Mulder ridică din umeri – *sigur, de ce nu?*

— Dar dumneata? o întrebă încetişor bătrânul pe Scully. Dumneata crezi că are sens?

— Cred că până acum n-am auzit altceva care… care să corespundă mai bine situaţiei.

Velador râse – un zâmbet larg, transformat aproape în hohot.

— Priveşti lucrurile altfel decât prietenul dumitale.

— Da, răspunse Scully. A, da.

O altă privire spre Lanaya, una curioasă de această dată, îi atrase atenţia lui Mulder. Ce făcuse sau ce spusese oare Lanaya de reuşise să-l neliniştească pe bătrân?

Brusc, Nick începu să tuşească, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Scuzaţi-mă, gâfâi el, cu ochii plini de lacrimi. Scuzaţi-mă, eu…

Îşi încleştă degetele în jurul gâtului şi tuşi din nou, mai tare, mai răguşit. Nu se mai putea opri; în cele din urmă se ridică, se scuză cu un gest şi ieşi din încăpere, mormăind ceva despre nişte apă. Mulder îl auzi tuşind şi sufocându-se până ce uşa se trânti în urma lui.

— Aşa se poartă de fiecare dată când îl fac să se simtă stânjenit, zâmbi răutăcios Velador. Într-o bună zi va trebui să-l dezvăţ. E prea bătrân pentru asemenea lucruri.

Mulder îşi îndreptă spatele.

— Domnule Velador, zise Scully, ni s-a spus că nimeni nu va accepta să stea de vorbă cu noi. De ce v-aţi răzgândit? Din cauză că…

— Ştiţi, uneori nu sunt chiar atât de deştept pe cât cred. Uneori, când stau în soare, în capul meu e un fel de bâzâială şi nu aud prea bine ceea ce mi se spune. Iar uneori ceea ce spun eu nu e ceea ce aud ceilalţi.

— Şi ce aţi spus?

— Am spus că FBI-ul trebuie oprit. Scully îşi trecu încet un deget peste buze.

— Vreţi să ziceţi că acum suntem în pericol? Numai din cauza asta?

Bătrânul încuviinţă.

— Dacă ceea ce spune partenerul dumitale este adevărat, domnişoară, sunteţi mai în pericol decât credeţi. Dar nu din cauza vorbelor mele.

— Da, spuse Mulder, ridicându-se brusc în picioare. Regret, domnule, dar vă înşelaţi. Scully, trebuie să plecăm. Îi făcu semn să se grăbească şi o apucă de cot, aproape trăgând-o către uşă. Domnule Velador, vă rog să rămâneţi înăuntru. Scully şi cu mine

nu suntem singurii care trebuie să ne păzim.

Bătrânul nu se clinti.

Oasele de şarpe fremătară; nici măcar nu le atinsese.

Ieşiră afară şi Scully îşi eliberă braţul din strânsoare.

— Ce se întâmplă, Mulder? Te porţi ca un nebun.

— Ai ghicit, Scully. Drept la ţintă.

— Atunci ce naiba …

— Priveşte.

Mulder plimbă o mână prin aer, arătându-i uliţele pustii. Ferestrele fuseseră oblonite. Uşile închise. Nu mai erau nicăieri nici câini, nici găini, nici cai în ţarc.

Satul părea pustiu.

Un cearşaf uitat fâlfâia în bătaia vântului.

DOUĂZECI ŞI DOI

Camionul lui Lanaya dispăruse şi departe pe şosea se învârteji o trâmbă de praf. Vântul începu să se înteţească.

Mulder văzu un alt nor de praf ridicându-se şi coborând pe deasupra acoperişurilor; părea cocoaşa unui animal greoi, dar vântul îl împinse în peretele de stâncă şi îl împrăştie.

Scully păşi în jos pe scară, ferindu-şi ochii de lumina soarelui şi de praf. Clătină din cap; nu văzuse ceea ce căuta. Se întoarse către Mesa şi vântul îi suflă tot părul în faţă, orbind-o.

— De unde au ştiut? întrebă ea. Totul se petrece atât de repede. Ei de unde au ştiut?

— Le-a spus cineva, răspunse Mulder încruntat, coborând şi el scara.

Cele câteva maşini pe care le vedea erau cu siguranţă încuiate şi nu credea că le-ar fi fost de vreun

folos să ciocănească la uşi.

— Trebuie să ne întoarcem înăuntru, adăugă el. Scully ajunse la intrare înaintea lui. Trase de clanţă, încercând să o deschidă. Nu reuşi.

— Mulder, ne-a încuiat afară.

Traseră amândoi de clanţă, apoi începură să bată cu pumnii şi să strige, încercând să-l convingă pe bătrân să le dea drumul înăuntru. Curând se opriră, iar Scully începu să blesteme şi să-şi frece încheietura. Coborâră din nou în stradă.

— Nu-i nimic, poate reuşim să găsim alt adăpost. Un grajd, sau aşa ceva.

Încercară mai întâi la hambarul de alături şi nu se mirară găsindu-l zăvorât. Dacă Ciola mai e înăuntru, îşi zise Mulder, probabil că se distrează mai bine ca oricând.

Traversară în viteză zona şi o luară printre case spre altă uliţă; nu dădură însă peste nimic ce-ar fi putut să le fie de folos, aşa că merseră mai departe. După vreo patru încercări ştiau sigur că n-aveau nici o şansă să găsească adăpost. Nu în sat. Mulder se uită spre Mesa. Nici acolo sus, îşi spuse el. Habar n-avea cum făceau cei din tribul Konochine ca să ajungă în vârf, dar nu credea că i-ar fi lăsat şi pe ei să încerce.

Scully se rezemă de zidul casei, la adăpost de bătaia vântului; îşi şterse cu braţul sudoarea de pe frunte.

— De ce nu rămânem aici să aşteptăm, indiferent ce-o fi?

— Nu se poate, Scully.

Se îndepărtă puţin de casă şi se uită în ambele direcţii ale drumului. Nimic. Numai uşi închise şi ferestre oblonite. Îi făcu semn femeii să-l urmeze.

— Haide, trebuie să găsim undeva un loc să ne adăpostim.

— Mulder, dar nu-i decât o furtună de nisip. O să trebuiască să ne spălăm o săptămână, dar nu-i decât o furtună de nisip.

— Ba nu. E mai mult de-atât.

Ştia prea bine că nici ea nu credea cu adevărat în ideea cu furtuna de nisip. Dacă ar fi fost vorba despre asta, atunci sigur că li s-ar fi oferit adăpost; şi nici lumea nu s-ar fi încuiat în case atât de iute. Ciola le spusese că numai un nebun ar fi rămas afară în timpul ceremonialului. Dar, deşi acum ritualul se terminase, era limpede: ei ştiau că se apropia Sangre Viento.

Se învârti de jur împrejur, nemulţumit, furios, bătându-se cu pumnul în coapsă şi încercând să se hotărască să întreprindă ceva. Trebuiau să se ascundă, dar unde?

Nicăieri.

În nici un caz undeva în sat.

Scully părea că ajunsese la aceeaşi concluzie. Se desprinse de perete şi se îndreptă hotărâtă spre şosea. Bărbatul şovăi înainte să o ia după ea, sperând că agenta nu se gândise la ceea ce se temea el că se gândise. Dar ea îl aşteptă să se apropie şi spuse:

— Cât de departe crezi că e ferma? Drace, îşi zise Mulder.

— Prea departe ca să fugim până acolo. Trebuie să găsim un loc mai apropiat.

— Nici n-am intenţia să fug, Mulder. Cel puţin nu încă. Arătă spre ogoare şi spre deşertul din spatele lor. Dacă vine de acolo, îl vom zări, da? Zâmbi. Când îl vom zări, vom fugi şi vom vedea ce se întâmplă.

— Şi dacă vine din altă parte?

— Atunci nici n-o să mai fie nevoie să fugim, nu-i aşa?

Acum dansau mai multe frunze. Când se

apropiau, păreau o pâlnie; când se împrăştiau, semănau din nou cu fluturii.

Pe urmă li se alătură şi nisipul.

În clipa aceea se transformară într-un nor.

Mulder ar fi vrut cu disperare să ştie un lucru pe care nu-l putea nicidecum deduce din informaţiile căpătate până acum: cât dura până când se pornea vârtejul. Dacă era nevoie de şase oameni ca să işte unul într-o săptămână, atunci cu siguranţă că un singur om, oricât de dotat, n-avea cum să reuşească să-l formeze cât ai bate din palme.

— O, Doamne, şopti el, în timp ce lăsau în urmă ultima casă si o luau către vest.

Nu cât ai bate din palme, ci după destulă pregătire. Adică…

Scully, stând la stânga lui şi puţin mai în spate ca să-l folosească drept pavăză împotriva vântului, rupse tăcerea:

— Lanaya, nu-i aşa?

— Da, răspunse Mulder, mai convins acum decât de dimineaţă.

— De ce? Ciola ar fi prea la îndemână?

— Nu. Dar Ciola nu ştia că venim astăzi, pe când Lanaya, da. A avut timp să se pregătească. A făcut exact aşa cum a înţeles că îi cere bătrânul. S-a pregătit să ne oprească.

Ridică o mână, cerându-i să nu-l întrerupă.

— Aşa că o să încerce să ne oprească, nu?

Scully alergă câţiva paşi, încetini, apoi mai alergă câţiva.

Vântul se opri brusc.

Mulder nu se putea opri să nu se uite în dreapta din cinci în cinci metri; era recunoscător când porumbul îi limita orizontul şi ceva mai îngrijorat când

putea vedea tot câmpul, până la munţii din depărtare. Habar n-avea cum arăta vântul şi nici dacă ar fi fost cu putinţă să-l audă apropiindu-se.

Ea se opri să-şi scuture părul de praf şi stătură unul lângă altul; o rafală pornită dintr-o dată o izbi în faţă, ciufulind-o. Mulder zâmbi:

— Te chinuieşti degeaba.

— Nu mai spune! O luară din loc.

Valuri de arşiţă spânzurau în aer. Agentul îşi scoase cravata şi o vârî în buzunar. Ce naiba o fi fost în mintea lui de se îmbrăcase în costum într-o asemenea zi? Şi de ce nu scosese pistolul, se întrebă el mai departe, şi nu se năpustise spre una dintre uşile acelea, ameninţând să o spargă dacă nu voiau să le dea drumul înăuntru?

Probabil, îşi răspunse el, din cauză că ne-ar fi împuşcat ei primii.

Vântul se întoarse, ridicând trâmbe de praf. Mulder auzi un foşnet şi sări cât colo, însă pe urmă îşi dădu seama că nu fuseseră decât frunzele porumbului. Un ciulin se rostogolea în faţa lor pe drum, încâlcindu-se printre picioarele lui Scully până ce femeia îi trase un şut, făcându-l bucăţi şi azvârlindu-l cât colo.

— Ia spune, Mulder, dacă omul ăsta e atât de bine văzut în rezervaţie şi, în plus, poate să circule în deplină libertate între lumea lui şi cea de afară, de ce să fi făcut aşa ceva? De ce să rişte atât de mult?

Nu aveau nici un strop de apă.

Bărbatul îşi simţea gâtul uscat şi ochii îl usturau. Când respira, parcă trăgea în plămâni vălătuci de foc. Acum nu mai mergeau chiar atât de repede.

— A zis mereu "ei", răspunse Mulder, lingându-şi buzele ca să le umezească şi renunţând, în fine, pentru că se dovedea inutil. Atunci când ne-a ţinut marele discurs despre Konochine şi dispreţul lor

pentru restul lumii, a zis tot timpul "ei".

Fusese unul de-al lor până când plecase la şcoală. Se întorsese schimbat. Era inevitabil. Şi, din motive pe care nu le-au ştiut sau nu le-au înţeles, nu mai reuşise să devină cel dinainte şi nici să se adapteze, aşa cum făcuse "afară". Mulder bănuia că o revoltă fără obiect îl determinase să încerce să fure ceea ce aparţinea, de fapt, celor şase. Conducătorul, înţeleptul, era, fără îndoială, Dugan Velador. Ceea ce făcea el şi ceea ce făceau ceilalţi ajungea să fie acceptat fără prea multe întrebări.

Cum să nu-şi fi dorit Lanaya să fie tot atât de respectat?

Însă nu înţelesese că puterea bătrânului se trăgea tocmai din respectul cu care îl înconjurau ceilalţi.

Nick îşi imaginase că, având puterea, va primi şi respectul. Ar fi reuşit astfel să se simtă din nou un adevărat Konochine.

Scully încetini şi Mulder văzu că părul începuse să i se lipească de ţeastă şi de gât. Îşi scoase haina; acolo unde era udă de sudoare, cămaşa îi devenise aproape transparentă. Îşi trecu degetele prin păr şi îl simţi fierbinte. Ar fi dat orice pentru o pălărie, oricât de caraghios ar fi arătat purtând-o.

Clipi, îşi şterse faţa şi clipi din nou.

Trecătoarea de lângă Zid era la nici o sută de metri în faţa lor.

Se uită înapoi spre *pueblo.* Nici o mişcare. Aşa cum arăta, bântuit de vânt, lui Mulder nu-i evoca decât un singur lucru: *un sat fantomă.*

Vârtejul crescu şi se învârti în loc.

Nu avea mai mult de şaizeci de centimetri înălţime şi se rotea în jurul axei, gata-gata să se

prăbuşească dacă vântul ar fi început să bată din nou.
Fluturi şi nisip.
Şi nici un zgomot.

Mulder se împiedică; Scully îl prinse de braţ, sprijinindu-l. El îi zâmbi trist.
— Nu eu ar trebui să fac asta?
— De când mă crezi o neajutorată, Mulder? Niciodată n-am crezut una ca asta, îşi zise el, niciodată.
Intrară în trecătoare; în umbra ei firavă. În faţa lor, drumul suia şi cobora ca un val; agentul strânse din ochi până ce tangajul şoselei se opri. Îşi simţea picioarele arzându-i în pantofi şi îşi dădu seama că făcuse nişte băşici extraordinare la călcâie.
Ceva mic şi negru traversă în goană şoseaua.
Era al naibii de ispitit să-şi scoată cămaşa. Cântărea atât de mult, încât simţea că-i striveşte umerii. Haina de pe braţ avea o tonă şi nu credea să fie în stare s-o mai care prea mult.
— Cum or fi făcut? întrebă Scully, după ce ajunseră dincolo de trecătoare şi se opriră.
Se uită ţintă la deşert. Nu vedea autostrada, nu vedea camioane, nici maşini şi nici măcar avioane. Nimic, numai cerul şi munţii.
— Cum or fi reuşit să traverseze pustiul ăsta fără să cadă laţi?
— Măcar apă să fi avut, răspunse acru Mulder.
— Trebuie să fi fost incredibil, adăugă femeia. Pe urmă râse. Trebuie să fi fost mişto.
Mulder îşi îndoi genunchii şi se lăsă pe vine, în timp ce haina îi alunecă de pe el. Era prea mult spaţiu aici, prea mult cer. Aproape imposibil să apreciezi corect distanţele; din cât îşi aducea aminte, ferma nu era decât la cel mult o milă distanţă, spre dreapta.

Dacă săreau gardul şi o luau peste câmp în loc să urmărească şoseaua, puteau ajunge mai repede.

Nu-şi dădu seama că gândise cu voce tare decât când Scully îl întrebă:

— Şi dacă îţi suceşti o gleznă?

— Eu? De ce eu? Femeia zâmbi.

— Eu sunt medic, mă pricep mai bine.

Zâmbetul femeii aproape că îl durea; faţa i se înroşise. Păreau amândoi gata-gata să facă o insolaţie. Şi gata-gata să se deshidrateze. Dacă voiau să plece, nu aveau voie să mai stea pe gânduri.

Mulder gemu şi se ridică în picioare, aplecându-se să-şi culeagă şi haina.

— Ciola e primejdios, să ştii, zise Scully.

Bărbatul îşi aruncă sacoul peste îngrăditură şi ţinu cât mai jos sârma ghimpată până ce Scully trecu dincolo.

— Dar Lanaya e şi mai rău. Mulder nu pricepu.

— De ce?

— Pentru că pe Ciola pot să-l înţeleg. Dar îmi va trebui o grămadă de timp ca să-l pricep pe Nick.

Se făcuse de înălţimea unui om. Abia acum începu să şoptească.

Mulder se poticni din nimic şi încercă să le comande picioarelor să se controleze. Parcă n-ar fi fost în deşert, la o sută de mile de civilizaţie. Însă ferma şi ulucul alb al gardului care o înconjura se vedeau deja şi aproape că se distingea şi conturul neclar al casei. Încă o milă poate, nu-şi dădea seama. Dar se comporta de parcă ar fi fost zece, sau chiar mai mult.

Scully ocoli un cactus şi aproape că nimeri în altul. Se apără cu jacheta şi mişcarea o făcu să se

învârtă în loc.

— Crezi că Sparrow e şi el amestecat?

— Sparrow? Nu, de ce?

— Păi, nici n-a venit după noi în rezervaţie, nici nu ne-a aşteptat la ieşire.

Era prea cald ca să poţi gândi corect, dar Mulder se îndoia; lui Sparrow nu i se putea reproşa decât un scepticism uşor de înţeles. Probabil că şedea acum în biroul lui, bea din sticlă şi încerca să-şi imagineze cum ar fi putut să-i ispitească – sau să-i oblige – să ofere o variantă respectabilă de rezolvare pentru cele patru crime. Chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să accepte şi o doză de magie.

Începu să sâsâie.

Începu să se deplaseze.

— Uite! spuse Scully. Uite acolo! Casa!

Stăteau deasupra unei albii nu prea adânci, pe un podeţ de lemn.

— Slavă Domnului că ai văzut-o şi tu, zise Mulder. Eu credeam că-i un miraj.

Trecură puntea. Verdele viu al pajiştii se distingea bine, chiar dacă aburii tremurători ai arşiţei făceau nevăzută din când în când până şi casa.

Scully se aplecă peste balustrada podeţului.

— Cred că găurile din malul de dincolo sunt găuri de şarpe.

Dar Mulder n-o asculta.

Se oprise să-şi tragă sufletul şi să-şi odihnească puţin picioarele. Fără prea mare speranţă, aruncă o privire spre trecătoare; cine ştie, poate lui Ciola sau altcuiva i se făcuse milă şi plecase cu camionul după ei. Apoi îşi ridică ochii spre culmea dealului, ca să vadă dacă nu cumva bătrânul se întorsese acolo.

— Scully, cât de repede poţi să fugi? întrebă el.

DOUĂZECI ŞI TREI

Vârtejul se înălţă din albia secată, la vreo sută de metri mai încolo.

Mulder se aşteptase să semene cu o tornadă, dar era ca un con cu baza întoarsă în sus şi avea o suprafaţă opacă, închisă la culoare din cauza tuturor resturilor pe care le învârtea. Sâsâitul se auzea ca şi cum vârtejul se pregătea să se desprindă din făgaşul fostului fluviu şi să-şi croiască drum către ei.

Cam trei metri înălţime şi cam unu şi jumătate grosime la mijloc, atâta măsura.

Cu toată forţa care-l mâna şi cu toată greutatea nisipului şi a pietrişului din care era format, se deplasa legănându-se; dungi negre şi subţiri se ondulau la suprafaţă, frângându-se şi apoi reapărând. Din când în când se ivea câte o spărtură şi aproape că se vedea prin el, pe urmă însă spărtura se închidea.

Mulder nu se îndoia că în urmă cu un ceas sau două nu le-ar fi fost greu să ajungă până la casă. Vârtejul nu se mişca mai repede decât un cal în trap tihnit. Acum însă, după atâta timp petrecut în soare, era foarte dificil.

O luară la fugă peste terenul accidentat, alergând aiurea, ca şi cum ar fi fost beţi; se îndepărtau unul de altul şi pe urmă coteau din nou ca să se apropie, abia evitând să nu se dea cap în cap. Ierburile uscate îi loveau peste glezne; arbuştii şi tufişurile le zgâriau braţele şi picioarele.

Soarele rămăsese sus pe cer, neclintit, apăsător.

În stânga lui Mulder parcă explodă ceva, ridicând în aer un fuior de praf.

Scully strigă alarmată; vârful unui cactus se sfărâmă în bucăţi în timp ce trecea pe lângă el.

Pentru a treia oară, la zece metri de Mulder se ridică un norişor de praf şi agentul înţelese în sfârşit ce se întâmpla; vârtejul arunca în toate părţile bucăţile mai mari ieşite în cale. Pietre, poate şi crengi. Le ridica încet şi pe urmă, sub forţa propriei greutăţi, le mitralia în jur, ca pe nişte gloanţe.

Se uită înapoi peste umăr. Acum tocmai mătura un tufiş, zdrenţuindu-i toate ramurile.

Scully căzu într-un genunchi, apucându-se cu mâna de umărul drept. Fusese lovită în plin. Mulder fugi spre ea şi o trase în sus, ajutând-o să se pună pe picioare; chiar atunci încasă şi el o lovitură în spatele genunchiului drept. Căzu la fel ca ea, dar apoi se lansă iar înainte, ca din blocstarturi. O ajunse din urmă pe Scully şi o luă pe după umeri; traversară în fugă o văioagă.

Casa de la fermă se ivi chiar în faţa lor, nu prea departe.

Se vedea balustrada albă a gardului; se vedea iarba. Pe verandă însă nu era nimeni.

Nu ştiau ce se întâmplase afară; n-avuseseră cum să audă.

— Cum de ştie vântul unde să vină după noi? întrebă Scully.

Fâşâia; era tot mai iute, tot mai înalt. Tot mai întunecat.

Mulder nu ştiu ce să-i răspundă. Atenţia îi fu atrasă brusc de zgomotul surd al unui motor. Se uită în jur, la întâmplare, până reuşi să distingă în dreapta un camion îndepărtat, ascuns într-un nor de praf.

Îl privi atât de concentrat, încât văzu prea târziu

stânca din faţa lui. Piciorul drept alunecă pe suprafaţa netedă şi Mulder s-ar fi prăbuşit dacă Scully nu l-ar fi apucat zdravăn şi nu l-ar fi pus pe picioare, fără să se oprească din alergare.

Veranda era tot pustie; ce naiba făceau oare cei din casă?

Sudoarea îi intra în ochi, arzându-l, orbindu-l.

Scully strigă, iar el crezu că încasase o nouă lovitură şi îşi plecă umerii, de parcă ar fi anticipat-o pe a lui. Dar ea mai strigă o dată şi Mulder înţelese că încerca să le atragă atenţia celor de la fermă.

Fără nici un folos.

Fâşâitul era puternic.

Ceva plesni tare în spatele lor, ca un şfichi de bici uriaş.

Camionul ajunsese ceva mai aproape; se zguduia şi sărea de la pământ, cotind mereu la stânga şi la dreapta, după cum trăgea de volan şoferul care încerca să-l păstreze pe traseu.

Până la urmă îl observă şi Scully şi începu să facă semne disperate cu mâna, dar, când Mulder încercă să o cotească într-acolo, femeia îl trase înapoi.

— El e, atât reuşi să spună.

La volan şedea Nick Lanaya şi Mulder îşi dădu seama imediat că încerca să le taie calea spre casă ca să-i ţină în câmp deschis. Acum găsise şi răspunsul la întrebarea lui Scully. Indianul n-avea de unde să ştie încotro se vor îndrepta ei, dar probabil că, după ce pusese în mişcare vântul, nu-i scăpase din ochi.

Cineva ieşi pe veranda casei.

— Suntem aproape, gâfâi Mulder. Rezistă, aproape am ajuns.

Camionul se îndrepta însă direct spre ei.

Agentul refuză să se abată o iotă de la direcţia care-l apropia de casă, aşa că Scully fu nevoită să-l

trântească la pământ atunci când camionul se năpusti asupra lor, învăluindu-i într-un nor sufocant de praf.

Vântul Însângerat coti brusc. Fâşâitul se transformă în vuiet.

Nu se vedea nimic, dar Mulder auzi vântul şi o grăbi pe Scully să se ridice în picioare; pe urmă o împinse într-o parte şi scoase pistolul. Nu pentru vânt, ci pentru camion; Lanaya virase scurt şi acum era gata să se năpustească iarăşi asupra lor.

Să-i oprească.

Să le distragă atenţia de la o moarte ameninţându-i cu alta.

Mai erau douăzeci de metri până la gard. Mulder trase la întâmplare, fără să se aştepte să ochească; spera însă să-l facă pe indian să se gândească de două ori înainte de a încerca să se apropie.

Camionul nu se opri.

Vântul nici atât.

Mulder simţi brusc că terenul de sub picioare e mai tare; se uită în jos şi-şi dădu seama că ajunseseră la drum.

Scully deja încălecase gardul.

Pe verandă, nevasta lui Nando ţipa fără încetare, cu mâinile încleştate la piept.

Camionul ambală şi Mulder mai trase o dată, găurind parbrizul în dreptul locului de lângă şofer şi silindu-l pe Lanaya să vireze brusc ca să nu se izbească de gard.

Dar vântul nu se opri.

Îl auzea fâşâind de-a curmezişul drumului şi atunci agentul făcu o mişcare despre care îşi dădu repede seama că fusese o prostie; era prea târziu însă ca să se mai poată opri. Ţâşnise spre stânga,

îndepărtându-se de casă şi de pajişte. Vârtejul văzut atât de aproape şi zgomotul lui îl făcuseră să intre în panică şi, până să fie din nou în stare să judece, Lanaya întorsese deja camionul.

Scully strigă la el de pe verandă. Ieşise şi Nando, cu o puşcă în mână.

Mulder ameţise. Atâta efort, atâta căldură şi praf şi sunetul lucrului aceluia care se învârtea în loc... Făcu un pas înapoi şi aproape căzu. Se clătină pe picioare. Lanaya şedea în spatele volanului, rânjind.

Sangre Vienta; se mişca.

Nando trase spre camion şi un far se făcu ţăndări.

Nu-i nici o diferenţă, îşi zise Mulder, ferindu-se şi luând-o la stânga; chiar dacă indianul ar fi fost ucis, ar fi rămas vântul. Acum îşi găsise ţinta.

Îngheţă.

Nu, nu era mare scofală.

Vântul se abătu asupra stâlpului din colţul gardului şi aerul se umplu de rumeguş; o parte se împrăştie în curte, cealaltă fu absorbită de conul rotitor.

Lanaya ambală motorul.

Mulder nu avea de ales: trebuia să alerge direct spre el. În cazul în care vântul începea să de deplaseze şi mai repede, şi-ar fi făcut pavăză din camion; dacă nu, măcar l-ar fi oprit.

Asta dacă avea dreptate.

Vântul se mută mai încolo. Scully îi strigă să se ferească; îşi scoase şi ea pistolul şi ţinti.

O piatră antrenată de vârtej îl lovi pe Mulder în genunchi şi bărbatul se prăbuşi, fără să-şi dea seama.

Simţi sângele curgând chiar mai înainte să simtă durerea, dar şocul îl făcu să se ridice din nou în picioare.

Scully şi Nando traseră amândoi odată; Mulder ţinti şi trase şi el, în aceeaşi clipă.

Dar chiar atunci Sangre Viento se apropia şi încă foarte repede.

Dacă am dreptate, îşi zise Mulder, alergând cât putea de repede spre camion.

Parbrizul fusese găurit în mai multe locuri şi era plin de crăpături; motorul mergea în continuare, dar Mulder văzu, în timp ce apuca de uşă, că Nick zăcea la volan cu capul pe spate, cu faţa acoperită de sânge.

Vârtejul se îndrepta iute către ei.

Dacă am dreptate, îşi spuse iar agentul şi smuci uşa, strecurându-se pe banchetă şi întinzându-se spre gâtul lui Nick.

Acum nu mai vâjâia, ci bubuia.

Mulder înşfăcă fâşia de piele netăbăcită de la gâtul indianului şi trase, trase cât putu de tare. Camionul începuse deja să se zgâlţâie violent.

Bucăţile de parbriz se desprinseră şi începură să cadă.

Mulder dădu drumul cureluşei şi aproape că se aruncă în braţele lui Lanaya, desfăcându-i cămaşa şi apucând punguţa cu ierburi; încercă din răsputeri să o desfacă, dar nu reuşi. Ceva îl izbi într-o parte, în umăr, împingându-l în pieptul celuilalt şi rostogolindu-l apoi pe spate.

Metalul scrâşni.

Sticla plesni şi se împrăştie.

Mulder apucă săculeţul de piele şi îl ridică sus, cât putu de mult, trase un glonţ şi îl spulberă, împrăştiindu-l în toate părţile. Apoi aşteptă ca unul dintre ei să moară. Vârtejul sau el.

DOUĂZECI ŞI PATRU

S-au prefăcut cu toţii, zise Mulder. Stăteau la masa de pe verandă împreună cu Annie Hatch, el cu un pahar mare de ceai cu gheaţă, Scully cu o limonadă proaspătă. Se autoinvitaseră la fermă în ultima zi a şederii lor acolo pentru că Mulder simţea că femeia ar trebui să ştie.

— Sparrow voia să ne facă să credem că este fie prost bâtă, fie un ţăran care se află în treabă ca un caraghios. Ciola o făcea pe masculul feroce, gen *ia-îndrăzneşte-tu-să-te-iei-de-mine,* dar de fapt era îngrozit, căci ştia de ce e în stare Nick.

Luă o înghiţitură zdravănă de ceai şi oftă.

— Iar lui Nick nu-i trecea prin cap că noi am putea crede vreo clipă în Sangre Viento. Suntem agenţi instruiţi, lucrăm cu probe solide şi analize comportamentale şi singura magie în care credem este aceea pe care o putem depista în laborator.

— N-a fost nici un fel de magie, Mulder, interveni Scully.

El zâmbi, uitându-se peste pajişte.

— Dacă zici tu.

Încă îl durea peste tot din cauza proiectilelor cu care îl bombardase vântul, iar faţa îi rămăsese alarmant de roşie de la soare. Băşicile de la călcâie nu se vindecaseră nici ele.

Scully şchiopăta, dar în ultimele două zile nici n-avuseseră timp să se gândească la suferinţele lor. Întocmiseră rapoarte amănunţite, iar pe urmă detaliaseră şi mai mult rapoartele, ascultându-l pe şeriful Sparrow cum inventa pentru ziare şi televiziunea locală povestea camionului zdrobit de gard în timp ce-i urmărea pe agenţii FBI.

Sangre Viento se spulberase imediat după ce glonţul lui Mulder împrăştiase ierburile din săculeţul

de piele de la gâtul lui Nick.

Dar nici un ziarist nu aflase povestea asta.

Annie îşi umplu din nou paharul.

— Ştiţi, nu cred ca vreunul din filmele mele să fi fost vreodată atât de palpitant. Îmi pare tare rău că nu v-am văzut în acţiune.

Mulder se uită ţintă la ea până când femeia avu bunul-simţ să roşească.

— Bine, bine, recunosc, am fost atât de speriată, încât mi-am pierdut minţile şi m-am ascuns în bucătărie. Şi nu-mi pare rău deloc, eşti mulţumit?

Agentul toastă, dădu paharul pe gât şi îl puse pe masă. Trebuiau să prindă avionul de după-amiază spre Washington şi drumul până la aeroport n-avea să fie prea uşor.

Scully termină şi ea limonada, îşi luă geanta şi se ridică. Mulder observă că-i părea sincer rău că trebuia să plece şi să se despartă de Annie.

— Fox? zise gazda. Agentul n-o corectă.

— Ce s-a întâmplat cu Red?

— Nu ştim sigur, îi răspunse Scully. Dar bănuim că a încercat să conducă propria lui anchetă. De la birou am aflat că, după venirea noastră, n-a prea mai dat pe-acolo. Sparrow acceptase să-l ţină la curent prin telefon, dar nici el n-a mai auzit nimic de Garson din noaptea de dinaintea vizitei noastre la Mesa.

— Părerea mea este că s-a dus şi el acolo de unul singur, adăugă Mulder, scoţând ochelarii de soare din buzunar şi punându-şi-i pe nas. Cred că va fi găsit în curând, dar probabil că nu în viaţă.

Încă un simulant, îşi zise el; cei din est veniseră să conducă ceea ce ar fi trebuit să fie ancheta lui, iar el fusese nevoit să se prefacă încântat.

Îşi luară rămas-bun. Dacă n-ar fi fost deja fript de soare, Mulder ar fi roşit de plăcere când Annie îl

sărută pe obraz, cerându-i să mai vină în vizită, înainte să îmbătrânească prea tare ca să se mai poată bucura de ea.

Se îndreptară spre maşină. Scully se strecură la volan, însă bărbatul îi ceru să aştepte puţin şi se întoarse repede pe verandă. Îi făcu semn lui Annie să vină mai aproape şi ea se aplecă spre balustradă.

— Ce mai e?

Mulder îşi scoase ochelarii.

— E un tip acolo, zise el, arătând către Zid, care stă în vârful dealului şi se prăjeşte literalmente în fiecare zi. Poate că ar trebui să te duci cândva până sus şi să staţi de vorbă.

Annie îl privi fix.

— Să stăm de vorbă?

— E o idee.

— Nu mă mai întorc acolo, Mulder, dacă asta vrei să spui.

— Nici gând, răspunse el candid. Numai că ei au crezut că tipul ăsta e un sfânt, iar el s-a transformat în hoţ şi ucigaş. Dar am înţeles că puştii îl iubeau.

Ea nu răspunse.

— Şi pe urmă, adăugă Mulder, de unde şi până unde un sfânt trebuie să fie neapărat bărbat?

Când cotiră spre drumul principal, Annie încă mai stătea pe verandă şi agentul bănui că avea să mai rămână acolo mult timp.

Nu zise nimic până ce nu intrară pe autostradă.

— Uimitor, nu? Sangre Viento, vreau să zic. Scully îl privi fără să zâmbească.

— Mă mai gândesc, Mulder. Mă mai gândesc.

— A, sigur că da…

Încetul cu încetul, deşertul făcu loc primelor case, care deveniră apoi mai multe şi mai mari, în timp ce autostrada se aglomera. Scully avu o

altercaţie mută, aproape obscenă, cu un camion care le tăiase drumul, apoi cu un Cadillac vechi ce nu aflase nici până acum că viteza limită era de cincizeci şi cinci de mile pe oră.

Ceva mai încolo îi aruncă o privire şi zise:

— Crezi într-adevăr că îşi dorea puterea? Pentru că nu mai făcea parte cu adevărat din lumea aceea?

El nu răspunse imediat.

— Mulder?

— Da, zise el în cele din urmă. Mai ales puterea. Puterea înseamnă respect – e o ispită veche pentru cei care cred că nu au parte de nici unul din termeni. Ciola s-a dus în hambar pentru că ştia ce va face Nick. Şi…

— Dar ăsta nu-i respect, Mulder, asta-i frică.

— Uneori astfel de oameni nu pot sau nu vor să priceapă diferenţa.

Îi depăşi o furgonetă; muzica ţâşnea tare pe toate ferestrele ei deschise.

— Acceptare, adăugă Mulder.

— Poftim?

— Acceptare. Puterea înseamnă respect şi acceptare.

— Plus frică, zise ea încet.

Mulder fu de acord. Făcea parte dintre cei care considerau că o crimă era rareori atât de simplă pe cât ar fi fost dispuşi să creadă cei mai mulţi. Probabil că ar fi putut să stea de vorbă cu Scully despre motivele indianului tot drumul până la Washington, fără să găsească răspunsul complet.

Singurul care îl ştia era Nick Lanaya.

— Scully, zise el, în timp ce ea se străduia să urmărească indicatoarele ce duceau spre aeroport, ce crezi că s-ar întâmpla dacă, de exemplu, celui care-l înlocuieşte pe Velador în cercul înţelepţilor i-ar veni la

rândul lui o idee? Aşa ca lui Lanaya. Nick nici măcar nu ştia ce se petrecea în *kiva.* A făcut câteva presupuneri, a obţinut nişte informaţii de la bătrân – acesta nici măcar nu ştia că i le dă – şi în rest s-a descurcat singur. Dar dacă cineva din cerc se hotărăşte să facă pe nebunul?

Scully nu răspunse.

Şi nici Mulder nu avu vreun răspuns.

Ştia numai că Nick ar fi putut continua la nesfârşit să-i omoare pe cei ce nu-i plăceau, să-i ucidă pe cei care îi cădeau în dizgraţie; fără motiv. Ar fi putut s-o facă în special pentru că nimeni altcineva nu credea.

Se uită la oraş, la maşini, la un avion gata să aterizeze.

Bătrânii aceia puteau fi înţelepţi, însă nu erau toţi atât de bătrâni şi, oricum, nimeni nu era perfect.

Imaginează-ţi, îşi spuse el.

Imaginează-ţi puterea.